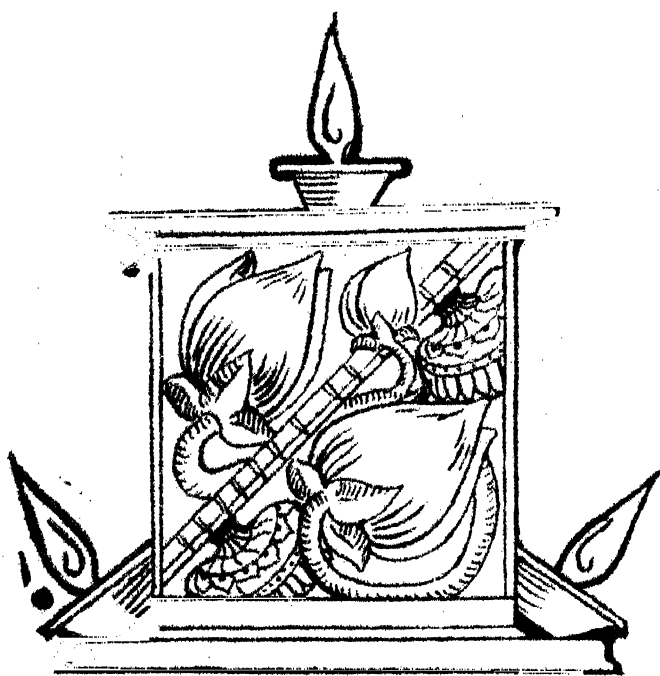

શ્રી શારદાદેવી

લેખક
જયંતીલાલ આચાર્ય

રાત વર્નાક્યુલર સોસાયટી : અમદાવાદ

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગૂજરાતી કૉપીરાઇટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૨૩૯-૧૬ કિંમત ૧-૦-૦

ગ્રંથનામ ૨૧૧૨૨૧૬૫

વર્ગિક ૮૨૨૫૭ સમૂહ

સૌ. મોંઘીબાઈ વૃંદાવન દયાળ શ્રેયમાળા: નં. ૩

શ્રી શારદાદેવી

લેખક

જયંતીલાલ આચાર્ય

ગુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટી : અમદાવાદ

પ્રકાશક:
જેઠાલાલ જીવજીતાલ ગાંધી
આસિસ્ટન્ટ સેક્રેટરી
ગુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટી
ભદ્ર, અમદાવાદ

ગુજરાત વિધાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કૉપીરાઈટ-સંગ્રહ
આવૃત્તિ ૧-લી
પ્રત ૨,૦૦૦
૨૩૮૧૬
૧૯૪૩

ક્રિ. સં. ૧૯૪૩
વિ. સં. ૧૯૨૯

કીમત એક રૂપિયા

મુદ્રક: સોમાલાલ મંગળદાસ શાહ
ધી ગુજરાત પ્રિન્ટીંગ પ્રેસ,
પાંચફવા, ચાર રસ્તા
અમદાવાદ

સૌ. મોંઘીબાઈ, તે શાહુ વૃંદાવન દયાળનાં પત્ની,
અંથમાળા ફંડનો

ઉપોદ્ધાત

સહરણપુર ટ્રસ્ટ ફંડ રા. ૧,૫૦૦)નું શેઠ વૃંદાવનદાસ દયાળે
તેમનાં પત્ની સ્વ. મોંઘીબાઈના સ્મારક અર્થે સોસાયટીને શ્રી ઉપયોગી
પુસ્તકો રચાવવા સોંપ્યું છે, તેમાંથી નીચેનાં પુસ્તકો પ્રસિદ્ધ
કરવામાં આવ્યાં છે:—

૧. ગૃહસ્થવનની સુંદરતા કેશવપ્રસાદ છોટાલાલ દેસાઈ ૦-૪-૦
૨. સમાજ સુધારાનું રોખાદર્શન નવલરામ જગન્નાથ ત્રિવેદી ૦-૮-૦
૩. શ્રી શારદાદેવી જયંતીલાલ મ. આચાર્ય ૧-૦-૦

શુ. વ. સોસાયટી
અમદાવાદ
તા. ૩૧-૧-૪૩

}

જેઠાલાલ જી. ગાંધી
આસિસ્ટન્ટ સેક્રેટરી

શુદ્ધિપત્ર

પૃષ્ઠ	પાંક્તિ	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૪	૧૭	હતા.	હતા:
૯	૧૫	સ્થૂળ	સ્થૂળ રૂપે
૯	૨૨	પ્રતિક્ષા	પ્રતીક્ષા
૧૦	છેલ્લી	તરણ	કારણ
૧૩	પ્રથમ	આખણ	આખણ
૧૮	૨૨	શિવના	શિવની
૨૦	૧૫	માના	માની
૩૨	૨૪	પરવાણી	પરવારી
૫૯	૨૬	ગરીમા	ગારીમા
૬૦	૪	કરવો	કરવા
૬૩	૨	કહ્યું: મા...	કહ્યું: “ મા...
૭૦	૩	તેકળી	તે કળી
૭૪	૪	મોકલી છે	મોકલી દે
૭૮	૪	કવિઓનું	કવિઓનું
૮૮	૧૭	તારું	તારું
૮૮	૨૨	(પણ	, પણ
૯૪	૨૩	ચિતાથી	ચિંતાથી
૧૨૦	૪	માગ	માર્ગ
૧૩૨	૯	ઉર્ધ્વગામી	ઉર્ધ્વગામી
૧૩૩	૧૫	નથી ?	નથી.
૧૪૧	૧૪	ઉપરાષ્ટ્રપરી	ઉપરાષ્ટ્રપરી
૧૪૨	૨૨	...શું કરી શકે	...શું કરી શકે ?
૧૪૨	છેલ્લી	હત	હતા
૧૪૩	૧૭	શાળમાં	શાળામાં
૧૪૬	૮	થી !	નથી !
૧૫૨	૨૧	છે !	છે ?
૧૫૨	૨૪	જન્મમાં	જન્મમાં
૧૬૯	૧૮	વપાની	વર્ષાની

નિવેદન

॥ વન્દે વિશ્વહિતે રતાં ભગવતીં ચૈતન્યદાં શારદામ્ ॥

“ બની શકે તો રામકૃષ્ણ અને શારદામણિના ભક્તોમાંથી કોઈ આ મહીયસી નારીનું જીવન તેમજ વાતચીત લખવાનો પ્રયત્ન કરે, એમ ઈચ્છું છું. કદાચ તેવું એકાદ ચરિત્ર ભવિષ્યમાં લખાય. તેમાં સરળ અને અવિમિશ્ર ભાવે માત્ર તેમનું ચં. રત અને વાતચીત જ હોય, કોઈ પ્રકારનાં વ્યાખ્યા, ટીકાટિપ્પણી કે ભાષ્ય ન હોય.....જેના દ્વારા માનવના અંતરનો પરિચય પામી શકાય એવી કોઈ પણ વાત, કોઈ પણ ઘટના કે આખ્યાયિકા તુચ્છ ન ગણાવી જોઈએ. કોઈની પણ જીવંત જખી મનુષ્યની સામે ખડી કરવી હોય તો આટલું જરૂરી છે. ”

—શ્રીરામાનંદ ચટ્ટોપાધ્યાય

‘ મોડર્ન રીવ્યુ ’ તેમજ ‘ પ્રવાસી ’ના વિદ્વાન તંત્રીનો શારદાદેવી વિષે લખતાં ઉપર જણાવેલો ખ્યાલ આ જીવનચરિત્ર લખતાં મેં હરઘડી મનમાં રાખ્યો છે. તેમના ભક્તોએ અંગ્રેજીમાં જે તેમનું ચરિત્ર લખ્યું છે તે પરદેશીઓને માટે કદાચ ઉચિત હશે, કારણ કે માતાજીના પ્રસંગો સમજાવવા માટે તેમણે ઘણું ઠેકાણું વિસ્તૃત સમાલોચના કરી છે; પરંતુ અહીંના વાચકોને માટે સરળ અને અવિમિશ્ર ભાવે એક આર્યમાતાનું શ્રી, હ્રી અને ધીના સુભગ સુમેળવાળું એક ચિત્ર અંકિત થાય એ ઇશદાથી બની શક્યું ત્યાં લગી તેમની વાણીમાંથી તેમનું ચરિત્ર લખ્યું છે. તેમના સમગ્ર જીવનનો પૂર્વાર્ધ અને ઉત્તરાર્ધમાં પાડેલો વિભાગ પણ આકર્ષિક છતાં સૂચક છે. તેમની ઉંમર જોતાં પણ તે બંધ બેસે છે, અને શ્રીરામકૃષ્ણનો દેહત્યાગ પણ પૂર્વાર્ધને અંતે થાય છે! ઉત્તરાર્ધમાં શ્રીરામકૃષ્ણની પ્રચંડ સાધનાના સંચારને તેમજ વિશ્વજનનીના ક્રિયાત્મક આરોપણને પરિણામે શારદાદેવી બધાંનાં મા બને છે. વાતચીતની સંકલનામાં પેરોવાયેલું સૂત્ર સમજદારને

માટે સહેલું જ છે. અંતે જે બે સળંગ નોંધપોથી આપી છે તે ભક્તોના તેમની સાથેના વાતચીતના ખ્યાલ આપવા માટે તેમજ તેમાંથી નીતરતી માતૃત્વની ભાવનાને વ્યક્ત કરવાને માટે.

બંગાળીમાં તેમના ભક્તોની નોંધપોથીઓને એકઠી કરીને તેમાંથી લખાયેલાં “શ્રીશ્રીમાયેર કથા”નાં બે દળદાર પુસ્તકોમાંથી બધી જ સામગ્રી લીધી છે. તે ઉપરાંત અંગ્રેજીમાં લખાયેલાં શ્રીરામકૃષ્ણ અને શ્રીશારદાદેવીનાં ચરિત, સ્વામી શારદાનંદે લખેલા “શ્રીરામકૃષ્ણલીલાપ્રસંગ”ના પાંચ ભાગ, તેમજ “શ્રીકાકુર-રામકૃષ્ણેર દાંપત્યજીવન,” એ બધાં પછી વાંચવામાં આવ્યાં હતાં. છતાંય નોંધપોથીઓ જ સર્વસ્વ છે.

અંતમાં આ પુસ્તક લખવાનું સોંપીને શ્રીશારદાદેવીના જીવનનો પરિચય કરવાનું તેમજ કરાવવાનું જે સદ્ભાગ્ય મને પ્રાપ્ત થયું છે તે બદલ ગુજરાત વનિકયુલર સોસાયટીનો અને આવાં સરળ સહજ ઉપેક્ષિત પાત્રોને બદલ આણુવા મૂલ્યવનાર વિદ્વાનોનો આભાર માનું છું.

૧૨ ની ડીસેમ્બર, ૧૯૪૨

અમદાવાદ

}

જયંતીલાલ આચાર્ય

સૂચિપત્ર

વિષય	પૃષ્ઠસંખ્યા
નિવેદન	—
જીવન:	૧—૭૬
પૂર્વાર્ધ	૧—૩૪
ઉત્તરાર્ધ	૩૫—૭૬
પ્રચલિત વાતચીત:	૭૭—૧૮૮
૧ દીક્ષા	૭૯—૮૨
ગુરુ	૮૩—૮૫
સાધના	૮૫—૧૦૧
કર્મ	૧૦૨—૧૦૫
સાધુભાવ—સંન્યાસ	૧૦૫—૧૦૯
શ્રદ્ધા, કૃપા ઇત્યાદિ	૧૦૯—૧૨૧
મૂર્તિપૂજા	૧૨૨—૧૨૫
સૃષ્ટિ પ્રકરણ	૧૨૫—૧૨૬
સ્વપ્ન રહસ્ય	૧૨૭
મૃત્યુ	૧૨૭—૧૨૮
શ્રી રામકૃષ્ણ અને શ્રી માને વિષે	૧૨૮—૧૩૧
૨ વિવિધ વાર્તાલાપ	૧૩૧—૧૫૩
૩ એક ભક્તની સળંગ તોષણોથી	૧૫૪—૧૮૮

જીવન

“ હે ચાંદા મામા, મારું અંતર જાણે તમારી
જ્યોત્સ્ના જેવું નિર્મળ રહે ! ”

“ ગંગામાં કેટકેટલી અપવિત્ર વસ્તુઓ વહી જાય છે,
તેથી શું ગંગા કદાપિ અપવિત્ર બને છે ? ”

“ જે મહાન હોય છે, તે એક જ હોય છે. તેની
સાથે કોઈની તુલના થઈ શકે નહિ. ”

(શ્રીશારદાદેવી)

“ You have not yet understood the wonderful significance of Mother's life,—none of you. But gradually you will know.....Mother has been born to revive that wonderful Sakti in India; and making her the nucleus, once more will Gargis and Maitreyis be born into the world... To me, Mother's grace is a hundred thousand times more valuable than Father's. Mother's grace, Mother's blessings are all paramount to me. Please; pardon me, I am a little bigoted here, as regards Mother. If but Mother orders, her demons can work anything. Brother, before proceeding to America I wrote to Mother to bless me. Her blessing came and at one bound I cleared the ocean. ”

—Swami Vivekananda

શ્રી શારદાદેવી

श्री रामकृष्ण परमहंस

શ્રી શારદાદેવી

(પૂર્વાર્ધ: ૧૮૫૩-૧૮૮૬)

[૧]

દક્ષિણેશ્વરના સંત સાધક શ્રીરામકૃષ્ણને ત્રેવીશ વર્ષ પૂરાં થયાં હતાં. પારણામાંથીજ પોતાનાં લક્ષણો સૂચવતો ગદાધર જેમ જેમ મોટા થતો ગયો તેમ તેમ તેની નાનપણની લીલા બધાંયને આશ્ચર્યચકિત કરવા લાગી. અનેક પ્રકારના ભાવાવેશ લબ્ધવતો ગદાધર કામારપુકુરનાં આબાલવૃદ્ધ સ્ત્રીપુરૂષોનાં ચિત્ત આકર્ષવા લાગ્યો. કાઈ કાઈ વાર પોતે ભાવસમાધિમાં પણુ આવી જતો. નાનપણનો એક આવા પ્રસંગ નોંધવાલાયક છે. તે વખતે ગદાધરની ઉંમર છ કે સાત વર્ષની હતી. પોતાનાં નાનાં સાથીદારોની સાથે સવારને વખતે મમરાની ઉગ્ગણી કરવા ખેતરોમાં જાય છે. જોડ કે અષાઢ માસ છે. મમરા મોંમાં ફાકતો ફાકતો અને આકાશ તરફ નિહાળતો નિહાળતો ગદાધર ચાલે છે. એવામાં એક પાણીથી સભર વાદળ આકાશમાં નજરે ચડે છે. દૂર દૂરથી ઘોળી દૂધ જેવી બગલાંની હાર પસાર થતી હોય છે. આ દૃશ્ય જોઈને તેની સુંદરતામાં ગદાધર એવો તો તલ્લીન બની જાય છે કે પરિણામે પોતાનું ભાન ગૂમાવે છે. પાછળ જતાં પોતાના શિષ્યોને શ્રીરામકૃષ્ણ જણાવે છે કે આ તેમના જીવનનો સર્વપ્રથમ અભાન અવસ્થાનો પ્રસંગ હતો.

ઇ. સ. ૧૮૪૩માં ગદાધરની સાત વર્ષની ઉંમરે પોતાના ધર્મપરાયણ સાત્વિક પિતા ખુદિરામનું મૃત્યુ થાય છે. આખા કુટુંબનો ભરણપોષણનો ભાર હવે તેમના મોટાભાઈ રામકુમારને માથે પડે છે. ગદાધરને જનોઈ દેવાનો માંગલિક પ્રસંગ સમાપ્ત કરીને રામકુમાર કલકત્તા જાય છે અને ત્યાં સંસ્કૃત પાઠશાળા કાઢે છે. એક બે વર્ષમાં

પોતે કલકત્તામાં સ્થિર થાય છે એટલે ગદાધરને પણ કલકત્તામાં રામકુમાર બોલાવી લે છે. રામકુમારના મનમાં એમ હતું કે ગદાધર તેના કાર્યમાં સાથ આપશે અને એ પ્રમાણે બન્ને ભાઈઓના કાર્યથી કાંઈક વધારે પ્રાપ્ત થઈ શકશે. પરંતુ ગદાધરને તો કોઈ પણ દુન્યવી કાર્યમાં રસ ઉત્પન્ન નહોતો થતો. તેની ઉદાસીનતા જોઈને રામકુમારે એક વખત ગદાધરને કંપકા આપ્યો. ગદાધરે જવાબ વાળ્યો: “ભાઈ, માત્ર ઉદર પૂરણ કરવા પૂરતા શિક્ષણથી મારું શું વળવાનું હતું? મારે તો એવું જ્ઞાન જોઈએ કે જે મારા હૃદયને ઉગ્ગળે, મને સનાતન શાંતિ આપે.” આવો જવાબ સાંભળીને સમજી રામકુમાર શાંત થયો. પરંતુ તેની આર્થિક સ્થિતિ સમસ્ત કુટુંબના ભરણપોષણને પહોંચી વળે તેવી નહોતી, તેથી હંમેશાં તે ચિંતામગ્ન રહેતો.

એવામાં કલકત્તામાં રાણી રાસમણિ નામે એક ધનાઢ્ય બાઈને સ્વપ્નમાં આદેશ થયો કે તેણે કાલીની પ્રતિષ્ઠા કરવી. બાઈ પોતે શુદ્ધ જાતની એટલે તેનું ધાર્મિક નિરાકરણ કેવી રીતે થાય તે પ્રશ્ન ચર્ચાવા લાગ્યો. ઘણી શાસ્ત્રીય ચર્ચાઓને અંતે રામકુમારને માથે તેની જવાબદારી આવી પડે છે અને તેની પ્રતિષ્ઠાની પૂર્ણાહુતિ થયા પછી કાલીના પૂજનની તરીકે પણ રામકુમારની નિમણૂક થાય છે. આથી ગદાધર પણ પોતાના મોટાભાઈની સાથે ગંગાતટે આવેલા દક્ષિણેશ્વરમાં રહેવા લાગે છે.

રાણી રાસમણિને મથુરબાણુ નામે એક જમાઈ હતા. તેમના ઘરનો ઘણોખરો કારભાર મથુરબાણુજ ચલાવતા. આથી અવારનવાર દક્ષિણેશ્વરમાં તેમને આવવાનું થતું. રામકુમારની સાથે રહેતા તેમના નાના ભાઈની ઘણી પ્રવૃત્તિઓ મથુરબાણુ ઝીણવટથી જોવા લાગ્યા અને તેના તરફ તેમનો આદરભાવ દિવસે દિવસે વધવા લાગ્યો. પરિણામે રામકુમારને પણ કાલીના મંદિરમાં કામ સોંપાયું. શરૂઆતમાં

રાધાગોવિંદની પૂજનું કાર્ય તેમને કરવાનું હતું, પરંતુ તરતજ તેમની ભાવદશા જોઈને કાલીમાતાનું કાર્ય તેમને સોંપાયું.

એટલામાં રામકૃષ્ણની વીસ વર્ષની ઉંમરે રામકુમારનું મૃત્યુ થયું. રામકૃષ્ણના મન ઉપર તેની ભારે અસર થઈ. હવે આખા કુટુંબની જવાબદારી પોતાને માથે આવી પડી.

કાલીની પ્રતિમાને રામકૃષ્ણ ચૈતન્યવંતી જોવા લાગ્યા. વિશ્વ-જનનીની પરિચર્યામાં પોતે એવા ભાવમગ્ન રહેતા કે બાહ્ય જગતને વિષે શૂન્ય જણાતા. મથુરાબાબુ રામકૃષ્ણને અરાબર પારખી ગયા હતા, એટલે ગમે તેવી સ્થિતિમાં પણ રામકૃષ્ણની ચારેબાજુથી સંભાળ રાખતા. કાલીમાતાનાં સાક્ષાત દર્શન માટે તેમને તલસાટ, તેમનાં કંદન, એટલાં બધાં વધવા લાગ્યાં કે રાત અને દિવસ રામકૃષ્ણ એના એજ ભાવના અમલમાં રહેતા. દિવસે દિવસે તેમની દિવ્ય ઉન્માદની દશા વધતી ચાલી, કેટલીક વાર કાલીની પૂજનું પણ ઠેકાણું રહેતું નહિ. ગંગાને તટે જઈને એકાંતમાં ઘણો વખત પોતે ગાળવા લાગ્યા. ઘણાંને લાગ્યું કે કદાચ તેમનું ચિત્ત અસ્થિર થઈ ગયું હશે, તેથી મથુરાબાબુએ પોતે પણ વૈદ્યોની પાસે તેમની ચિકિત્સા કરાવરાવી. આ સમાચાર રામકૃષ્ણનાં માતા ચંદ્રાદેવીને કામારપુકુર પહોંચ્યા. તેથી તેમણે રામકૃષ્ણને હવાફર માટે પોતાને ત્યાં બોલાવ્યા.

પરંતુ રામકૃષ્ણને જેની લગની લાગી હતી, તે કાંઈ માત્ર સ્થળાંતરથી ઓછી થવાની હતી ? કામારપુકુરમાં જઈને પણ તેમણે ઉગ્ર તપસ્યા કરવી શરૂ કરી. જગન્માતાની ચિન્મયી મૂર્તિનાં પોતે દર્શન કરવા લાગ્યા. આથી કરીને તેમના મનની સ્થિરતા કંઈક અંશે પ્રાપ્ત થવા લાગી. ભૂવાજતી વગેરે ચંદ્રાદેવીએ ઘણા કાર્યાં પણ તેની તો કાંઈજ અસર થઈ નહિ. ચારે બાજુનાં માણસો એમ માનતાં થયાં કે રામકૃષ્ણની મોટી ઉંમર પ્રમાણે વિવાહ નહિ થવાથી તેની

ચિત્તવૃત્તિઓ અસ્થિર જણાય છે. ચંદ્રાદેવીના ગળે પણ એ વાત ઊતરી. તેથી તેમણે ચારેબાજુનાં ગામડાંઓમાં તપાસ કરાવરાવી, પણ ક્યાંય પત્તો ખાય નહિ. બધાંય ઘરેણું અને પહેરામણીની એવી મોટી માગણી કરે કે ચંદ્રાદેવીની ગરીબ સ્થિતિને તે પોસાય નહિ. આ પ્રમાણે ઘરનાં બધાંય ચિંતાતુર રહેવા લાગ્યાં. રામકૃષ્ણને આ વાતનો અદેશો ગયો હતો, પણ પોતે શાંત ચિત્તે તે બધી ધમાલ જોઈ રહ્યા હતા. છેવટે ત્યારે તેમણે જોયું કે હવે કાંઈ ક્યાં વિના ચાલે તેમ નથી ત્યારે એક વાર પોતેજ તે વાત ઉપાડી અને બધાને આશ્ચર્ય સાથે જણાવ્યું: “બીજે બધે તમે જે પ્રયત્નો કરો છો તે ફેકટ છે. જયરામબાઈ નામના ગામમાં રામચંદ્ર મુખોપાધ્યાયને ત્યાં મારે માટે નિર્માણ થયેલી કન્યા જન્મેલ છે.” ચંદ્રાદેવીને આ વાતમાં શ્રદ્ધા તો ન બેઠી, પરંતુ તપાસ કરાવવામાં શું જાય છે એમ માનીને તપાસ કરાવરાવી. અને વાત તદ્દન સાચી ફરી !

[૨]

શ્રી શારદાદેવીનો જન્મ બાંકુડા જિલ્લાના જયરામબાઈ નામના ગામમાં ઈ. સ. ૧૮૫૩ ની ૨૨મી તારીખે થયો હતો. તેમના પિતાનું નામ રામચંદ્ર મુખોપાધ્યાય અને માતાનું નામ શ્યામસુંદરીદેવી. પિતાને બીજા ત્રણ ભાઈઓ હતા. ત્રૈલોક્યનાથ, ઇશ્વરચંદ્ર અને નીલમાધવ. આખા કુટુંબનું ભરણપોષણ ખેતી ઉપર નિર્ભર હતું.

શારદાદેવીના પિતા ગરીબ હોવા છતાં નિશ્વાસ અને માતા ભક્તિમતી તેમજ કર્તવ્યપરાયણ હતાં. નાનપણથી પોતે ગરીબાઈમાં જીજ્ઞાસુ હતાં. ઘરનાં બીજાં કામકાજમાં શારદાદેવી માતાને મદદ કરતાં.

ઈ. સ. ૧૮૬૪ માં બંગાળમાં ભારે દુકાળ પડ્યો. શારદાદેવીની ઉંમર તે વખતે અગિયાર વર્ષની હતી. તે વખતનું વર્ણન કરતાં પોતે જણાવે છે: “કેટલાંય લોક ખાવાનું નહિ મળવાથી

અમારે ત્યાં આવતાં. અમે આગલે વર્ષે ધાનનો સારો સંઘરો કરેલો. મારા પિતા ખીચડી હાંડી ઉપર ચઢાવીને જે દ્રાઈ આવે તેને ખાવો ખેસાડતા. દ્રાઈ દ્રાઈ વાર તો એટલાં અધાં લોકો આવી ચડતાં કે અમારાથી પહોંચી વળાતું નહિ. અધાંને ગરમાગરમ ખીચડી પીરસી રહ્યાં પછી હું પંખો નાખવા ખેસતી. પણ લોકો એટલા અધા ભૂખ્યા હતા કે ખીચડી ટાઢી થાય તે પહેલાં તો ખાઈ જતા. એક વાર એક હલકી વર્ણુની છોકરી આવી. તેના બાલોડિયાં જેવા ખમડા વાળ અને લાલ લાલ આંખો હજુ મને યાદ છે. આવીને તરતજ એ તો દોરને માટે આફવા મૂકેલું ખાણુ ખાયા મંડી પડી. અહા ! કેવી ભૂખ ! દેહ છે ત્યાં સુધી ભૂખતરસ અધુંજ ભોગવવાનું !”

નાનપણમાં ગળા સુધી પાણીમાં ડૂબીને શારદાદેવી દોરલાંખરને માટે ઘાસ વાઢી લાવતાં. ખેતરોમાં કામ કરનાર ચાકરો માટે ખાવાનું લઈ જતાં અને પોતાના નાના ભાઈઓની દેખરેખ રાખતાં. દ્રાઈ દ્રાઈ વાર તેમને લઈને આમોદર નદીમાં સ્નાન કરવા જતાં, નદાઈ પરવારીને નદી કિનારે ચવાળું ખાતાં. શારદાદેવીને ચાર ભાઈઓ હતા: પ્રસન્નકુમાર, કાલીકુમાર, વરદાપ્રસાદ અને અલ્પચરણ. આગળ જતાં પોતાના શિષ્યોને શારદાદેવીએ જણાવ્યું હતું કે તેમની સાથે તેમનાં અધાં કાર્યોમાં તેમના જેવી એક છોકરી તેમને મદદ કરતી. તેમની દશ અગિયાર વર્ષની ઉંમર સુધી આ પ્રમાણે અન્યું.

શારદાદેવીની સાથે આળપણમાં રમનાર શ્રીરામકૃષ્ણનું સ્ત્રી-શિષ્યાઓમાંનાં એક અધોરમણિ જણાવે છે: “શારદામાતા ઘણાં સાદાસીધાં હતાં. રમવામાં તેમની સાથે દ્રાઈનો ઝગડો થતો નહિ. પોતે ગૃહિણી બનીને રમતમાં ભાગ લેતાં. લીંગલીની રમતના કરતાં કાલી અને લક્ષ્મી બનાવીને તેની પૂજન કરતાં અને અધાંનો ઝગડો પોતે પેતાવતાં. એક વાર જગદ્ધાત્રીની પૂજનની વળા હતી. રામાદિત્ય ધોષાલ તે વખતે હાજર હતા. માતાજીને જગદ્ધાત્રીની સામે ધ્યાન

ધરતાં જોઈને ઘોષાલ આશ્રય પામ્યા. મીટાં માંડીને પોતે માતાજીની સામે જોઈ રહ્યા, પરંતુ જગદ્દાત્રીને કે માતાજીને પારખી શક્યા નહિ !”

પોતાના નાના ભાઈ પ્રસન્નકુમારની સાથે શારદાદેવી કોઈ કોઈ વાર પાઠશાળામાં જતાં. ત્યાં કોઈકે શીખ્યાં. ત્યાર પછી કામારપુકુરમાં વર્ણપરિચય પરાણે વાંચી શકતાં. આગળ અભ્યાસ કરીને રામાયણ વગેરે જંગાળીમાં વાંચી શકતાં, પણ કાગળપત્ર લખી શકતાં નહિ.

આગળ આપણે જોઈ ગયા કે શ્રીરામકૃષ્ણે પોતે પોતાને માટે નિર્મિત થયેલી ગૃહિણીની પસંદગી કરી હતી, અને આખા કુટુંબને મુશ્વતા પ્રશ્નનો સહેજમાં નિકાલ આણ્યો હતો. ગૃહસ્થાશ્રમનું રામકૃષ્ણનું નામ ગદાધર હતું. તેમના સુચર્યા પ્રમાણે તેમનાં માતા ચંદ્રાદેવીએ તપાસ કરાવી તો વાત તદ્દન સાચી નીકળ્યા; પરંતુ મુશ્કેલી માત્ર એક જણાઈ કે કન્યા પાંચ વર્ષની હતી ! ચંદ્રાદેવીએ રામકૃષ્ણની સાંસારિક બાબતો તરફની સંપૂર્ણ ઉદાસીનતા અને નિરંતર ઉન્માદની અવસ્થા દૂર કરવાના હેતુથી નિર્માણ થયેલી આ વાતનો સ્વીકાર કર્યો. પરંતુ ગરીબાઈની સ્થિતિમાં કન્યાને માટે ખાસ આવશ્યક ઘરેણાં ક્યાંથી લાવવાં ? વિચાર કરતાં જમીનદાર ધર્મદાસ લાલને ત્યાંથી વિવાહ પૂરતાં ઘરેણાં લઈ આવવાં એમ નક્કી કર્યું.

વરયાત્રા કામારપુકુરથી ચાર માઈલ દૂર આવેલા જયરામબાટી ગામ ગઈ. ઈ. સ. ૧૮૫૯ ના મે માસમાં ગદાધર ગૃહસ્થ થયા. રામકુમારથી નાના ભાઈ રામેશ્વરે કન્યાના પિતાને ત્રણસો રૂપિયા રોકડા આપ્યા. લગ્નઅગ્નિથી યુક્ત થઈને વરકન્યા કામારપુકુર આવ્યાં.

પરંતુ ચંદ્રાદેવીના મનમાં પેલાં ઘરેણાં સાક્ષતાં હતાં ? કામ તો પતી ગયું પણ હવે કન્યાની પાસેથી ઘરેણાં પાછાં કેવી રીતે લેવાં એ વાત તેમને મુશ્વતા લાગી. અને આ વાત કરવી પણ કોની આગળ ? તેથી મનમાં ને મનમાં ચંદ્રાદેવી ચિંતાતુર રહેવા

લાગ્યાં. ચતુર ગદાધર આ વાત કળી ગયા અને પોતાની માતાને સાંત્વન આપતાં કહ્યું: “ગભરાશો નહિ મા, તે સૂઈ રહી હશે ત્યારે સાવચેતીથી ઘરેણાં કાઢી લઈશ અને પછી બધું થઈ પડશે.” ગદાધરે તે પ્રમાણે કર્યું. શારદાદેવી જ્યારે નિદ્રામાંથી જાગ્યાં ત્યારે પોતાનાં ઘરેણાં નહિ જોવાથી બોલી ઊઠ્યાં: “ક્યાં ગયાં મારાં ઘરેણાં?” ચંદ્રાદેવીએ પોતાની વહાલી નવવધૂને બાળામાં લીધી અને અશ્રુપૂર્ણ આંખે જણાવ્યું: “બેટા! ગદાધર તને એથીયે બીજાં ઉત્તમ પ્રકારનાં ઘરેણાં ભવિષ્યમાં આણી આપશે!”

પણ આ વાત અહીંથી અટકી નહિ. શારદાદેવીના કાકા તેજ દિવસે તેમની ખબર લેવા ગયા ત્યારે તેમની જાણમાં આ વાત આવી. તરતજ શારદાદેવીને પોતે તેને પિયર લઈ ગયા. આથી ચંદ્રાદેવીના મનમાં ધણું દુઃખ થવા લાગ્યું. ગદાધરે હસતાં હસતાં કહ્યું: “હવે ભલે ને ગમે તે તેઓ કરે પણ લક્ષ્મી એાહું કોક થવાનું છે!”

ષ. સ. ૧૮૬૦માં શારદામણિને સાતમું વર્ષ બેઠું. તેથી ત્યાંની કુળની રૂઢિ પ્રમાણે કન્યાને સાસરે વળાવવી જોઈએ. તેથી ગદાધર પોતે સાસરે ગયા. તેમની સાથે તેમનો ભાણેજ હૃદયરામ પણ હતો. શારદામણિ પોતાના પતિને ક્વી રીતે પગે પડ્યાં અને ક્વી રીતે તેમને પંખો નાંખતાં એના સ્મરણની વાતો પોતે પોતાનાં શિષ્યોને કરતાં. એક વાર હૃદયે પણ શારદાદેવીની કમળથી પૂજા કરી હતી. આ પ્રમાણે જયરામબાટીથી આવી કામારપુકુરમાં થોડો વખત ગાળીને રામકૃષ્ણ પાછા દક્ષિણેશ્વર ચાલ્યા ગયા. સાત વર્ષ વીત્યાં પછી પોતાને તાંત્રિક તેમજ વૈષ્ણવ સાધનામાં દીક્ષિત કરનાર ભૈરવી બ્રાહ્મણી અને હૃદયરામની સાથે વળી પાછા કામારપુકુર આવ્યા.

[૩]

વૃચક્ષણામાં શારદાદેવીની જ્યારે તેર વર્ષની ઉંમર હતી, ત્યારે પોતે ઘણી વાર કામારપુકુર આવી ગયેલાં. “તે વખતે યાત્રાના ક્ષિપ્તો હતા, તેથી કામારપુકુર ગઈ, પણ કાકુર દક્ષિણેશ્વર હતા. ત્યાં એકાદ માસ રહીને જયરામબાટી ગઈ. વળી પાછી પાંચ છ માસ પછી જઈને કામારપુકુરમાં દોઢેક માસ રહી. તે વખતે પણ કાકુર તો દક્ષિણેશ્વર હતા. ત્યાર પછી જ્યારે ઇ. સ. ૧૮૬૬-૭૦માં કાકુર બ્રાહ્મણીને લઈને દેશમાં આવ્યા ત્યારે તેમણે મને કહેવરાવ્યું કે બ્રાહ્મણી આવેલ છે, માટે તું પણ આવ. સમાચાર મળતાંની સાથેજ હું ત્યાં ગઈ. તે વખતે ત્રણેક માસ ત્યાં રહેલી.”

આ વખતે રામકૃષ્ણે એક મહાન કાર્યની શરૂઆત કરી. શારદાદેવીના ભાવિ કન્યાશુની ચિંતાથી પોતે તેમને કાંઈક કાંઈક જાણાવવા લાગ્યા. પોતાને હાથે કુંડલિની, પદ્યક વગેરે દોરી ખતાવીને શારદાદેવીને પોતાની સાધનામાં રસ કરતાં કરવા લાગ્યા. રામકૃષ્ણને પરણેલા જાણીને શ્રીમદ્વાચાર્ય તોતાપુરીએ એકવાર તેમને કહેવું કે સ્ત્રી નિકટ હોવા છતાં જેનાં ત્યાગ, વૈરાગ્ય, વિવેક, વિજ્ઞાન અર્થ રીતે અખ્યાધિત રહે છે, તેજ વ્યક્તિ યથાર્થભાવે અક્ષરમાં પ્રતિષ્ઠિત ગણાય, અને જે સ્ત્રી તેમજ પુરુષને સમભાવે આત્મા તરીકે જુએ છે અને તેમ જોઈને પ્રતિક્ષણ દ્રષ્ટિથી તેમજ વ્યવહારથી તે પ્રમાણે આચરણમાં મુકે છે, તેજ યથાર્થ અક્ષરવિજ્ઞાન મેળવે છે. સ્ત્રી અને પુરુષમાં ભેદદ્રષ્ટિ રાખનાર બીજા અથવા સાધક હોવા છતાંય અક્ષરવિજ્ઞાનથી ઘણા પાછળ છે.

પોતાની અદ્વૈત સાધનાના ગુરુ સમાન તોતાપુરીની આ વાણી રામકૃષ્ણના મનમાં ઉદય પામી. પરિણામે પોતાની સાધનાની અભિપરીક્ષા માટે તેમજ પત્નીના ભાવિ કન્યાશુની ભાવનાથી પ્રેરાઈને

તેમણે તે પ્રમાણે કરવાનું વિચાર્યું. જોથી કરીને શારદાદેવી દેવતા, ગુરુ કે અતિથિની સેવામાં અગર ઘરના કામકાજમાં કુશળ અને, ધનને સારે વ્યય કરતાં શીખે અને પોતાનું સર્વસ્વ પ્રશ્નરૂપે સમર્પીને સંસારમાં રહ્યાં છતાં પોતાનું મન તેમાં તટલીન રાખી શકે,—એવા વિષયોમાં રામકૃષ્ણ શારદાદેવીનું મન પરોવવા લાગ્યા.

પવિત્ર બાળા સમાન શારદાદેવી રામકૃષ્ણના આ પ્રકારના દિવ્ય સંગથી અને નિઃસ્વાર્થ આદરભાવથી અનિર્વચનીય આનંદના બિછાળા અનુભવવા લાગ્યાં. પાછળથી એ વેળાનો ઉલ્લેખ કરીને પોતે જણાવતાં: “હૃદયમાં જાણે કે આનંદનો પૂર્ણ ઘડો સ્થપાયો હોય એવો હમેશાં અનુભવ કરતી. એ સ્થિર ધીર દિવ્ય ઉદ્દાસમાં અંતઃકરણ ક્યાંસુધી તરખોળ રહેતું એ સમગ્રવ્યુ સમગ્રવાય તેમ નથી.”

આ પ્રમાણે કેટલોક વખત ગાળીને ત્યારે આ બાળુ રામકૃષ્ણ દક્ષિણેશ્વર ગયા, ત્યારે બીજી બાળુ શારદામણિ પણ અખંડ આનંદના દેહમાં પોતાના દિવ્ય સંપત્તિપ્રાપ્ત પતિનું સ્મરણ કરતાં પિયેર ગયાં.

૪]

પરંતુ શારદાદેવી સ્થૂળ પિયર હોવા છતાં તેમનું મન દક્ષિણેશ્વરમાં પોતાના પતિની પાછળ હતું. તેમને જીવવાની અને તેમની પાસે જીવાની એવી પ્રયત્ન ઉત્કંઠા તેમને આકુળવ્યાકુળ કરવા લાગી કે ઘણા અજપૂર્વક તેને પોતે શકી શકતાં. હવે તેમના હૃદયના ઉંડાણમાં ખાત્રી થઈ ચૂકી હતી કે જેમણે પ્રથમ દર્શનેજ તેમના ઉપર પ્રેમનાં અમીઝરણુ વરસાવ્યાં હતાં તેઓ કદાપિ તેમને જૂલનાર નથી. સમય પાકશે કે તરતજ તેમની લાકલ પડશે. આ પ્રમાણે ધીરજ સાથે એ શુભ દિનની પ્રતિક્ષા કરવા લાગ્યાં. એમ કરતાં કરતાં તો પોતે અઢાર વર્ષનાં થઈ ગયાં !

પણે દક્ષિણેશ્વરમાં રામકૃષ્ણ પોતાની ઉગ્ર સાધનાના ક્રમમાં એવા તક્ષીન થતા ગયા કે રાત દિવસ એના એજ ભાવમાં મગ્ન રહેવા લાગ્યા. તેમને વિષે ચારે બાજુ વાતો પણ ગોડવા લાગી. જયરામ-બાટીમાં પણ એ વાતો આવી. શારદાદેવી જણાવે છે: “અનેક માણસોની પાસે સાંભળવા લાગી કે એ તો પાગલ થઈ ગયા છે, ઉન્મત્ત અવસ્થામાં દિવસો ગાળે છે, નમ્ર થઈને ફરે છે. કાંઈ તેમનો ભાવ સમજી શકતું નહિ. મેં વિચાર્યું કે જ્યારે બધાંજ આમ બોલ્યાં કરે છે તો એક વાર પ્રત્યક્ષ જોઈ આવું. બહાર નીકળું તો ઘણાં મને રોકતાં, ‘અરે બિચારી શ્યામાની દીકરીનું કેવું થયું, પતિ તો પાગલ થઈ ગયો, કેવું ભાવિ!’ આવી અર્થ વગરની ટીકાઓ ટાળવા મેં બહાર નીકળવાનું બંધ કરી દીધું.”

જતાંય મનમાં અનેક સંકલ્પવિકલ્પ ઉઠવા લાગ્યા. છેવટે મનમાં દૃઢ નિશ્ચય કર્યો કે ગમે તેમ કરીને દક્ષિણેશ્વર જવું. અને તેજ વખતે એક અવસર ઉપસ્થિત થયો. બંગ સંવત ૧૨૭૮ ના ફાગણ માસની દોલ પૂર્ણિમાને દિવસે શ્રી ચૈતન્યદેવની જન્મતિથિને પ્રસંગે શારદાદેવીની ઘણી બહેનપણીઓ ગંગાસ્નાન કરવા માટે કલકત્તા જવાની હતી. શારદાદેવીને આ વાતની ખબર મળતાં તેમણે પણ તેમની સાથે જવાનું નક્કી કર્યું. એ પ્રમાણે પોતાની એક બહેનપણીને જણાવ્યું. પોતાના પિતાને તો લજ્જાથી કેવી રીતે જણાવી શકે! પરંતુ પેલી બાઈએ શારદાદેવીના પિતાને આ વાત જણાવી. પિતા શારદાદેવીના મનોભાવ કળી ગયા અને તેની સાથે પોતેજ જવું એમ ઠરાવ્યું. તે વખતે જયરામબાટીથી કલકત્તા પાલખીમાં કે ચાલીને જવું પડતું. ધનિક વર્ગ સિવાય સામાન્ય માણસો પગે ચાલીને જતાં. આ પ્રમાણે પોતાની કન્યા શારદાદેવી તેમજ બીજાં સાથી-દારોની સાથે રામચંદ્ર મુખોપાધ્યાય કલકત્તા જવા નીકળ્યાં.

શરદાતના એક એ દિવસે તો આનંદમાં ગયા, રાત્રી કે ચારે

બાજુ ધાનનાં ખેતરોમાં થઈને રસ્તો જતો હતો. પણ શારદાદેવીને આ પ્રમાણે સતત ચાલવાની ટેવ નહિ હોવાથી માર્ગમાંજ તેમને તાવ આવ્યો. તેથી રામચંદ્ર પાસેની ચટ્ટીમાં શારદાદેવીને લઈ ગયા. “તાવ ઘણો હતો, બાન પણ નહોતું. રાતે સ્વપ્નામાં એક કાળી મેશ જોવી છોકરી મારી પથારીની પાસે બેસીને મારે માથે હાથ ફેરવવા લાગી. કહ્યું કે, ‘દક્ષિણેશ્વરથી આવું છું.’ મેં કહ્યું: ‘હું પણ ત્યાંજ જઈ છું. તું કાણ છે?’ તે બોલી: ‘તારી બહેન છું. ગલરાઈશ નહિ. સારું થઈ જશે.’”

સવારમાં રામચંદ્રે ઊઠીને જોયું તો શારદાદેવીના તાવ સમૂળગ્રે ઊતરી ગયો હતો. તેથી તેમણે વિચાર્યું કે રસ્તામાં વખત ગાળવા કરતાં ધીમે ધીમે આગળ વધવું સારું. સહેજ આગળ વધતાંની સાથેજ એક પાલખીવાળો મળી ગયો. વળી પાછો થોડો તાવ શારદાદેવીને આવી ગયો. “રાતે નવ વાગે દક્ષિણેશ્વર પહોંચ્યાં. જતાંની સાથેજ ઠાકુરના ઓરડામાં ગયાં. ઠાકુરે જોતાંની સાથેજ કહ્યું: ‘આવી કે? કીક કર્યું.’ નીચે સાદડી પાથરી ઠાકુર કહેવા લાગ્યા: ‘મારો મથુર હોત તો? ખરેખર મારો જન્મણો હાથ ગયો?’ શ્રોત્રીવાર પછી મેં ટંકારખાનાવાળા ઘરમાં જવાની ઈચ્છા બતાવી. ઠાકુરે કહ્યું: ‘ના, ત્યાં જવાની જરૂર નથી. ઠાકુરને બતાવતાં ત્યાં મુશ્કેલી પડે, અહીંજ રહેજે.’ તેમની આજ્ઞા પ્રમાણે હું અને મારી સાથે બીજા એક સાથીદાર ત્યાં સૂતાં.”

આ પ્રમાણે પરમહંસદેવ શારદામણિને પોતાની પાસેજ રાખ્યાં અને ત્રણ ચાર દીવસ સુધી ઠાકુરની સલાહ પ્રમાણે દવાદાર કરીને જ્યારે ખરાબર થઈ ગયું ત્યારે પોતાની માતા ચંદ્રદેવીની પાસે ટંકારખાનાવાળા ઘરમાં તેમને માંટ વ્યવસ્થા કરી. શારદાદેવીને ખાત્રી થઈ કે ઠાકુરનો પોતાપર તેનો તેજ સ્નેહ અખંડભાવે ચાલુ છે. આથી પરમ ઉલ્લાસની સાથે પોતે પરમહંસની તેમજ પોતાનાં

સામુની સેવામાં મગ્ન થવા લાગ્યાં. શારદાદેવીને આનંદ જોઈને પિતાને સંતોષ થયો અને તેથી રામચંદ્ર જયરામબાટી ગયા.

હવે શ્રી રામકૃષ્ણ તેમજ શારદાદેવીના નિઃસંગ ગૃહસ્થજીવનની શરૂઆત થાય છે. ત્યારે ત્યારે વખત મળે ત્યારે ત્યારે પોતે શારદાદેવીને બ્રહ્મની ઉપાસનાના સહજ સરળ ઉપાયો બતાવે છે. એકવાર રામકૃષ્ણ તેમને કહેતા હતા: “જે, ચાંદામામા જેવી રીતે બધાંય આજ્ઞાના મામા થાય, તેવી રીતે ઇશ્વર પણ બધાયના છે. તેમને બોલાવવાનો બધાંયને સરળો અધિકાર છે. જે બોલાવશે તેને પોતે દર્શનથી કૃતાર્થ કરશે. તું જે તેમ કરીશ, તો તને પણ મળશે.” રામકૃષ્ણની શિક્ષણપદ્ધતિ માત્ર ઉપદેશમાં સમાપ્ત થતી નહિ, પરંતુ પોતાના શિષ્યને પાસે રાખીને પ્રેમપૂર્વક તેને બધું જણાવતા. શિષ્ય તે દેટલે અંશે પાળે છે તે પોતે ઝીણી નજરે જોઈ લેતા અને કદાચ બુલ્લ થાય તો તેને સમજાવીને ટંકાણે પાડતા. શારદાદેવીને વિષે પણ તેમણે આજ પ્રમાણે કરવાનું શરૂ કર્યું. સામાન્ય આખનો વિષે પણ કહેતા: “ગાડીમાં કે નોકામાં જતી વખતે હમેશાં સૌથી આગળ ખેંસી જવું અને ઊતરતી વખતે કાંઈ જળસપત્ર રાખી ગઈ છે કે નહિ તેની તપાસ કરીને સૌથી છેલ્લે ઊતરવું.”

એક વાર શારદામાતા પરમહંસદેવની પગચાળી કરતાં હતાં. તે વખતે તેમણે પૂછ્યું: “તમે મને કયા દૃષ્ટિથી જુઓ છો?” રામકૃષ્ણે કહ્યું: “જે મા મંદિરમાં છે તેણે જ આ શરીરને ઉત્પન્ન કર્યું છે અને હમણાં હમણાં તેજ મા ટંકારખાનામાં રહે છે અને પોતેજ અત્યારે મારા પગ દાખી રહ્યાં છે. સાક્ષાત આનંદમયીના રૂપ તરીકે તમને જોઉં છું.”

એકવાર શારદાદેવીને પોતાની પાસે સૂતેલાં બેઈને ઠાકુર પોતાના મનને નીચે પ્રમાણે સંબોધવા લાગ્યા: “હે મન, આનું નામ સ્ત્રીનું શરીર. લોકો તેને બોગ્ય માને છે અને તેને માટે તલસે

છે, પરંતુ એમ કરવા જતાં દેહમાંજ આપણ રહેવું પડે છે, સચ્ચિદાનંદધન ઇશ્વરની પ્રાપ્તિ થતી નથી. માટે કહી દે, ભાવની ચોરી કરીશ નહિ, જે તારા પેટમાં હોય તે ખરેખર કહી દે, કે તારે તેને ગ્રહણ કરવું છે કે ઇશ્વરની પ્રાપ્તિ કરવી છે? જે શરીર જોઈતું હોય, તો તારી સામેજ પડ્યું છે, ”—એમ કહીને જેવા પોતે શારદાદેવીના અંગને સ્પર્શ કરવા તત્પર થયા કે તરતજ સમાધિસ્થ થઈ ગયા !

આ પરથી જણાય છે કે તે વેળા રામકૃષ્ણ અને શારદામણિ એકજ પથારીમાં સૂતાં. દેહબોધરહિત રામકૃષ્ણની આખી રાત સમાધિમાં પસાર થતી. તે સમયનો ઉલ્લેખ કરતી વખતે એકવાર પરમહંસે જણાવ્યું હતું કે, “ જે શારદાદેવી પોતાનું ભાન ભૂલીને અને કામનાને વશ થઈને મારા ઉપર આક્રમણ કરત તો સંયમનો બંધ તૂટી જઈને દેહબોધ આવત કે નહિ, તે તો કાણ કહી શકે? હમ પછી જગદંબાને વ્યાકુળ થઈને જણાવ્યું હતું કે હે મા, મારી પત્નીમાંથી કામભાવ દૂર કરી દેજે. તેનું પરિણામ હવે જણાય છે. ” આ પ્રસંગ બતાવી આપે છે કે શારદાદેવી પોતેજ જે સાત્વિક પ્રકૃતિનાં ન હોત તો રામકૃષ્ણ પોતે પણ પરમહંસ બની શક્યા હોત કે કેમ એ વિષે સંદેહ છે.

આ પ્રમાણે એકાદ વર્ષ વીતી ગયા છતાંય જ્યારે રામકૃષ્ણે જોયું કે પોતાનામાં દેહભાવ ઉત્પન્ન થતો નથી અને શારદાદેવીને પોતે કોઈક વાર જગદંબાના અંશભાવે અથવા કોઈ વાર સચ્ચિદાનંદ-સ્વરૂપ આત્મા કે બ્રહ્મભાવે જેવા સિવાય બીજી કોઈ ભાવના જન્મતી નથી, ત્યારે પોતે સમજી ગયા કે શ્રીજગદંબાએ સ્વયં તેમને તે અગ્નિપરીક્ષામાંથી બચાવી લીધા છે. તેમને જણાયું કે માતાના પ્રસાદથી પોતાની સાધના પરિપૂર્ણ પકવ અવસ્થાને પામી છે અને

જાણ્યે અજ્ઞાણ્યે પણ માને ન ગમે તેવું પોતે પણ કાંઈ કરી શકવાને સમર્થ નથી !

આથી પોતાની પ્રયત્ન સાધનાને પરિપૂર્ણ કરવાના વિચારથી રામકૃષ્ણે શારદાદેવીમાં માતૃત્વની પ્રતિષ્ઠા કરવાનો વિચાર કર્યો. તેને માટે શુભ દિવસની રાહ જોવા લાગ્યા.

[૫]

તે દિવસ આવ્યો. ફલાહારિણી કાલિકાની પૂજનો તે પુણ્ય દિવસ આવ્યો. અમાવાસ્યા હતી. દક્ષિણેશ્વરમાં તે દિવસે વિશેષ પર્વ ગણાતું. શ્રી જગદંબાની પૂજા કરવાને માટે ઠાકુરે આજે વિશેષ પ્રકારની તૈયારીઓ કરી હતી. આજે તેને માટે 'મુખ્ય સ્થળ મંદિર નહિ પરંતુ પોતાનું ઘર હતું. પૂજાને વખતે દેવીને ખેસવાને માટે લીંપણથી પવિત્ર થયેલી ખેડક પૂજા કરનારના આસનની જમણી બાજુએ તૈયાર કરી હતી. સૂર્યાસ્ત થઈ ગયો અને અમાવાસ્યાની ગાઢ રાત્રિ શરૂ થઈ. ઠાકુરે પોતાના બાણેજ હૃદયરામને મંદિરમાં પૂજા માટે મોકલ્યો હતો. બધી તૈયારીઓ પૂરી કરતાં લગભગ રાતના નવ વાગી ગયા. શારદાદેવીને ઠાકુરે પહેલેથીજ તે વખતે હાજર રહેવાનું કહેવડાવેલું, તે પ્રમાણે શારદાદેવી હાજર થઈ ગયાં હતાં. પછી ઠાકુર પૂજામાં ખેડા.

પૂજાની બધી સામગ્રીને શુદ્ધ કરીને રામકૃષ્ણે શારદાદેવીને લીંપેલી ખેડક ઉપર ખેસવાનું ઇશારાથી જણાવ્યું. પૂજા જોતાં જોતાં શારદાદેવી અડધાંપડધાં બાહ્યજ્ઞાનશૂન્ય બની ગયાં હતાં. તેથી ઠાકુર શું કરી રહ્યા છે તે બરાબર જાણ્યા વગર મંત્રમુગ્ધ સ્થિતિમાં ઠાકુર તરફ મીટ માંડીને જોઈ રહ્યાં હતાં. સામેના કળશમાં રહેલા મંત્ર-શુદ્ધ જળથી ઠાકુર વારંવાર શારદાદેવીને અભિષેક કરી રહ્યા હતા. પછી મંત્ર સંભળાવીને ઠાકુરે પ્રાર્થનામંત્રનું ઉચ્ચારણ કર્યું:—“ હે બાલે,

હે સર્વશક્તિની અધીશ્વરી માતઃ ત્રિપુરસુંદરી ! સિદ્ધિદાર ખોલો, આના શરીરને તેમજ મનને પવિત્ર કરીને તેનામાં આવિર્ભૂત થઇને અધાનું કલ્યાણ કરો ! ” ત્યાર પછી મંત્રોપયુક્ત વિધાનથી સાક્ષાત દેવી તરીકે શારદાદેવીની ષોડશોપચાર પૂજા કરી અને તેમને નૈવેદ્ય ધરાવીને તેમાંથી કેટલોક ભાગ પોતાને હાથે તેમના મુખમાં મૂક્યો. તે વખતે શારદાદેવી સંપૂર્ણ સમાધિસ્થ બની ગયાં હતાં. ઠાકુર પણ ધીરે ધીરે સમાધિમાં લીન થતા ગયા. આ પ્રમાણે સમાધિસ્થ પૂજક સમાધિસ્થ દેવીની સાથે આત્મસ્વરૂપે પૂર્ણ ભાવે એકાકાર થયા !

રાત્રિના એ પહોર વીતી ગયા ! પ્રથમ ઠાકુરમાં કાંઈક જાગ્રતિ આવવા લાગી. પહેલાંની માફક અર્ધબાહ્યદશામાં તેમણે શ્રીદેવીને આત્મનિવેદન કર્યું. ત્યાર પછી પોતાની સાધનાનું અધુરું ફળ વિસર્જન કરતાં કરતાં પ્રણામ કરીને બોલ્યા:—“ હે અધ્યાય મંગલનાં મંગલ-સ્વરૂપ દેવી, હે સર્વકર્મનિષ્પન્નકારિણી, હે શરણુદાયિની, ત્રિનયને શિવગેહિની ગૌરી, હે નારાયણી, તને પ્રણામ, તને વારંવાર પ્રણામ.”

આ પ્રમાણે ષોડશીપૂજા સમાપ્ત થયા પછી શારદાદેવી, જેમનાં માતૃત્વનું આરોપણ કરવામાં આવ્યું હતું, લગભગ પાંચ માસ ઠાકુરની પાસે રહ્યાં. પહેલાંની માફક તે વખતે ઠાકુરની અને ઠાકુરનાં માતાની સેવામાં રત રહેતાં દિવસો પસાર કરવા લાગ્યાં અને રાત્રિવેળાએ પરમહંસદેવની પથારીની પાસે સૂતાં. રાત દિવસ પરમહંસદેવની ભાવ-સમાધિ રહેતી. કોઈ કોઈ વાર મૃત વ્યક્તિનાં લક્ષણો તેમના શરીરમાં જણાતાં. ક્યારે સમાધિ થશે એ આશંકામાં શારદાદેવીને રાતભર પૂરતી ઊંઘ પણ નહોતી આવતી. રામકૃષ્ણને આ વાતની ખબર પડી કે પોતે ટકારખાનાવાળા ઘરમાં પોતાની માતા પાસે શારદાદેવીની સૂવાની વ્યવસ્થા કરી દીધી. આ પ્રમાણે લગભગ એક વર્ષ અને ચાર માસ રહીને શારદાદેવી કામારપુકુર પાછાં ફર્યા. તે વખતની વાતોનાં સંસ્મરણો કરતાં શારદાદેવી પોતાનાં શિષ્યોને જણાવતાં:

“એ કેવા દિવ્યભાવમાં રહેતા તે કહીને સમજવાય તેમ નથી. કાંઈ વાર ભાવાવેશમાં ખૂબ ખેલતા, કાંઈ વાર હસતા, કાંઈ વાર રડતા, કાંઈ વાર જડ જેવા થઈ જતા ! એ બધું જોઈને ભયથી મારા શરીરમાં કંપારી છૂટતી અને મનમાં વિચારતી કે રાત ક્યારે વીતશે ! તે વખતે ભાવસમાધિ કોને કહે છે તે તો સમજતી નહિ. એક વાર તેમની સમાધિ ઊતરતી નહોતી, તે જોઈને ભયભરી રડતી રડતી હૃદયને ખેલાવવા લાગી. તેણે આવીને તેમના કાનમાં નામ-સ્મરણ કર્યું, એટલે ધીરે ધીરે તેમને ચૈતન્ય આવવા માંડ્યું. ત્યાર પછી તેમણે જોયું કે હું તેમની તે દશામાં ભય પામું છું, તેથી મને શીખવાડ્યું કે અમુક પ્રકારનો ભાવ :જેતાં અમુક નામ ઉચ્ચારવું, અમુક ભાવ જેતાં અમુક ખીજ ઉચ્ચારવાં. ત્યાર પછી ભય પામતી નહિ અને તેમના કહ્યા પ્રમાણે કરવાથી તેમને જ્ઞાન આવતું.”

[૬]

હવે શારદાદેવીના જીવનમાં મહત્વનું પર્વ શરૂ થાય છે. પોડશી-પૂજા દ્વારા માતૃત્વના આરંભથી માંડીને પરમહંસદેવના દેહત્યાગ સુધીનું તેમનું જીવન ઘણું ભાગે દક્ષિણેશ્વરમાં શુશ્રૂષામાં નિરંતરભાવે વ્યતીત થયું. આ તેર વર્ષના ગાળાની તેમની શાંત મૌન સેવા, જપપ્રધાન વગેરેની અખંડ ઉપાસના, અતિથિસત્કાર, પતિપરાયણતા વગેરે એવાં અસ્ખલિત ભાવે અને ઝીણવટથી વિકસ્યાં કે બાહ્ય રીતે તેને અંગે કાંઈ નોંધવાલાયક ન હોવા છતાં તેમના આંતરિક જીવનમાં તે એક મહત્વનો ભાગ ભજવે છે. “શ્રીશ્રી માયેર કથા”ના એ ભાગમાં તેનાં ઘણાં દૃષ્ટાંતો છટાંછવાયાં નજરે ચડે છે.

આ અરસામાં જે મહાપુરુષની સાથે પોતાનું જીવન સંકળાયું છે, તેમના જીવનનો ઝીણવટથી અભ્યાસ કરવાનું મળે છે અને ઉપદેશના કરતાં તેમાંથીજ પોતાનું જીવનપાથેય વિવેકી શારદાદેવી

પોતાના સમગ્ર જીવનમાં ભેળવી દે છે. પોતાના ગુરુ કહો કે પતિ કહો, તેવા ગૃહસ્થી પરમહંસની લાક્ષણિકતાઓ યથાર્થ ભાવે સમજવી, અનેક પ્રકારના અતિથિઓના મનોભાવ કળીને તેમની યોગ્ય અરદાસ્ત કરવી, રામકૃષ્ણના નિકટના શિષ્યો કે શિષ્યાઓને પોતાનાં બાળક સમાન ગણીને તેમની કાળજી લેવી, એ બધું કાર્ય શારદાદેવી એવી ચોકસાઈથી કરતાં કે તે દ્વારા તેમની ધી શક્તિ જણાઈ આવે છે. હ્રી તો તેમનામાં સહજ હતી. આ પ્રમાણે શ્રી, ધી અને હ્રીનો સુભગ મેળ મળવાથી શારદાદેવીનું જીવન એક આર્યમાતા તરીકે આદરણીય તેમજ પ્રાતઃસ્મરણીય બને છે.

દક્ષિણેશ્વરના રહેઠાણ દરમિયાન શ્રી રામકૃષ્ણ અને શારદાદેવીના જીવનના પ્રસંગો પરસ્પર ઓતપ્રોત છે, તાણાવાણાની જેમ. હવે જે પ્રસંગો ટાંકવામાં આવશે તેમાંનો ઘણો ભાગ શારદાદેવીએ સ્વમુખે પોતાનાં શિષ્યો કે શિષ્યાઓને પાછળથી જણાવેલો તેમાંનાજ ઉતારા હશે. નીચે જે ઉતારો કરવામાં આવે છે તે શ્રીરામકૃષ્ણ તેમજ શારદાદેવી બન્નેનાં નિકટનાં શિષ્યા હતાં. તેમનું નામ યોગેન માતા.

“શ્રી શ્રીહાકુરની સાથે મારો પ્રથમ પરિચય થયા પછી એક વાર હું દક્ષિણેશ્વર ગઈ. ઉતાવળી ઉતાવળી ગઈ તેથી ખાવા કરવાનું રહી ગયેલું. હાકુરને તે પ્રમાણે કહ્યું એટલે તેમણે મને જણાવ્યું: ‘અરે ખાધા વિના આવી છું’, બ્ર બ્ર, ટંકારખાનામાં જઈને દાળભાત કે જે કાંઈ હોય તે પતાવી આવ.’ ત્યાં માતાની સાથે મારો પ્રથમ પરિચય થયો. માએ મને જે કાંઈ હતું તે તરતજ આપ્યું. એ પ્રથમ પરિચયમાંજ મારો તેમની સાથે ગાઢ સ્નેહ બંધાય ગયો.

એક વાર મા રામલાલના વિવાહને ટાણે પોતાને ઘેર જવાનાં છે એમ સાંભળીને દક્ષિણેશ્વર ગઈ. ઘણા વખત સુધી માનાં દર્શન નહિ થાય એ ખ્યાલ માત્રથી દુઃખ થવા લાગ્યું. જતી વખતે મા હાકુરને પ્રણામ કરવા ગયાં. હાકુરે કહ્યું: ‘સંભાળીને જજો. હોડીમાં

‘કે ગાડીમાં કાંઈ ભૂલી જવાય નહિ.’ માતાજીને અને હાકુરને મેં પ્રથમ એક સાથે જોયાં. ‘કેવું દશ્ય ! હોડીમાં બેસીને મા રવાના થયાં. મારી નજર પહોંચે ત્યાં સુધી મેં જોયા ક્યું. નૌકા નજરની બહાર નીકળી ગઈ એટલે મા જ્યાં બેસીને ધ્યાન કરતાં હતાં ત્યાં જઈને ખૂબ રડી પડી. એટલામાં હાકુર ત્યાં થઈને પસાર થતા હશે, તેમણે મારાં કુસકાં સાંભળ્યાં. પોતાના ઓરડામાં જઈને હાકુરે મને બોલાવરાવી. મને જોઈને બોલ્યા: ‘એના જવાથી તને ખૂબ લાગી આવ્યું?’ એમ કહીને એ વાત બૂલાવવા માટે હાકુરે જે બધી ઉચ્ચ સાધનાઓ કરેલી તે વિશે સંભળાવ્યું. પછી કહ્યું: ‘આ બધું કાઈને કહેવાનું નહિ, હોં.’

લગભગ દોઢ વર્ષ પછી મા દક્ષિણેશ્વર આવ્યાં. હાકુરે કહ્યું હતું: ‘મારે ખાવાપીવાની મુશ્કેલી રહે છે.’ મા આવ્યાં કે હાકુરે તેમને કહ્યું: ‘પેલી મોટી મોટી આંખોવાળી આવે છેને, એ તને ખૂબ ચાહે છે. તારા ગયા પછી એ ખૂબ રડી હતી.’

જ્યારે જ્યારે દક્ષિણેશ્વર જતી ત્યારે ત્યારે મા મને ‘બધું જણાવતાં, મારો મત પણ પૂછતાં. માના વાળ લું હોળી આપતી. મારે હાથે વાળ હોળાવવાનું માને એટલું ‘બધું’ ગમતું કે ત્રણ ચાર દિવસ પછી પણ સ્નાનને વખતે માથાના વાળ છોડતાં નહિ. કહેતાં: ‘ના, એ તો યોગેને હોળેલા વાળ છે, એ જ્યારે આવશે ત્યારે છોડશે.’ લું લગભગ સપ્તાહમાં એકાદ વાર દક્ષિણેશ્વર જતી. દક્ષિણેશ્વરથી પાછાં ફરતાં શિવની પૂજન માટે ત્રિલિપત્ર લઈ આવતી. પછી સૂકાં ત્રિલિપત્રથી પણ શિવની પૂજન કરતી. એક વાર માએ મને પૂછ્યું: ‘યોગેન, તું સૂકાં ત્રિલિપત્રથી શિવને પૂજે છે કે શું?’ ‘હા, મા; તમે શી રીતે જાણ્યું?’ ‘આજે સવારે ધ્યાનમાં બેસી ત્યારે મને તેમ જણાયું.’

એકવાર મા પાન પનાવતાં હતાં. મેં જોયું તો કેટલાંક પાનમાં ઇલાયચી વગેરે મશાલો નાંખતાં હતાં, અને બીજાં કેટલાંક માત્ર

સોપારી અને ચૂનાવાળાં હતાં. મેં કહ્યું: ‘કેમ મા, આમાં તો તમે મશાલો નાખ્યો નહિ ? આ કાનાં ને પેલાં કાનાં ?’ માએ કહ્યું: ‘યોગેન, મશાલાવાળાં ભકતોને માટે. એમને મારે પોતાનાં ગણીને સંભાળવાં રહ્યાં. અને બીજાં એમને માટે, એ તો મારા છેજ ને !’

મા સાફ ગાઈ શકતાં. એકવાર મા અને લક્ષ્મીદિદિ રાતે ધીરે ધીરે ગાતાં હતાં. અરાબર જમાવટ થઈ હતી. હાકુરે તે સાંભળી ગયા. બીજે દિવસે કહ્યું: ‘કાલ તો તમે જમાવ્યું હતું. અરાબર, અરાબર, સરસ ગામ્યું.’

ત્રિક્ષણેશ્વરમાં માને આખા દિવસમાં સહેજ પળુ આરામ મળતો નહિ. ભકતોને માટે લગભગ ત્રણ શેર કે સાડાત્રણ શેરની રોટલીનો આટો અંધાતો. અને તે ઉપરાંત કેટલાં અંધાં પાન ! હાકુરને માટે દૂધ પળુ ખૂબ ગ્રહાણતાં, કારણકે તેમને મલાઈ ખૂબ ભાવતી. હાકુરને માટે નરમ શાક થતું. ચંદ્રદેવી જ્યાં મુઘી જ્યાં ત્યાં મુઘી હાકુર દંકારખાનામાં ખાતા. કાઈ ના હોય તો સ્નાનને વખતે મા હાકુરને તેલનું માલીશ કરતાં.

ગોલાપદિદિ આવ્યાં એટલે હાકુરે તેમને એકવાર ખાવાનો થાળ લાવવાનું કહ્યું. ત્યાર પછી ગોલાપદિદિ દરરોજ તેમ કરવા લાગ્યાં. ખાવાનું લઈ જતાં એટલે મા રોજ હાકુરને એકવાર નેઈ શકતાં, તે પળુ હવે અંધ થયું. સંધ્યાકાળ પછી ઘણીવાર ગોલાપ હાકુરની પાસે ગાળતાં. કોઈ કોઈ વાર તો રાતના દશ થઈ જતા, એટલે દંકારખાનાના વરંડામાં ગોલાપદિદિને માટે ખાવાનું સાચવવા માને ખેસી રહેવું પડતું, તેથી તેમને જરા મુશ્કેલી લાગતી. એકવાર હાકુરને કાને એ વાત ગઈ, હાકુરે તેથી ગોલાપને કહ્યું: ‘તું આટલી અધી વાર અહીં ખેસી રહે છે, અને ત્યાં એને કષ્ટ થાય છે. વહેલાં જતી હોય તો !’ ગોલાપે કહ્યું: ‘ના, મા તો મને ખૂબજ ચાહે છે, પોતાની દીકરીની માફક રાખે છે.’

એકવાર ગોલાપે માને કહ્યું: ‘મા, મનમોહનની મા કહેતી ’તી કે હાકુર તો મોટા ત્યાગી છે અને શારદાદેવી તો કાનનાં ને બીજાં બધાં ઘરેણાં પહેરે છે એ તે શું સાડે કહેવાય?’ બીજે દિવસે જ્યારે હું દક્ષિણેશ્વર ગઈ તો જોયું કે માએ હાથની અંગડીઓ સિવાય બીજાં બધાં ઘરેણાં કાઢી નાંખ્યાંતાં. મેં આશ્ચર્ય સાથે જણાવ્યું: ‘મા, આમ કેમ?’ માએ કહ્યું: ‘ગોલાપના કહેવાથી...’

મા જ્યારે પહેલવહેલાં દક્ષિણેશ્વર આવ્યાં ત્યારે સંસારની ઘણી વાતો સમજતાં નહિ અને ભાવ પણ થતો નહિ. નિષ્ઠાપૂર્વક ભગવાનનું દરરોજ ધ્યાન ધરતાં છતાં ભાવસમાધિ થતી નહિ. હાકુરની ભાવસમાધિ જોઈને મા ખૂબ બીતાં. તે વખતે મા અને હાકુર એકજ ઓરડામાં સૂતાં, હાકુર મોટા પલંગમાં અને મા ખાટલામાં. મારો પરિચય થયા પછી માએ મને એક વાર કહ્યું: ‘એમને જરા કહેજે કે મને ભાવભાવ થાય.’ મેં વિચાર્યું કે માએ જ્યારે કહ્યું ત્યારે તે હાકુરને જણાવવું. બીજે દિવસે ગઈ તો સવારે હાકુર પલંગ ઉપર બેઠા હતા. પ્રણામ કરીને મેં માના વાત જણાવી. તેમણે વાત સાંભળી, પણ કાંઈ કહ્યા વિના ગંભીર બની ગયા. આ પ્રમાણે જ્યારે હાકુર ગંભીર થઈ જતા ત્યારે કાંઈની તેમને કાંઈ કહેવાની તાકાત નહોતી. તેથી થોડી વાર શાંત બેસીને પ્રણામ કરીને પાછી ફરી. ટંકારખાનામાં જઈને જોયું તો મા પૂજન કરી રહ્યાં હતાં. સહેજ દરવાજો ખોલીને જોયું તો મા ખૂબ હસતાં હતાં. વળી પાછાં રડવા લાગ્યાં. થોડી વાર પછી જાણે કે સમાધિસ્થ થઈ ગયાં. દરવાજો મેં બંધ કરી દીધો અને ઘણી વાર પછી ગઈ. કહે: ‘હમણાંજ આવી?’ મેં કહ્યું: ‘કેમ મા, તમને ભાવ થતો નથીને?’ મા સાંભળીને હસી પડ્યાં.”

દક્ષિણેશ્વરના વાસ દરમિયાન પોતાની કેટલીક વાતો કરતાં માએ પોતાની એક શિષ્યાને કહેલું: “બેટા, કેવું મોટું સૌભાગ્ય કે આવો જન્મ મળ્યો છે. ખૂબ ભાવથી ભગવાનને ભજ. કર્યા વિના

કાંઈ મળે એટા ? સંસારનાં કામકાજમાંથી પરવારીને પણ થોડા વખત મેળવી લેવો જોઈએ. જોને, હું જ્યારે દક્ષિણેશ્વરમાં રહેતી ત્યારે રાતના ત્રણ વાગે ઝોડીને જપ કરતી. ભાન પણ ભૂલી જતી. એક વાર જ્યોત્સ્નાભરી રાતે ટંકારખાનાની સીડીની પાસે બેસીને જપ કરતી'તી. ચારે આજુ શાંતિ હતી. ડાકુર તે પહેલાં શૌચે ગયા હતા તેની તો મને ખબરજ નહોતી. બીજે દિવસે પણ જ્યારે તેમનાં જૂતાનો અવાજ થયો ત્યારે ખબર પડી. ધ્યાન ખૂબ ગમ્યું હતું. જોગેન જ્યારે ડાકુરને ઝારી આપવા આવ્યો ત્યારે તેણે મને તે અવસ્થામાં જોયેલી. 'કેવા મજાના એ દિવસો હતા, એટા ! ચાંદની રાતે ચંદ્ર તરફ તાકીને હાથ જોડીને બોલતી: 'તમારી આ જ્યોત્સ્નાની માફક મારું અંતર નિર્મળ કરો. ' જપ કે ધ્યાન કરતાં કરતાં જોઈશ તો તને જાણાશે કે જાણે તેઓ હમણાં બોલશે, મનમાં જે વાસના હશે તે હમણાંજ પૂરી દેશે, -પ્રાણમાં 'કેવી શાંતિ ! આહા ! તે વેળા મારું મન કેવું હતું ! એક વાર કામ કરનારી આઠએ ભૂલ-ભૂલથી કાંસાની થાળી પાડી નાંખી, તેનો રણકાર જાણે મારા હૈયામાં અથડાયો, વજ્ર જેવો ઘા થયો ! સાધના કરતાં કરતાં સમજશે કે મારામાં જેઓ રહ્યા છે, તેઓ તારામાં પણ છે, અધેજ તેઓ છે. મન પછી મરી જાય છે, એટા, અલંકાર ગળી જાય છે. ગરીબાઈ, દીનતા આવી જાય છે ! "

" આહા ! કેવા તેમનો મારી સાથેનો વ્યવહાર ! એક પણ દિવસ મને દુઃખ પડે તેવું બોલ્યા નથી ! અરે, ફક્તનો પણ ઘા કર્યો નથી ! એક વાર દક્ષિણેશ્વરમાં તેમને માટે ખાવાનું મૂકવા ગઈ હતી. તેમણે જાણ્યું કે લક્ષ્મી રાજ મૂકી જાય છે, તેથી કહ્યું: 'જરા દરવાજો વાસી જજો. ' મેં કહ્યું: 'વારુ. ' મારો અવાજ સાંભળીને એ તો ચમકી ઊઠ્યા: 'શું, તમે ? મને તો તેની ખબરજ રહી નહિ ? મેં જાણ્યું કે લક્ષ્મી હશે. મનમાં આજુતાં નહિ, હોં ! ' મેં

કહ્યું : ‘ અરે, એ શું બોલો છો ? ’ કાઠી વાર ટૂંકારાથી મને બોલાવી નથી. કહેતા, ‘ સ્ત્રીઓએ કામ કરવું જરૂરી છે, નહિ તો બેસી રહેવાથી ખોટી ચિંતાઓ, ખોટા વિચારો આવે. ’ એક વાર કંતાનના ધાગા લઈ આવ્યા. મને કહે : ‘ આમાંથી મને શીકું બનાવી આપો. નાનાં છોકરા માટે ખાવાનું તેમાં રાખીશ. ’ મેં શીકું બનાવી આપ્યું અને વધેલા ધાગામાંથી મારે માટે ઝોરીકું બનાવ્યું. કાથળા ઉપર સાદડી પાથરતી અને ધાગાનું ઝોરીકું બનાવતી. ક્યારે ગઝગઝાટ ઊંચ આવતી !

હૃદયને કહેતા : ‘ અલ્યા હૃદય, મને તો ભારે ચિંતા હતી કે ગામડાંની છોકરી, કોણ જાણે, અહીં તેનું શું થશે ? ક્યાં શૌચ જશે ? તેની લાજ મરજનદાનું શું થશે ? લોકો નિંદા કરશે, અને બિચારી લાજ મરશે ! પણ આ તો નવુંજ નીકળ્યું, કોણ જાણે શું કરે છે તેની ખબરજ પડે નહિ. મેં પણ અહાર જતાં જોઈ નથી ! ’ સાંભળીને મને કંઈ કંઈ થઈ જતું. વ્યાકુળ થઈને જગદંબાને પ્રાર્થના કરતી : ‘ હૈ મા, મારી લાજ રાખજે ! ’ માએ પણ મને જાણે બરાબર સાચવી. આટલાં વર્ષો રહી છતાં કોઈને છતી થઈ નથી. લોકો મને ભગવતી કહે છે, હું પણ વિચારું છું કે કદાચ તેમ હોય. નહિ તો મારા હૃદયમાં ઘણું અદ્ભૂત બન્યું. આ ગોલાપ, યોગીન બધાં જાણે છે. જો વિચારું કે આમ થાય, ફેલાણું ખાવું છે, તો ભગવાન કોણ જાણે ક્યાંથી પાર પાડે ! આહા ! દક્ષિણેશ્વરમાં તો કેવા દિવસો ગાળ્યા છે, બેટા !

હાકુર કીર્તન કરતા, હું કલાક્રિના કલાક્રિ સાંભળતી. ટંકાર-ખાનાની પડદીમાંથી અહાર જોઈને પ્રભાસ કરતી. કેવો આનંદ આપી જતો ! રાત દિવસ લોકો આવજા કરતા, ભગવાનની વાતો નિરંતર થયાં કરતી. આહા ! તે વખતે વિષ્ણુ નામના એક છોકરાએ સંસારના ભયથી આપઘાત કર્યો. તે વિષે કોઈએ હાકુરને પૂછ્યું :

‘એને આત્મહત્યાનું પાપ ના લાગ્યું?’ ડાકુરે કહ્યું: ‘એણે તો ભગવાનને માટે દેહનો ત્યાગ કર્યો, એમાં વળી પાપ કેવું? પણ એ વાત વિષે કોઈને કહેવું નહિ, કારણ કે અધાં મૂળ ભાવ સમજતાં નથી.’

મન તો છે મસ્તાના હાથી જેવું, એટા! હવાની સાથે દોટ મૂકે છે. તેથી સદસતનો વિચાર કરીને અધું જોવું જોઈયે, ભગવાનનો માર્ગ જેવાં તેવાં નથી. દક્ષિણેશ્વરમાં રાતે કોણુ જાણે કોણુ વાંસળી વગાડતું, સાંભળીને મન આકૃણવ્યાકૃણ થઈ જતું. મનમાં થતું જાણે સાક્ષાત ભગવાન વાંસળી વગાડી રહ્યા હશે, તરતજ સમાધિ થઈ જતી. અતે એણુડમાં પણ સ્થાન કેવું શાંત, ધ્યાન ચાલુજ રહેતું. તેથીજ નરેન્દ્રે ત્યાં સ્થાનક અનાવવાની ઇચ્છા કરી હતી. જેવી ડાકુરની ઇચ્છા!”

[૭]

શારદાદેવી જેટલાં વર્ષો દક્ષિણેશ્વરમાં રહ્યાં તેમાંનો મોટો ભાગ તેમણે ટંકારખાનાવાળા મકાનમાં ગાળ્યો હતો. આ મકાનને એ માળ હતા. ઉપરના ભાગમાં ચંદ્રાદેવી છત્ર્યાં ત્યાં સુધી પડી રહ્યાં, અતે નીચેના ભાગમાં શારદાદેવી રહેતાં. શારદાદેવી લજ્જતશીલ હતાં, તેથી ચારે બાજુનો વરંડોનો ખુલ્લો ભાગ વાંસની ચીપોથી જડી લેવામાં આવેલો. આ એકજ ઓરડો કાઠાર તરીકે તેમજ રસોડા તરીકે વાપરવામાં આવતો. આથી જ્યારે રાતે સૂઈ જતાં ત્યારે શાકભાજી, ચાખા, દાળ વગેરે સામાન પોતાની આસપાસ રાખીને સૂતાં. ઉપર શીંકામાં રામકૃષ્ણને માટે ખાવાનો ઓરક રાખતાં. ઓરડો એટલો બધો નીચો હતો કે બારણાની બારસાએ તેમનું માથું અથડાતું. રામકૃષ્ણને આ બધી અગવડોનો સંપૂર્ણ ખ્યાલ હતો, પરંતુ મથુરબાણુના મૃત્યુ પછી કોઈ કહ્યા વિના આવી બધી મુશ્કેલીઓને આપમેળે સમજી જાય એવું હતું નહિ.

શારદાદેવીના સ્વભાવ પ્રમાણે પોતે પરોઢિયે લગભગ ત્રણ વાગે દરરોજ બેઠતાં. સહેજસાજ પ્રકાશ થતાં પહેલાં તો પોતે ગંગામાં સ્નાન કરી પરવારીને ઘરમાં પેસી જતાં, ત્યાર પછી ભાગ્યેજ તેઓ બહાર નીકળતાં. પરંતુ રામકૃષ્ણને ખબર હતી કે જો શારદાદેવીનું જીવન આમને આમ જશે તો ભવિષ્યમાં રોગાપન્ન થશે. પરમહંસદેવનાં કીર્તન, નૃત્ય વગેરે જોવા માટે શારદાદેવી કલાકાના કલાક ઉભાં રહેતાં, તેને પરિણામે તેમના પગમાં વા થયેલો. આથી રામકૃષ્ણે તેમને કહેલું કે અપોરને વખતે જ્યારે કોઈની અવરજવર ન હોય ત્યારે તેમણે બહાર દરવું કરવું. રામકૃષ્ણ પોતે તે વિષે દરરોજ તપાસ રાખતા.

થોડો વખત વીત્યા બાદ ઇ. સ. ૧૮૭૪માં પરમહંસદેવના કટલાક ભક્તજનોએ શારદાદેવીને માટે એક ઝૂપડી બંધાવી આપી. શારદાદેવી રાંધવાનું ત્યાં રાખતાં અને રામકૃષ્ણને માટે ખાવાનું લઈ જતાં.

રામકૃષ્ણને લગભગ એકાદ વર્ષ પછી આમાશયનો રોગ થયો. તેમની પરિચર્યા કરવા માટે શારદાદેવી વળી પાછાં નજીકમાં ઈશ્વર-ખાનામાં રહેવા ગયાં. તેમનું પેટ એવું નાણુક હતું કે ખારાકની આખતમાં સહેજ અનિયમિતતા કે અવ્યવસ્થા થતાં તરતજ તેની અસર તેમના શરીર પર થતી. તેથી કરીને આહારની આખતમાં બહુ કાળજી રાખવી પડતી. આ જનતની કાળજી શારદાદેવી અરાખર રાખી શકતાં. તેમની ગેરહાજરીમાં તેમનું શરીર અસ્વસ્થ થઈ જતું તેથી તરતજ શારદાદેવીને બોલાવી લેતા. શરૂઆતમાં તેમને માત્ર રામકૃષ્ણને તેમજ ચંદ્રાદેવીને માટે રાંધવું પડતું. ચંદ્રાદેવીના બોલ શારદાદેવી પડ્યો કીલી લેતાં. કાંઈવાર એટલી બધી ઉતાવળ કરતાં કે વાગવાની બીકથી યોગેનમા તેમને ટોકતાં. પરંતુ શારદાદેવી જણાવતાં: “વાગે તોય શું. એ તો મારાં ગુરુજન ગણાય, વળી મારાં સાસુ. ઘડપણમાં તેમને સહેજ પણ બોધું આવે એમ કેમ અને ?”

પરંતુ જેમ જેમ શિષ્યમંડળ વધવા લાગ્યું તેમ તેમ શારદાદેવીને માથે જવાબદારી પણ વધતી ચાલી. અધાને અનુકૂળ છતાં કેટલાકને મનગમતો ખોરાક કરવો પડતો. તે વખતનું વર્ણન કરતાં પોતે જણાવે છે: “કાઈ કાઈ વાર એકલી પડી જતી. મારાં સાસુ તો હતાંજ. વચ્ચે વચ્ચે ગોલાપ, ગૌરદાસી આવતાં. નાનકડી જગ્યા. તેમાં રાંધવાનું, રહેવાનું, ખાવાનું. ઠાકુરને માટે પણ ત્યાંજ રાંધાતું. કારણકે પેટને લીધે કાલીના ભોગ ખાઈ શકતા નહિ. વળી ખીચન ભકતો આવે તેમને માટે પણ રાંધવાનું. રાતદિવસ રાંધવાનું જાણ ચાલતું. કાઈ ભક્ત આવીને કહે આજે તો અમુક ખાઈશ, કાઈ વળી કહે અમુક ખાઈશ. ત્રણ ચાર શેર આટો અંધાતો. રાખાલને માટે ઘણું ભાગે ખીચડી થતી. સુરેન મિત્ર પ્રત્યેક માસ ભક્તોની સેવાને માટે દશ રૂપિયા આપતા. વૃદ્ધ ગોપાલ ખરીદી કરી લાવતો. ખીચ ખાનું નાચ, ગાન, કીર્તન, ભાવ, સમાધિ રાતદિવસ ચાલતાં. સામે વાંસની ચીપોનો વંડો વાળેલો હતો. તેમાં કાણાં પાડીને અધું જેતી. તેથીજ કોભાં કોભાં રહેવાથી પગમાં વા થયાં.”

આમાશયની ખીચડી રામકૃષ્ણ એવા સચેત રહેતા કે સહેજ પણ ખોરાકમાં સુધારો વધારો થાય કે આળકની માફક ભડકતા. પરંતુ શારદાદેવી ખૂબ પ્રેમ તથા કુશળતાથી આળકની માફક ટોકી ટોકીને તેમને અવગવતાં. તે વખતનો એક રમુજ પ્રસંગ શારદાદેવીની ચાલાકી અતાવે છે. રામકૃષ્ણ તે વેળા માંદા હતા. “ઠાકુરના મંદવાડ વખતે કુમારટુલિના ગંગાપ્રસાદ સેનને બોલાવ્યા. વૈદ્યે પાણી પાવાની મના કરી. ઠાકુર અધાને પૂછવા લાગ્યા: ‘હેં અલ્યા, પાણી પીધા વિના ચાલે!’ જેને જુએ તેને, પછી ભલે ને તે નાનો છોકરો હોય, તોય પૂછતા: ‘હેં અલ્યાભાઈ, પાણી વગર રહેવાય?’ મને પૂછ્યું: ‘રહી શકશે!’ મેં કહ્યું: ‘જરૂર.’ ‘જે જે હોં’ દાડમના દાણામાંથી પણ પાણી કાઢી લેજે, થઈ શકશે ને?’ મેં કહ્યું: ‘જેમ કાલી માતા

કરાવશે તેમ કરીશું.’ હિંવટે મન સ્થિર કરીને દવા પીધી. રોજ શરૂઆતમાં ત્રણ ચાર શેર અને પછી પાંચ છ શેર દૂધ આપતી. ગોવાળા મને રોજ વધારે દૂધ દઈ જતો. કહેતો કે કાલીના મંદિરમાં આપવાથી અધા પોતપોતાને ઘેર લઈ જશે અને ગમે તેને ખવરાવી દેશે. તેના કરતાં અહીં તો ઠાકુરને મોટે જશે. તેથી પાંચ છ શેર દૂધ થતું. દૂધને ખૂબ ઝોકાળી ઝોકાળીને એક શેર કે દોઢ શેર રહેવા દેતી. મને પૂછતા: ‘દૂધ કેટલું છે?’ હું કહેતી. ‘કેટલું વળી, એક શેર.....કે પાંચ પાવ હશે.’ ત્યારે કહેતા: ‘ના, ના, આટલી અધી ઘટ મજાઈ ક્યાંથી?’ એકવાર ગોલાપને પૂછ્યું: ‘હેં અરે, દૂધ કેટલું હશે!’ ગોલાપે ખરું કહી દીધું.

‘હેં, એટલું અધું દૂધ! તેથીજ મને પેટનું દરદ થાય છે. બોલાવો એને, બોલાવો.’ હું ગઈ. મને પૂછ્યું: ‘કેટલું દૂધ?’ મેં કહ્યું: ‘પાંચ પાવ આશરે.’ ‘પણ ગોલાપ તો આટલું અધું જણાવે છે?’ ‘ગોલાપ ક્યાંથી જાણે? અહીંનું માપ ગોલાપ શી રીતે સમજે?’

વળી એક વાર ગોલાપને પૂછ્યું. ગોલાપે કહ્યું: ‘અહીંની એક વાડકી અને કાલી મંદિરની એક વાડકી.’ ‘હેં, પુછો તો, બોલાવો એને?’ જતાંજ મને પૂછ્યું: ‘વાડકીમાં કેટલાં છટાંક, કેટલા પાવ દૂધ માવ છે?’ મેં કહ્યું: ‘કેટલાં છટાંક, કેટલા પાવ, તેની મને ખબર નથી. દૂધ ખાવું, તેમાં વળી આવી શી ધમાલ?’ ત્યારે કહ્યું: ‘આટલું તો પચતું હશે? તેથીજ પેટની ધમાલ વધશે.’ ખરેખર તે દિવસે પેટમાં દરદ વધ્યું. મેં પૂછ્યું: ‘કેવો દસ્ત થાય છે?’ કહ્યું: ‘ઘોળો ચીકણો, સહેજસાજ. પંદર વાર જરુ પડ્યું. તમારાં અધાંની આવી સેવા મારે ન પાલવે.’ તે દિવસે સાંજે કાંઈ ખાધું નહિ. ગોલાપે કહ્યું: ‘મા, તમારે મને કહેવું જોઈતું’તું. મને શી ખબર? ખાવાનું જગજ્યું.’ મેં કહ્યું: ‘ખાવાની બાબતમાં એમ કરવામાં દોષ ના ગણાય. આ પ્રમાણેજ તેમને ભોળવીને દરરોજ ખવરાવું છું.’ અધુંજ મનનું કારણ છે, પાછળથી શરીર કેવું થઈ ગયું!”

એક વાર પાનિહારીનો મહોત્સવ જોવા કટલાંક સ્ત્રી ભક્તો જવાનાં હતાં. રામકૃષ્ણને તે વિષે ખબર પડવાથી તેમણે શારદાદેવીને જવું હોય તો તે વિષે પૂછાવરાવ્યું. શારદાદેવીએ રામકૃષ્ણે કહેલો સંદેશો બરાબર સાંભળીને કહ્યું: “ઘણાં જણુ ગ્વય છે. ત્યાં પણ ખૂબ ભીડ થવાની. મને એ બધું ફાવશે નહિ.” તેમનો આ નહિ જવા વિષેનો સંકલ્પ વિચારતાં રામકૃષ્ણે કહ્યું: “આટઆટલી ભીડ, અને તેમાં વળી મારી ભાવ સમાધિ થાય એટલે બધાં મારી તરફ તાકી રહે. તેમણે આવવાની ના કહી તે ઠીક કર્યું. બન્નેને સાથે જોઈને લોકો કહેત: ‘હંસ હંસી આવ્યાં!’ એ ખરેખર બુદ્ધિમતી છે.” શારદાદેવીએ પાછળથી તેનો ખુલાસો કરતાં જણાવ્યું હતું: “સવારે તેમણે મને જે ભાવે જે શબ્દોમાં કહેવરાવ્યું હતું તે ઉપરથી સમજી ગયેલી કે તેમણે મન ખોલીને કહેવરાવ્યું નથી. જે મારે જ્યાનુંજ હોત તો કહેવરાવત: ‘જરૂર જશે.’ પરંતુ તેમણે તેમ ના કરતાં જવા-ન-જવાની જવાબદારી મારે માથે મૂકી, તેજ સૂચવે છે કે જવાનો સંકલ્પ ઝંઝી દેવો એ ઇચ્છનીય છે.”

એક વાર લક્ષ્મીનારાયણ નામે રામકૃષ્ણનો એક મારવાડી ભક્ત દશ હજાર રૂપિયા આપવાની ઇચ્છાથી આવ્યો. તે સાંભળીને રામકૃષ્ણના હૃદયમાં જાણે કે વજ્રઘાત થયો. તેમણે માતાને કહ્યું: “હે મા! આટઆટલા દિવસો પછી વળી પાછું પ્રલોભન!” તે વખતે શારદાદેવીના અભિપ્રાય જાણવા માટે તેમને ખોલાવ્યાં. કહ્યું: “જુઓ, રૂપિયા આપવા આ ભક્ત આવ્યો છે. મેં કહ્યું કે હું તો નહિ લઉં, તેથી તમારે નામે આપવા ઇચ્છું છે. તો શું કરવું?” સાંભળીને શારદાદેવીએ કહ્યું: “એમ તો કેમ બને? જૈસા તો લેવાયજ નહિ. હું લઉં તોય અતે તો તમારાજ ને; કારણ કે તમારે માટે સેવા ચાકરીમાંજ તે વપરાવાના. પરિણામે તમેજ તે લીધા તેમ થયું. તમને લોકો ત્યાગને માટે પૂજે છે, ભજે છે. માટે લઈ નહિ શકાય.” શારદાદેવીની તીક્ષ્ણ બુદ્ધિ, નિર્લોભ વૃત્તિ અને મનો-ભાવને પારખવાની તત્પર શક્તિ જોઈને રામકૃષ્ણ ખુશ થયા.

[૮]

ઘણાં વર્ષો પછી એક વાર દેવવ્રત મહારાજના દેહ ત્યાગ પહેલાં શારદાનંદ મહારાજે ‘ ઉદ્ધોધન ’ વાળા મકાનમાં ભૂત જોયું હતું તે વિષે વાત નીકળી. અધાંએ એ વાત શારદામાતાને જણાવી. તે વખતે તેમણે દક્ષિણેશ્વરમાં પરમહંસદેવની આગમમાં અનુભવેલો દાખલો સંભળાવ્યો. એક વાર રામકૃષ્ણ રાખાલને લખતે વેણીપાલના આગમાં ગયા હતા. આગની આસપાસ ફરતા હતા એટલામાં ભૂતે આવીને કહ્યું: “ તું અહીં કેમ આવ્યો છું, અમે તો અળી મર્યા. અમારાથી તારી લાજરી સહન થતી નથી, માટે આવ્યો જા, જટ જા. ” રામકૃષ્ણને તો આ વિષે કાંઈ અચરજ નહોતી! તેમની પવિત્ર લાજરી અને તેમનું સાધનાનું પણ કૃપી રીતે સહેવાય! બાઈ પીતે પરવારીને રાખાલને ગાડી લઈ આવવા જણાવ્યું. પણ એટલી રાત્રે ગાડી ક્યાંથી મળે! ઠાકુરે કહ્યું: “ મળી આવશે, વૃદ્ધો તો ખરા. ” અને ગાડી મળી આવી. ગાડીના અવાજ થયો એટલે શારદાદેવીએ જાણ્યું કે રામકૃષ્ણ ક્યાંકથી આવે છે. ખસેને વાતો કરતાં સાંભળીને નિશ્ચય થયો કે એ તો એજ. આટલી રાતે આવવાનું માગશે તો શું આપીશ તેની ચિંતા કરવા લાગ્યાં. તે દિવસે આવવાના નથી જાણીને તેમણે કાંઈ રાખેલું નહિ. મંદિરના દરવાજા બંધ થઈ ગયા હતા. રાતનો એક વાગ્યો હતો. કાણ જાણે કૃપી રીતે ખારણાં ખુલી ગયાં! શારદાદેવીએ આકરડીને કહ્યું: “ હવે શું થશે? ” ઠાકુર સાંભળી ગયા, એટલે તેમના ઓરડામાં જઈને બોલ્યા: “ તમે ગભરાશો નહિ, અમે તો પરવારીને આવ્યા છીએ. ” પાછળથી જ્યારે રાખાલે ભૂતની વાત કાઢી ત્યારે તે બોલ્યા હતા: “ અરે, તે વખતે બોલ્યો નહિ તે કાંઈ કંઈ, નહિ તો મારા દાંત ખોડાઈ જત. વાત સાંભળીને મને અત્યારે પણ ભય લાગે છે. ”

એક વાર શારદાદેવીએ કાલીને માટે રંગન અને ગૂંધનાં ફુલની

સાત સેરેની માળા ગૂંથેલી. સાંજે ગૂંથીને પત્થરના વાડકામાં પાણી ભરીને ચૂકી કે તરતજ તેની કળીઓ ખીલી ઊઠી. માતાજીને પહેરાવવા મોકલાવી. રામકૃષ્ણ જ્યારે દર્શને ગયા ત્યારે સુંદર માળા જોઈને ભાવમાં તરબોળ બની ગયા. વારંવાર બોલવા લાગ્યા કે 'કવી સુંદર લાગે છે, કાણે બનાવી દશે ?' ખબર પડતાંની સાથે શારદાદેવીને દર્શન કરવા બોલાવ્યાં અને કહ્યું: “ જુઓ તો, માનું કેવું ૩૫ મધમઘી ઊઠ્યું છે ! ”

દક્ષિણેશ્વરના રહેઠાણના ગાળામાં શારદાદેવીને અવારનવાર કામારપુકુર અને જયરામખાટી જવાનું થતું. પરંતુ તે અરસામાં તેમના કુટુંબના બનાવો સિવાય બીજા કાંઈ નોંધવા લાયક પ્રસંગ બન્યો નથી. શારદાદેવીનાં માતા શ્યામસુંદરીદેવીએ એક વાર જગદ્દાત્રીની પૂજનો સમારંભ કરેલો. પાછળથી શારદાદેવીએ તે પ્રથા જળવી રાખેલી અને તે દર વર્ષે તે સમયે પોતે હાજર થતાં. આ પ્રમાણે દક્ષિણેશ્વરથી આવવા જવાના પ્રસંગોમાં એક મહત્વનો બનાવ બની ગયો. એક તો બધાંયને પાલવી શકે તેવાં વાહનોનો અભાવ, અને બીજું પૂરતી આર્થિક સગવડ નહિ, એવાં બંને કારણોને લઈને શારદાદેવી જયરામખાટીથી કામારપુકુર કે દક્ષિણેશ્વર પગપાળા આવતાં જતાં. વચમાં ચાર પાંચ કાશના વિસ્તારમાં તેલોભેલો અને કેકલાનું જંગલ આવતું. એમાં નરવાતક ડાકુઓ વસતા. જંગલના મધ્ય ભાગમાં હજુ પણ એક બીષણ કાલીની મૂર્તિ છે. આ કાલીની પૂજા ડાકુઓ નરરક્તથી કરતા. આથી કરીને એ જંગલમાંથી પસાર થતી વખતે માણસો મોટા ટોળામાં ન હોય તો જવાનું સાહસ કરી શકતાં નહિ.

એકવાર રામકૃષ્ણનાં ભત્રીજા અને ભત્રીજી અને બીજાં કેટલાંક સ્ત્રીપુરુષોની સાથે શારદાદેવી કામારપુકુરથી દક્ષિણેશ્વર આવવા નીકળ્યાં. આરામબાગ પહોંચ્યાં પછી ત્યાંથી પેલાં બે જંગલો પસાર કરવાને

માટે હજુ પૂરતો દિવસ બાકી છે એમ માનીને અધાંએ આગળ વધવાનો નિશ્ચય કર્યો. થાક લાગેલો હોવા છતાં શારદાદેવી કાંઈ પણ એટલા વિના આગળ ચાલવા લાગ્યાં. પાછળ પડી જતાં તો અધાં બહીસર રોકાતાં અને આવી નવ એટલે પાછાં ચાલતાં. પણ અધાં અંદરેઅંદર કહેવા લાગ્યાં કે આમ ચાલીશું તો પાર નહિ આવે અને રસ્તામાંજ રાત પડી જશે ! પોતાને માટે અધાંને બોલી કરવાં એ કીક નહિ લાગવાથી શારદાદેવીએ કહ્યું : “ તમે અધાં તારંકથરમાં આરામ લો અને હું હમણાં અને તેટલી ઝડપથી આવીને તમને મળું છું. ” સંમતિ મળવાથી તેમનાં સાથીદારોએ તો પગ ઉપાડ્યા અને ભેતભેતમાં અદશ્ય થઈ ગયાં. ખૂબ થાકી ગયાં હોવા છતાંય શારદાદેવી નેરથી ચાલવા લાગ્યાં, પણ હવે તો થાક્યાના ગાઉ, એટલે જંગલમાં જેવાં પેઠાં ત્યાં તો સંધ્યા પડી ગઈ. મનમાં મનમાં શારદાદેવી ઝડપથી પહોંચવાનું કરે છે, ત્યાં સામેથી કાંઈ લાંબા પહોંચો ભયંકર કાળો માણસ ખભે ડાંગ લઇને આવતો જણાયો. તેમની પાછળથી પણ કાંઈક આવતું લાગ્યું. પોતે એકદમ ચેતી ગયાં અને બુદ્ધિ ચિથર રાખીને હતાં ત્યાં ત્યાં બેભાં રહ્યાં. થોડી વારમાંજ પેલો ડાકુ આવી પહોંચ્યો અને પૂછવા લાગ્યો : “ આવે વખતે ત્યાં કાંઈક કાણ છે ? ” શારદાદેવીએ કહ્યું. “ બાબા, મારાં સાથીદારો મને મૂકીને આગળ નીકળી ગયાં છે; હુંય પણ માર્ગ ભૂલી ગઈ છું એમ જણાય છે. માટે મને તેમની સાથે જરા પહોંચાડી આવો તો બહુ સારું. તમારા જમાઈ દક્ષિણેશ્વરમાં રાણી રાસમણિના કાલી-મંદિરમાં રહે છે. મારે ત્યાંજ જવું છે. જે તમે મને ત્યાં લગી લઇ જાઓ તો તમારું તે ઘણુંજ સ્વાગત કરશે. ” એટલું બોલતાંમાં તો પાછળથી એક સ્ત્રી આવી પહોંચી. એ પેલા પુરુષની પત્ની હતી. તેને જોઈને શારદાદેવી તેનો હાથ પકડીને બોલી બોલ્યાં : “ મા, હું તમારી દીકરી શારદા છું. અધાં છોડી જવાથી વચમાં અટવાઈ છું. કીક થયું કે તમે આવી પહોંચ્યાં, નહિ તો મારું શું થાત ! ”

શારદાદેવીનો આવો સંકાય વગરનો સરળ વ્યવહાર, એકાંત વિશ્વાસ અને મીઠી વાણીથી પેલાં જંગલી તો ખુશ થઈ ગયાં. પોતાની જાતિનો ભેદ બૂલી જઈને તેમને તેમણે પોતાનાંજ માન્યાં અને આસ્વાસન આપવા લાગ્યાં. થાકેલાં છે એમ જાણીને શારદાદેવીને તેમણે આગળ વધવા ના દીધાં અને પાસેના ગામની એક દુકાને લઈ ગયાં. પેલી સ્ત્રીએ તેમને સૂવા માટે પોતાનું કાપડ આપ્યું અને પુરુષે મમરા લાવી આપ્યા. આ પ્રમાણે જાણે કે તેઓ ખરેખરાં શારદાદેવીનાં માતાપિતા હોય તેમ જતન કરવા લાગ્યાં, અને રાત્રે બરાબર સૂવાડીને સવાર પડતાં તારકેશ્વરને રસ્તે નીકળી પડ્યાં. ત્યાં પહોંચીને એક દુકાનમાં શારદાદેવીને આરામ કરવા મૂકીને કાંઈક ખાવાકરવાનું લેવા ગયાં. એટલામાં તેમનાં સાથીદારો તેમને શોધતાં શોધતાં આવી પહોંચ્યાં. બધાંય તેમની વાત સાંભળીને આશ્ચર્યમાં ગરકાવ થઈ ગયાં. છૂટાં પડતી વખતે શારદાદેવીએ ‘ હાકાતઆપ્યા ’ અને ‘ હાકાત મા ’ ના રંગ લીધી. બન્નેની આંખોમાં ઝળઝળીયાં આવી ગયાં. શારદાદેવી પણ રડી પડ્યાં. માતાપિતાથી કન્યા વિખૂટી પડતી હોય અને જેવું કરુણ દશ્ય થઈ રહે, તેવું દશ્ય તે હતું ! ત્યાર પછી પણ તે ડાકુ દક્ષિણેશ્વર શારદાદેવીના સમાચાર પૂછવા જતો અને રામકૃષ્ણ તે વાત સાંભળેલી નેથી પોતે પણ જાણે તેના જમાઈ હોય તેવો વરતાવ કરતા.

આ પ્રમાણે દક્ષિણેશ્વરમાં રામકૃષ્ણ અને શારદાદેવીના સહ-છવનનો ગાળો પૂરો થવા આવે છે. પોતાના પતિ, ગુરુ અને દેવ સમા રામકૃષ્ણની સેવામાં, નિરંતર પરિચર્યામાં, જે તેમના દિવસો આનંદમાં પસાર થતા હતા તે ઉપર પણ જાણે કે પડદો પડે છે અને ઇ. સ. ૧૮૮૫ માં પરમહંસદેવના ગળામાં કઈટરોગ (કેન્સર) થવાથી તેમને કલકત્તા ખસેડવા પડે છે.

[૯]

દક્ષિણેશ્વરમાં હવે શારદાદેવી, યોગેનમા, ગોલાપમા તેમજ ખીજાં થોડાં રહે છે. એક વાર વાતવાતમાં ગોલાપમાએ યોગેનમાને કહ્યું: “ જોયું કે યોગેન, ઠાકુર કદાચ માના ઉપર ચીડાઈને કલકતા જતા રહ્યા. ” આ હકીકત યોગેને શારદાદેવીને જણાવી. શારદાદેવી ખુબ દુઃખિત થતાં ગાડી કરીને કલકતા ગયાં અને ઠાકુરની પાસે જઈને રડી પડ્યાં. “ તમે મારા ઉપર ચીડાઈને આવતા રહ્યા છો ? ” ઠાકુર એ સાંભળીને આશ્ચર્ય પામ્યા. તેમણે કહ્યું: “ અરે, તમને એવા વાત વળી કાણે કરી ? ” માએ ખરી વાત જણાવી. ઠાકુર ગુસ્સે થઈને બોલી ઉઠ્યા: “ એમ કહીને તમને રડાવ્યાં ? એને શી ખબર કે તમે કાણુ છો ? ક્યાં છે એ ? આવવા દો એને. ” શારદાદેવી શાંત ચિત્તે દક્ષિણેશ્વર પાછાં કર્યા. પાછળથી ત્યારે ગોલાપમા ઠાકુરની તપાસ કરવા ગયાં ત્યારે તેમને ઠાકુરે ખૂબ ધમકાવ્યાં: “ તેં શા માટે એમને રડાવ્યાં ? તું જાણે છે એ કાણુ છે ? હમણાં જ જઈને તેમની માફી માગી આવ. ” ગોલાપમા તરતજ ચાલતાં ચાલતાં દક્ષિણેશ્વર ગયાં અને મા શારદાદેવીની પાસે જઈને રડતાં કહેવા લાગ્યાં: “ મા, મેં ભૂલ કરી છે, મને ક્ષમા આપો. ” શારદાદેવીએ ગોલાપમાને બાથમાં લીધાં અને તેમના પીઠ ચાબડીને શાંત કર્યા.

થોડા સમય પછી શારદાદેવીને સમાચાર મળ્યા કે ઠાકુરની મંદવાડમાં શુશ્રૂષા કરી શકે તેવું કોઈ યોગ્ય પાત્ર નથી. તે વખતે ઠાકુરને શ્યામપુકુરમાં રાખવામાં આવ્યા હતા. સાંભળતાંના સાથેજ પોતે ત્યાં જઈને રહેવા લાગ્યાં. ત્યાં જે ઘર મળેલું તેમાં માત્ર એકજ ન્હાવાનો ઓરડો હતો, તેથી શારદામાતા સવારે વહેલાં ઊઠીને દક્ષિણેશ્વરની માફક પરવાલી લેતાં. ખાવાનું થઈ જાય એટલે લાટુ મહારાજ કે મોટા ગોપાલ સાથે સમાચાર કહેવરાવતાં અને

સંજોગાસાર બની શકે તો પોતે અથવા બીજા શિષ્યોની સાથે ભોજનની વ્યવસ્થા કરતાં. બધાં જમી રહે પછી પોતે જમતાં, અને બપોરે સહેજ આરામ લેતાં. રાતે મોડાં પરવારી શકતાં અને બધાં ઊંઘી જાય પછી સૂતાં. તેમની દિનચર્યા એટલી શાંત હતી કે તેમની હાજરીની ઘણાંયને ખબર નહોતી.

ઘણા પ્રયત્નો કરવા છતાં ઠાકુરની સ્થિતિમાં કાંઈ ફેરફાર પડતો નથી એમ જોઈને શારદાદેવી બૂબ ચિંતામગ્ન રહેતાં. તે વખતની પોતાની સ્થિતિ વર્ણવતાં તેઓ કહે છે: “દેહ ધારણ કરવામાં કેટલાં કષ્ટ! કાંઈ કાંઈ વાર ગળામાંથી કે નાકમાંથી જે કાંઈ પીવરાવતાં તે નીકળી જતું. તે જોતાં ઘણું દુઃખ થતું. અસહ્ય કષ્ટ! મેં વિચાર્યું કે તારકેશ્વર જઈને ‘હત્યા આપુ’ (એટલે ખાધા પીધા વિના ત્યાં સુધી ઈષ્ટદેવ પ્રસન્ન ના થાય ત્યાં સુધી પડ્યાં રહેવું). ત્યાં ગઈ એક દિવસ ગયો, બીજો ગયો, પણ કાંઈ નહિ. રાત્રે એક પ્રકારનો અવાજ સાંભળીને ચમકી ગઈ. જાણે કે કાંઈ કેટલાય ઘડા ભાંગી રહ્યું છે. ઊંઘમાંથી ઊઠી કે મારા મનમાં એવો ભાવ ઉત્પન્ન થયો કે કાણ કોનું સ્વામી છે? આ સંસારમાં કાણ કોનું છે? કોને માટે હું પ્રાણની હત્યા દેવા બેઠી છું? બધી માયા ત્યજીને જાણે કે વૈરાગ્ય પ્રગલ્ભ્યો! ઊઠીને અધારામાં ને અધારામાં અથડાતી મંદિરની પાછળ ત્યાં કુંડ હતો ત્યાં ગઈ અને ચોખ્ખું પાણી લઈને આંખે મોંએ લગાડયું, થોડું પીધું પણ. ત્યારે જરા પ્રાણમાં પ્રાણ આવ્યો. બીજે દિવસે ઠાકુરની પાસે ગઈ. મને જોતાંજ ઠાકુર બોલ્યા: ‘કેમ રે, કાંઈ બન્યું?’ કાંઈજ નહિને?’ ઠાકુરે પણ સ્વપ્ન જોયું હતું: દવા લાવવા હાથી ગયો, દવાને માટે હાથી જાણે કે માટી ખોદી રહ્યો છે. મેં પણ જે સ્વપ્ન જોયું હતું તે કહ્યું. કાલી મા જાણે કે ગળું નમાવીને ઊભાં છે. મેં કહ્યું: ‘મા, કેમ આમ કરો છો?’ કાલીએ કહ્યું: ‘એને પણ થયું છે ને તેથી મને પણ થયું છે.’ ઠાકુરે છેવટે કહ્યું: ‘તમારે બધાને માટે મેં ભોગવી લીધું.’”

શ્યામપુકુરથી ઠાકુરને કાશીપુરમાં લઈ જવામાં આવ્યા. ત્યાં એકવાર શારદાદેવી દૂધનો વાડકો લઈને જેવાં સીડી ચડવા ગયાં કે તરતજ માથામાં કાંઈક થઈ જવાથી પડી ગયાં. દૂધ પણ ઢળી ગયું અને પગમાં હાડકું ખસી ગયું. તે વખતે નરેન્દ્ર, આશુરામ વગેરે ભકતો આવી ચડ્યા અને શારદાદેવીને પકડી લીલાં. પછીથી પગ ફૂલી ગયો. ઠાકુરે આશુરામને જણાવ્યું: “કેમ આશુરામ, હવે ખાવા પીવાનું શું થશે ? મને કોણ ખવરાવશે ?” તે વખતે પોતે માત્ર મગ ખાતા, મગ તૈયાર કરીને શારદાદેવી ખવરાવી આવતાં. તે વખતે શારદાદેવી નાકમાં નથ પહેરતાં. ઠાકુર તે દિવસે કાવડા થઈને નાક દેખાડીને અભિનય કરતા બોલ્યા: “અધ્યા આશુરામ, પેલાં એમને જરા ઝોળી કરીને ડાચકી લાવી રાખીશ ?” આ સાંભળીને નરેન્દ્ર અને આશુરામ પેટફાટ હસી પડ્યા. છેવટના મંદવાડમાં પણ તેમનો રમુજ સ્વભાવ ગયો નહોતો !

તેમના કેટલાક ભકતો કાલીની પૂજન કરવા માટે દક્ષિણેશ્વરમાં સામાન લઈ ગયા. તેમને ખબર પડી કે ઠાકુરને છેવટનો ગંભીર મંદવાડ છે, તેથી કાશીપુરમાં જઈને ઠાકુરને તે ભોગ ધરાવ્યો. રાતે શારદાદેવીને પાસે બોલાવીને રામકૃષ્ણે કહ્યું: “જુઓ, હવે ઘેર ઘેર મારી પૂજન થશે. પછી બધાં આનેજ (પોતાનું શરીર બતાવીને) માનશે. તમારે કાંઈ ચિંતા કરવી નાહ.”

આ પ્રમાણે દિવસો ઉપર દિવસો પસાર થવા લાગ્યા. અંતે ઇ. સ. ૧૮૮૬ના ઑગસ્ટ માસની ૧૬ મી તારીખે, સોમવારે, પરમહંસ શ્રી રામકૃષ્ણે દેહ છોડ્યો.

ત્યાર પછી શારદાદેવી ઘરેણાં વગેરે કાઢવા મંજ્યાં. જેવાં અંગડીઓ કાઢવા ગય છે તેવું તરતજ દશ્ય દેખાયું. રામકૃષ્ણ ગ્નણ આવીને તેમને કહેવા લાગ્યા: “આ શું કરો છો ? હું ક્યાંય ગયો નથી. માત્ર આ ઓરડામાંથી પેલામાંજ ગયો છું !”*

* આ દશ્યને વિષે શ્રી રામાનંદ ચટ્ટોપાધ્યાયે પોતાના એક નિકટના માણસને પૂછાવીને ખાત્રી કરાવી હતી.

(ઉત્તરાર્ધ: ૧૮૮૬-૧૯૨૦)

[૧]

પરમહંસદેવ શ્રીરામકૃષ્ણના દેહત્યાગ પછી શારદાદેવીનું માતૃત્વ યથાર્થભાવે પ્રગટે છે. તેમના જીવનનાં વર્ષોની દૃષ્ટિથી પણ પૂર્વ ભાગ અને ઉત્તર ભાગના વચગાળે રામકૃષ્ણ દેહ છોડે છે. તેમની જીવિત અવસ્થામાં એક વાર શારદાદેવીનાં માતા શ્યામસુંદરી-દેવી દુઃખિત થતાં હતાં કે એવા પાગલ જમાઈની સાથે શારદાનાં લગ્ન કર્યા કે તેણે સંસાર પણ ના માંજો, જેને ઊંચાંઝોકરાં પણ ન થયાં અને બિચારી શારદાને ‘મા’ શબ્દ પણ સાંભળવાનો મળ્યો નહિ. ઠાકુરને એ વાતની ખબર પડવાથી તેમણે સંભળાવ્યું: “ સાસુજી, એ વિષે તમે જરાય દુઃખ કરતાં નહિ. તમારી દીકરીને એટલાં બધાં ઝોકરાં થશે કે ‘મા’ ‘મા’ સાંભળીને ગભરાઈ જશે. ” લગ્ન વખતે ન્યારે ઘરેણાં પાછાં આપવાનો પ્રશ્ન ઉપસ્થિત થયો હતો ત્યારે બાલિકા જેવાં શારદાદેવીનું મન મનાવવા રામકૃષ્ણનાં માતા ચંદ્રાદેવીએ પણ કહેલું કે તારે માટે ભવિષ્યમાં એ ઘણાં ઘરેણાં કરાવશે. જો કે ચંદ્રાદેવીએ તો તે વાત સરળ અને સાચા વાસ્તવિક અર્થમાં કરી હશે, પરંતુ આપણે તે અન્ને માતાઓની આંતરિક અભિલાષા ફળતી જોઈએ છીએ. પોડશીપૂજનદ્વારા પરમહંસદેવે પણ શારદાદેવીમાં જગન્માતાનું આવાહન કરેલું.

અતે મૃત્યુના ભૌતિક વિચ્છેદ પછી રામકૃષ્ણ અને શારદાદેવી એવાં આત્મિક એકાત્મભાવમાં સંકળાયાં કે શારદાદેવી જાણે કે સાક્ષાત રામકૃષ્ણનાં પ્રાણુપ્રતિમા સમાન સંચાલક શક્તિ હોય તેમ બધાંયને લાગતું. શારદામાતામાં રહેલી માતૃત્વની વ્યાપક અને ઘેરી હાંકમાં બધાંય એકસરખી રીતે વિસામો લઈ શકતાં. ગૃહસ્થી કે સંન્યાસી, ગરીબ કે ધનિક, સ્ત્રી કે પુરુષ, પતિવ્રતા કે પતિતા,

નીતિમાન કે પતિત,—અધ્યાંય એમની પાંખમાં સમાતાં અને અધ્યાંયને લાગતું કે એ મારાં મા છે.

રામકૃષ્ણના દેહત્યાગ પછી બલરામબાબુ શારદામાતા માટે ઘોળું કાપડ પહેરવા લાવ્યા. કાપડ આપવા માટે ગોલાપમાને તેમણે કહ્યું, ત્યારે ગોલાપમાએ કહ્યું: “બાપરે, આ કામ તો મારાથી શે થાય !” પરંતુ ગોલાપમાએ જઈને જોયું તો માતાજી પોતાની સાડીની લાલ કિનારી ફાડતાં હતાં. ત્રીજે દિવસે મધ્યાહ્નકાળે ઠાકુરનાં અસ્થિવાળા કમરાની આગળ ભોગ ધરાવવામાં આવ્યો. એક વાર સાંજે બલરામબાબુને ત્યાં માતાજીને બોલાવ્યાં. ઠાકુરનાં અસ્થિની શી શી વ્યવસ્થા કરવી તે વિષે શિષ્યોમાં કાંઈ વિરોધ થયો હતો. એ વાત સાંભળીને માતાજીએ ગોલાપમાને કહ્યું: “જોયું ને ગોલાપ, આવો સોના જેવો માણસ ગયો અને હવે તેની પાછળ અસ્થિ માટે તકરાર !”

[૨]

પુરમહાસંદેવના દેહત્યાગથી થયેલી અસરને હળવી કરવાને માતાજીએ વૃંદાવનની યાત્રા કરવાનું નક્કી કર્યું. એ પ્રમાણે ઈ. સ. ૧૮૮૬ ના ઑગસ્ટ માસમાં માતાજી, ગોલાપમા, લક્ષ્મીદિદિ, યોગિન મહારાજ, કાલી મહારાજ અને લાદુ મહારાજ વગેરેની મંડળી લઈને નીકળ્યાં. વૃંદાવન જતાં રસ્તામાં કાશીમાં માતાજી સાત આઠ દિવસ રોકાયાં. તે વખતે તેમણે ત્યાં સ્વામી ભાસ્કરા-નંદને જોયા. તેમને વિષેનાં સ્મરણો કહેતાં પાછળથી માતાજીએ જણાવ્યું હતું: “કેવા નિર્વિકારી મહાપુરુષની માફક નમ્ર અવસ્થામાં પડ્યા હતા ! અમને જોતાં પોતે બોલી ઉઠ્યા: ‘શંકા મત કરે માર્છ, તુમ સખ જગદંબા હો, શરમ ક્યા ? એ ઇન્દ્રિય કે લીયે ?’ શિયાળામાં તેમજ ઊનાળામાં એમજ પડ્યા રહેતા.” ત્યાર પછી જ્યારે વૃંદાવન પહોંચ્યાં ત્યારે યોગેનમા ત્યાં તેમને મળી ગયાં.

વૃંદાવનમાં કાલાખાણુના કુંજમાં અધાં ઊતરી. યોગેનમાને જોતાંજ માતાજી “ મારી યોગેન ” કરતાં ખૂબ રડી પડ્યાં. ઠાકુરના દેહત્યાગ પછી પોતે યોગેનમાને પહેલીજ વાર ત્યાં મળ્યાં. તે વખતના કેટલાક અનુભવો યોગેનમાએ નોંધ્યા છે. “ એક વાર સવારમાં ધ્યાન કરતાં માતાજીને સમાધિ થઇ ગઇ. સમાધિ કાઢપિણુ રીતે ઊતરે નહિ. મેં ઘણી વાર નામસ્મરણુ કર્યું, છતાંય ઊતરી નહિ. પછી યોગિન સ્વામીએ આવીને ત્યારે નામસ્મરણુ કર્યું ત્યારે સહેજ શાંતિ વળી. ઠાકુર જે પ્રમાણે સમાધિ પછી બોલતા તેજ પ્રમાણે માતાજીએ કહ્યું: ‘ કાંઈક ખાવું છે ’. ત્યાર પછીની અધી ક્રિયા ઠાકુરની માફક કરવા લાગ્યાં. અમે અધાં તો તે જોઈને આશ્ચર્ય પામી ગયાં. ભાવાવેશનું સંપૂર્ણ ઉપશમન થયા પછી માતાજીએ જણાવ્યું કે ઠાકુરનો આવેશ થયો હતો.

એક વાર પત્રપુષ્પોથી સગ્નવીને કીર્તન કરતાં કરતાં એક સમય લઈ જવાનું માતાજીએ જોયું. તે જોઈને કહેવા લાગ્યાં: ‘ જુઓ જુઓ, વૃંદાવનની કેવી લીલા છે! આપણે અહીં મરવા આવ્યાં છતાં એક પણ દિવસ કાંઈ થયું નહિ? ફટલી અધી ઉંમર વીતી ગઈ, મારા પિતાને જોયા.....’ સાંભળીને અમે તો હસવા મંડ્યાં. મેં કહ્યું: ‘ આપને કાણે નહિ જોયા હોય, મા! ’ આવી આવી આજક જેવી વાતો તે વખતે ઘણી કરતાં.

વૃંદાવનમાં એકવાર રામકૃષ્ણ માતાજીને જણાયા. તેમણે કહ્યું: ‘ તમે યોગિનને આ મંત્ર આપો. ’ પ્રથમ તો માતાજીએ ધાર્યું કે પોતાનું માથું અસ્થિર હોવાથી આમ અન્યું; બીજે દિવસે પણ તેમ અન્યું, છતાંય મનાયું નહિ. ત્રીજે દિવસે પણ ત્યારે તેમ થયું ત્યારે માતાજીએ કહ્યું: ‘ હું તો તેની સાથે વાત પણ કરતી નથી, તો કેવી રીતે મંત્ર દઉં. ’ ઠાકુરે કહ્યું: ‘ યોગેનમાને સાથે રાખજો. ’ પછી માતાજીએ મારા દ્વારા તપાસ કરાવરાવી કે યોગિનસ્વામીને મંત્ર મળ્યો છે કે નહિ. યોગિને

કહ્યું: ‘ના મા, કોઈ વિશેષ ઇષ્ટ મંત્ર હાકુરે મને દીધો નથી. મારી રુચિ પ્રમાણે નામજપ કરું છું.’ એ વાત સાંભળીને માતાજીએ તેમને એક દિવસ મંત્રદીક્ષા દીધી. સામે હાકુરની છબી અને દેહનાં અવશેષોવાળું પાત્ર રાખીને મા પૂજન કરવા બેઠાં. પછી યોગાનંદને બોલાવીને બેસવાનું કહ્યું. પૂજન કરતાં કરતાં માતાજીને ભાવાવેશ થયો, અને તેજ ભાવાવેશમાં તેમણે મંત્ર દીધો. ” માતાજીએ દીધેલી આ પ્રથમ મંત્રદીક્ષા હતી.

વયમાં એકવાર માતાજી હરિદ્વાર જઈને હાકુરના નખ અને કેશ બ્રહ્મકુંડમાં પધરાવી આવ્યાં અને લાંથી વળી પાછાં જયપુર થઈને વૃંદાવન આવ્યાં. વૃંદાવનમાં પોતે એક વર્ષ રહ્યાં. કોઈ કોઈવાર ભાવાવેશમાં આવી જઈને જમુના તરફ ચાલ્યાં જતાં, વળી પાછાં સાથીદારો શોધી લાવતાં.

આ પ્રમાણે એક વર્ષના વૃંદાવનના વાસ દરમ્યાન કૃષ્ણની અનેક લીલા સંભારીને માતાજીને ભાવાવેશ થતા. કેટલાંક સ્થળોએ ભાવસમાધિ પાળુ થઈ જતી. કાશીથી પ્રયાગ ગયાં ત્યારે જે પ્રસંગ બનેલો તે તેમની વાણી દ્વારા જાણીએ. “કાશી થઈને પ્રયાગ ગઈ. ત્યાં તેમના વાળ તીર્થમાં નાખી દેવા માટે લઈ ગઈ. ગંગાચમુનાના સંગમનાં સ્થિર જળમાં એ વાળ પધરાવવાની ઇચ્છા કરતી હતી ત્યાં તો એકદમ એક મોઝું ઊછળી આવ્યું અને મારા હાથમાંથી તે વાળ લઈને ક્યાંય ચાલ્યું ગયું. તીર્થ જાણે કે પવિત્ર થવા માટે તેમના વાળ મારા હાથમાંથી લઈ ગયું!”

પછી બધાં ૧૮૮૭ ના ઑગસ્ટમાં કલકત્તા પાછાં ફર્યા.

[૩]

કલકત્તામાં બલરામબાબુને ત્યાં થોડો વખત માતાજી રહીને કામારપુકુર ગયાં. અહીં યાદ રાખવું જરૂરી છે કે કામારપુકુરમાં શારદામાતાનું સાસરું હતું. ત્યાં માતાજી લગભગ હંમેશાં હાકુરને

જોઈ શકતાં. ઠાકુરે તેમને પહેલેથી જ જણાવેલું: “ તમારે રહેવાનું કામારપુકુરમાં. શાકલાલ ને ચોખા રાંધવા અને હરિનું નામ લેવું. ” આ વખતે માતાજીને એજ પ્રકારે જીવન ગુગ્ગરવાનો સમય આવી પહોંચ્યો. ઘણીવાર તો તેમના સિવાય ખીજું કાંઈ ઘરમાં પણ રહેતું નહિ. કાઠકાઠવાર એવા પણ દિવસો પસાર કરવા પડ્યા હતા ન્યારે મીઠા વિના ચલાવી લેવું પડેલું. આ વેળા યોગિન મહારાજ, શરદ મહારાજ વગેરે જેઓએ માતાજીની સંભાળની પૂર્ણ જવાબદારી ઉપાડેલી, તેઓ ઠાકુરના દેહત્યાગ પછી તીવ્ર વૈરાગ્યથી પ્રેરાઈને તીર્થાટન કરવા નીકળી ગયા હતા. પાછળથી શરદ મહારાજે જણાવેલું: “ મારી તો કલ્પનામાંય નહોતું કે માતાજીને મીઠું સરખું નહિ મળતું હોય. ” આ પ્રમાણે ઘણી હાડમારીની ભક્તોને ખચર પડતાં માતાજીને કામારપુકુરમાંથી તેમણે બોલાવી લીધાં. પરંતુ કામારપુકુર જોડીને પુરુષ શિષ્યોની વચ્ચે જવાથી ગામડાનાં માણસો શું કહેશે એ વિચારથી માતાજીએ ઘણાને પૂછી જોયું. સૌ પોતપોતાના મત દર્શાવવા લાગ્યાં. અંતે એક વૃદ્ધ બ્રાહ્મણે જણાવ્યું કે તેમાં કાંઈ ગતનો વાંધો નથી. કારણ કે ઠાકુરના શિષ્યો એટલે માતાજીનાં તો બાળકો. આ પ્રમાણે કામારપુકુરમાં લગભગ એક વર્ષ ગાળીને પ્રથમ મા બેલુડમાં નીલાંબરબાબુના ઘરમાં રહ્યાં. અહીં માને ભાવસમાધિ આવેલી. ત્યાં આશરે છ મહિના રહીને કલકત્તામાં બલરામબાબુને ઘેર એકાદ બે દિવસ રહ્યાં, પછી પુરી યાત્રા કરવા ગયાં. તે વખતે રેલગાડી નહોતી, તેથી ચાંદબાલી સુધી જહાજમાં, ત્યાંથી કટક સુધી સ્ટીમરમાં, અને બાકીને રસ્તે બળદગાડીમાં જવું પડતું. પુરીમાં માતાજી બલરામબાબુના ક્ષેત્રવાસીના ઘરમાં માગશરથી માંડીને ફાગણ માસ સુધી રહ્યાં. બલરામબાબુની જગન્નાથપુરીમાં સારી નામના હોવાથી ત્યાંના પડયા ગોવિંદ શિંગારીએ માતાજીને પાલખીમાં જગન્નાથજીનાં દર્શન કરવા લઈ જવાનો આગ્રહ કર્યો; પરંતુ માતાજીએ કહ્યું: “ ના, ના, ગોવિંદ, તમે મારી આગળ ચાલજો અને હું તમારી પાછળ એક

દીનહીન કંગાલિનીની માફક ચાલીશ.” જગન્નાથનું દર્શન કરીને માએ જણાવ્યું હતું: “જગન્નાથ જાણે કે પુરુષસિંહ, રત્નવેદી ઉપર વિરાજમાન છે, અને હું દાસી થઈને તેમની સેવા કરી રહી છું.”

પુરીથી પાછા ફરીને માસ્તર મહાશયને ઘેર કલકત્તામાં લગલગ ત્રણ ચાર અઠવાડિયાં ગાળીને આંટપુર તેમજ તારકેશ્વર થઈને પાછાં કામારપુકુર ગયાં. ત્યાં એકાદ વર્ષ રહીને દોલપૂર્ણિમાને અવસરે કલકત્તામાં પાછાં આવ્યાં અને વળી પાછાં માસ્તર મહાશયને ત્યાં એકાદ માસ રહ્યાં. ત્યાર પછી અલરામબાબુની છેવટની માંદગીથી માંડીને તેમના દેહત્યાગ સુધી માતાજી તેમને ઘેર રહ્યાં. પછી બેલુડની પાસે સ્મશાનની નિકટમાં આવેલી જગ્યામાં પાંચ છ માસ રહ્યાં. ત્યાં તેમને રક્ત આમાશય થવાથી વરાહનગરમાં સૌરીન્દ્રમોહન ઠાકુરના ભાડે રાખેલા ઘરમાં રાખ્યાં અને ચિકિત્સા કરાવવામાં આવી. ત્યાર પછી અલરામબાબુને ઘેર રહીને દુર્ગાપૂજન પછી કામારપુકુર થઈને જયરામબાટી ગયાં. ઈ. સ. ૧૮૯૩ના અષાઢ માસમાં બેલુડમાં નીલાંબરબાબુના ભાડે રાખેલા ઘરમાં માતાજી રહ્યાં. તેમણે ત્યાં પંચતપા નામનું તપ કર્યું. તેમના જ શબ્દોમાં: “ઠાકુરના ગયા પછી થોડો સમય વીત્યા બાદ દરરોજ હું દાઢીવાળો એક ઝંન્યાસી જોતી. તે મને પંચતપા કરવાનું જણાવતો. શરૂશરૂમાં મેં તે મનમાં ધર્યું નહિ. પંચતપા કોને કહેવાય તેની પણ ખબર નહોતી. પણ તેણે તો વારંવાર કહ્યું. પછી મેં યોજેન માને તે વિષે પૂછ્યું તો કહે કે હું પણ તમારી સાથે કરીશ. પછી તેની બધી વ્યવસ્થા કરી. તે વખતે હું બેલુડમાં નીલાંબરબાબુને ત્યાં હતી. ચારે બાજુ છાણાંનો તાપ કરવાનો અને ઉપરથી સૂર્યનો પ્રખર તાપ. સવારમાં સ્નાન કરીને ન્યારે પાસે જતી ને જોતી તો અગ્નિની ઝાળ લાગી રહી છે. પ્રાણમાં ભય થયો, કેમ કરીને થશે? અને વળી સૂર્યાસ્ત સુધી અંદર બેસી રહેવાનું. પછી ઠાકુરનું નામ દઈને અંદર પેડી તો અગ્નિનો તાપ જાણે

છે જ નહિ ! આ પ્રમાણે સાત દિવસ કરવું પડ્યું. પણ આખા, શરીરનો રંગ તો કાળો રાખ જેવો થઈ ગયો હતો. ત્યાર પછી એ સંન્યાસીને જોયો નથી.”

થોડો વખત નીલાંબરબાણુને ત્યાં ગાળીને માતાજી પોતાનાં માતા તેમજ ભાઈઓને લઈને ફરીથી કાશી તેમજ વૃંદાવન જઈ આવ્યાં. ત્યાંથી પાછાં ફરીને માસ્તર મહાશયના કાલુટોલાવાળા મકાનમાં એકાદ માસ રહ્યાં. પછી પોતાને દેશ ગયાં. દેશમાંથી પાછાં આવીને આગ-બાગરમાં ગંગાને કિનારે ગુદામવાલાના ઘરમાં પાંચ છ માસ રહ્યાં. અહીં તેમને પરમહંસદેવના એક પરમ ભક્ત શિષ્ય દુર્ગાચરણ નાગ, જેઓ નાગ મહાશયને નામે ઓળખાય છે, તેઓ મળ્યા. તેમનાં સ્મરણો કહેતાં મા જણાવે છે: “આહા, શી તેની ભક્તિ ! શાં તેનાં પ્રેમથી છલકાતાં નયન ! રાતી આંખો, તેમાંથી સર્વદા પાણી ઝરે ! કઠોર તપસ્યાથી ઝળુંશીર્ણ શરીર ! મારી પાસે આવતા ત્યારે ભાવના આવેગથી સીડી ઉપરથી ઊડી શકતા નહિ, થરથર કંપતા. એક પગ અહીં તો બીજાં ત્યાં પડે. એવી તો કાદની ભક્તિ જોઈ નથી !”

વળી પાછાં માતાજી દેશ ગયાં અને દોઢેક વર્ષ પછી કલકત્તા પાછાં ફર્યા. ઇ. સ. ૧૯૦૪ થી લગભગ દોઢ વર્ષ સુધી આગબાગર સ્ટ્રીટના ભાડે રાખેલા મકાનમાં રહ્યાં. ઇ. સ. ૧૯૦૭ માં ગિરીશ-બાણુને ત્યાં દુર્ગાપૂજનને નિમિત્તે જયરામબાટીથી પાછાં કલકત્તા આવ્યાં. તે વખતે પોતે રહેતાં બલરામબાણુને ત્યાં. પૂજનના કેટલાક દિવસ ગિરીશબાણુ માતાજીની પોતાને ત્યાં લઈ જઈને પૂજન કરતા. પરંતુ અષ્ટમીને દિવસે રાતની સંધિપૂજનને શુભ અવસરે માતાજીને કહેવરાવી શક્યા નહિ. પરંતુ માતાજી પોતે જ પાછલે આરણેથી આવ્યાં અને “દરવાજો ખોલ, હું આવી છું,” કહેતાંક ને દાખલ થયાં. અધાં આશ્ચર્ય પામી ગયાં !

ગિરીશબાણુની ભક્તિ તેમજ તેમના ઇવનનો એક પ્રસંગ

માતાજીએ કહેલો તેમના જ શબ્દોમાં જાણીએ. “ શરૂશરૂમાં તો ગિરીશ પાખંડી હતો, ખરાબ સંગમાં સબડતો હતો. પાછળથી ખૂબ શ્રદ્ધાવાન બની ગયો, એટલે ઠાકુરની કૃપા થઈ. ઠાકુર તેને શિવનો અંશ માનતા હતા.....

આહા, ગિરીશ બાબુ મરી ગયા, તેથી ચતુર્થીને દિવસે મને તેડવાને કોઈ આવ્યા હતા. એ તો છે નહિ, ત્યાં જવાનું ગમતું નથી. ઠાકુરને તેણે પુત્ર ભાવે માગ્યા હતા. ઠાકુરે કહ્યું: ‘ હારતો, બાળક થઈને જન્મવાનું તો પતી ગયું. ’ ઠાકુરના દેહત્યાગ પછી ગિરીશને એક છોકરો થયો. ચાર વર્ષનો થયો છતાં કોઈની સાથે બોલે નહિ. બધું હાવભાવથી સમજાવતો. એ બધાં તો એની ઠાકુરની માફક સેવા કરતાં. એક વાર મને મળવા માટે એ એટલો તરવરી રહ્યો કે હું બ્યાં હતી ત્યાં હાવભાવથી બતાવતો બધાંને તાણી લાગ્યો. પહેલાં તો કોઈ સમજ્યાં નહિ. પાછળથી બ્યારે મારી પાસેથી ખસ્યોજ નહિ ત્યારે બધાંને ખ્યાલ આવ્યો. પરંતુ ચાર જ વર્ષમાં તે મરી ગયો ! ”

ચારે બાજુ મેલેરિયાના વાયરથી માતાજી પોતાના દેશમાં પીડાતાં હતાં. ઈ. સ. ૧૯૦૯ માં ઉદ્દ્યોધનનું મકાન થયું ત્યારે માતાજી ત્યાં રહેવા આવ્યાં. ત્યાર પછી કોહાર, મદ્રાસ, બેંગલોર, રામેશ્વર વગેરે સ્થળોએ જઈ આવ્યાં અને ઉદ્દ્યોધન પાછાં આવીને થોડા દિવસ પછી પોતાની ભત્રીજી રાધારાણીના વિવાહ માટે દેશમાં ગયાં.

જયરામબાટીમાં એકાદ વર્ષ રહીને ઉદ્દ્યોધન આવ્યાં. ત્રીજી વાર પાછાં ઈ. સ. ૧૯૧૨ માં કાશી ગયાં. તે વખતનાં સંસ્મરણોની એક શિષ્યની નોંધમાંથી કેટલુંક નીચે આપવામાં આવે છે.

“ માતાજી કાશીમાં અદ્વૈતાશ્રમમાં પધાર્યા. ત્યાં થોડી વાર રહીને કિરણબાબુના નવા ઘરમાં ગયાં. ઘર આશ્રમની પાસે હતું.

ખીજે દિવસે સવારે પાલખીમાં બેસીને માતાજી વિશ્વનાથ અને અન્નપૂર્ણાનાં દર્શન કરી આવ્યાં.....થોડા દિવસ પછી દેવદેવીનાં દર્શન પણ કરી આવ્યાં. વૈદ્યનાથ અને તિલભાંડેશ્વરનાં દર્શન કરીને માએ જણાવ્યું કે આ સ્વયંભુ લિંગ છે. પછી સંધ્યાને સમયે કદારનાથ ગયાં. એક દિવસે સારનાથ પણ જઈ આવ્યાં. કાશીમાં તેમણે ગંગાતટે એક નાનકપથી સાધુને અને ચમેલીપુરીને બોલાવતા. ચમેલીપુરીને જોઈને ગોલાપમાએ પૂછ્યું: ‘આમને ખાવાનું કાણુ પૂરું પાડે છે?’ જવાબ મળ્યો કે ‘દુર્ગામાઈ સિવાય કાણુ આપે?’.....

એક વાર માતાજી સૂઈ રહ્યાં હતાં. ઘરમાં ચારે બાજુ શાંતિ હતી. બધાં વિશ્રામ કરતાં હતાં. એટલામાં વરંડામાંથી ગાનના સુર આવ્યા. ગાનનો અર્થ હતો: ‘મારી મા ક્યાં ગઈ? ઘણા દિવસો થયાં તેને જોઈ નથી: મા, મા, મને તારા ખોળામાં લે. હું જનની, તું કેવી પત્થર હૃદયની કે તારા સંતાનને ભૂલી ગઈ? ક્યાં છું મા, હવે વધારે રડાવીશ નહિ, તારી દીકરી બોલાવી રહી છે.’ ગાન એટલા મૃદુ સ્વરોમાં ગવાતું હતું કે જાણે કાઈ રડતું હોય એમ લાગે. માતાજી એકદમ જાગી ઊઠ્યાં. ‘કાણુ ગાય છે? ચાલો તો જોઈએ.’ એક નાની છોકરી ગાન ગાતી હતી. તેની આંખોમાંથી આંસુના ધાર વહી રહી હતી. માતાજીને જોઈને તે પ્રભુમ કરીને બોલી: ‘મા, મારી ઘણા વખતની આશા આજે ફળી. આજે મારા હૃદયમાં આનંદના એવા ઝાઝાળા આવે છે, શું કહું મા!’ માતાજીએ તેને આશીર્વાદ આપ્યા અને તેને વિષે પૂછ્યું. છોકરીએ કહ્યું: ‘હું તો, મા, આપની લિખારણુ દીકરી છું.’ ‘ક્યાં રહે છે, બેટા?’ ‘અન્નપૂર્ણાના દરવાજે કે દશાશ્વમેધને ઘાટે બેઠારી બાબાના મંદિરની પાસે.’ ‘આમ માગવાથી તારું હીક ચાલે છે?’ ‘આપના આશીર્વાદથી હીક હીક ચાલે છે. એ વિષે તો કાંઈજ ચિંતા નથી, મા. અન્નપૂર્ણાની દયાથી અહીં કોઈને ઉપવાસ કરવા પડતા નથી,

મા. માત્ર કેવી રીતે ભક્તિ થાય એજ ચિંતા છે. 'થશે, બેટા, થશે. તું એવે સ્થાને છું' ન્યાં વિશ્વનાથ, અન્નપૂર્ણા વિરાજે છે. તેમની કૃપાર્થી બધું થશે. 'પછી માએ તેને બીજું ગાન ગાવાનું કહ્યું. તેનો અર્થ નીચે પ્રમાણે છે: 'હે મા, મારા પર દયા કરીને શિશુની માફક રાખો. શૈશવનું સૌંદર્ય છોડીને મોટી થવા ન દો. સુંદર સરળ પ્રાણ, માન અપમાનનું નહિ જ્ઞાન, અને હિંસા, નિંદા, લજ્જા, ઘૃણા કાંઈ તે બાણે નહિ !'

'કેવું સુંદર ગાન !' 'અનેક દિવસોથી આપનાં દર્શન માટે આવવાની તીવ્ર ઇચ્છા હતી. આપ અહીંયાં છો તે સાંભળીને આવવાનો વિચાર કરતી હતી, પરંતુ બીક લાગતી હતી કે કોઈ કદાચ નહિ આવવા દે.'

'કોઈ કાંઈ કહેશે નહિ, બેટા, તારી ઇચ્છા થાય ત્યારે આવજો.' માતાજીએ તેને પ્રસાદ આપ્યો. પ્રસાદ લઈને વિદાય લેતી વેળા વળી માતાજીએ કહ્યું: 'આવજો, જરૂર આવજો'...

થોડા દિવસ પછી વળી પાછી પેલી ભિખારણુ ઝોકરી માની પાસે આવી. તેના હાથમાં ફેરી હતી. માને તે આપતાં બોલી: 'મા, આજે ભિક્ષામાં આટલું પામી છું. માટે આપને આપવા આવી છું. મા, આપતાં સાહસ નથી થતું.' માએ કહ્યું: 'સારું કર્યું. લાવ મા.' પછી કહ્યું, 'ભિક્ષાની વસ્તુ તો ઘણી પવિત્ર, બેટા. ઠાકુરને ખૂબ ગમતી. કેવું સરસ ફળ છે, અત્યારેજ ખાઈ જાઉં છું.' ઝોકરીએ કહ્યું: 'હું તો આપની ભિખારણુ દોકરી મા, મારા ઉપર ઘણી દયા કરી!' તેની આંખમાંથી આંસુ ટપકવા લાગ્યાં. માએ બીજું એક ગીત ગાવાનું કહ્યું. ગીતનો અર્થ: 'હે ગોપાલ, તને આજે સમ્પાદું. પણ એક વાર જરા ફરી ફરીને નાચ તો! ચરણમાં તને ઝાંઝર પહેરાવીશ, અને તેનો રણકાર ઊકશે. કમરમાં સોનાનો કહેરો પહેરાવીશ. હે ગોપાલ, તને આજે તો ખવરાવીશ, તારે

બન્ને હાથે સોનાની કલ્લીઓ પહેરાવીશ. નાચી લે, જરા નાચી લે, ગોપાલ.' ”

આ પ્રમાણે કાશીમાં ત્રણ માસ પસાર કરીને માતાજી કલકત્તા પાછાં ફર્યા અને થોડા સમય પછી દેશમાં ગયાં. ત્યાં માતાજીના મોટા ભાઈવાળા ઘરમાં ન્યારે ભકતો આવતા જતા ત્યારે ફાવતું નહિ, તેથી ૧૮૧૫ માં જયરામબાટીમાં તેમને માટે જૂઠું ઘર ભકતોએ કરાવરાવ્યું. ત્યાર પછી મા ન્યારે ન્યારે દેશ જતાં ત્યારે ત્યારે ત્યાંજ રહેતાં.

બેલુડમાં નીલાંબરબાણુવાળા મકાનમાં માતાજીને એક વાર ગભીર નિર્વિકલ્પ સમાધિ થઈ હતી. ઘણા સમય પછી ન્યારે સહેજ ભાનમાં આવ્યાં ત્યારે પણ હાથપગ વગેરે અવયવોનું તેમને જ્ઞાન રહ્યું નહોતું. માતાજીએ કપિલ મહારાજને કહ્યું: “તે વખતે લાલ જ્યોતિમાં, નીલ જ્યોતિમાં મન લીન થતું. એ ચાર દિવસો એ ભાવ રહ્યો હોત તો કદાચ શરીર ટકત નહિ.” એજ ઘરમાં રહેતી વખતે માતાજીએ વળી બીજી એક વાર જોયું કે જાણે ઠાકુર ગંગામાં ઊતર્યા, ને જાણે કે તેમનો દેહ ગંગાજળમાં ગળી ગયો. સ્વામીજી ‘જય રામકૃષ્ણ, જય રામકૃષ્ણ’ બોલી રહ્યા છે, અને એ પાણી લઈને ચારે બાજુ અસંખ્ય મનુષ્યો પર છંટકાવ કરે છે, અને જાણે કે એ બધાં મનુષ્યો જળના સ્પર્શથી મુક્તિ પામી રહ્યાં છે. આ દૃશ્ય માતાજીના મનમાં એટલું બધું જડાઈ ગયેલું કે કેટલાક દિવસો સુધી પોતે ગંગામાં ઊતરી શક્યાં નહિ. કહેતાં: “આ તો ઠાકુરનો દેહ છે, કેવી રીતે તેના પર મારો પગ મૂકું!”

[૪]

અત્યાર સુધી આપણે શારદામાતાની કૌટુંબિક સ્થિતિ તરફ વિશેષ નજર નાંખી નથી. ઈ. સ. ૧૮૭૪ માં તેમના પિતા રામચંદ્ર મુખોપાધ્યાયના મૃત્યુ પછી ઘરની સ્થિતિ વધારે કફેડી થઈ ગયેલી.

સ્વામસુંદરી દેવીએ જ્યારથી જગદ્દાત્રીની પૂજની શરૂઆત કરી ત્યારથી તેમની સ્થિતિ કાંધક થાજે પડવા લાગી. ચારે ભાષાઓમાં શારદા-માતા સૌથી મોટાં હતાં, તેથી અધ્યાયની નજર તેમના તરફ રહેતી. આર્થિક દૃષ્ટિથી તેમાંનો એક પણ ભાઈ કુટુંબને પૂરતી સહાયતા આપી શકે તેમ નહોતું. પરિણામે શારદામાતા તરફ તેમની મીટ મંડાતી. પોતે પણ ખૂબ દક્ષતાથી, પ્રેમથી અને વ્યવસ્થાશક્તિથી ઘરનું કામકાજ સંભાળતાં.

ત્યાર પછી ઈ. સ. ૧૯૦૬ માં સ્વામસુંદરીદેવીનું મૃત્યુ થયું. હવે ઘરની સંપૂર્ણ જવાબદારી માતાજીને માથે આવી પડી. ભાષાઓ પણ પોતપોતાના સ્વાર્થમાં મશગુલ રહેવાથી કેટલીકવાર અંદરેઅંદર લડી પડતા. તેવે વખતે અધ્યાયનો ન્યાય ચૂકવવાનું કામ માતાજીને માથે આવતું. આખરે તેમણે સ્વામી શારદાનાંદની મદદથી અધી મિલકતની વહેંચણી કરી દીધી. સ્વામીજીએ માતાજીને પૂછ્યું કે પોતે ક્યાં રહેશે, ત્યારે તેમણે જણાવ્યું: “થોડો વખત પ્રસન્નને ત્યાં, પછી કાલિને ત્યાં, એવી રીતે વારાફરતી.” શરૂઆતમાં પ્રસન્નને ત્યાં ઘણું રહેતાં, કારણ કે તેને પોતાની પ્રથમ સ્ત્રીથી નલિની અને માકુ નામે દીકરીઓ હતી, અને બીજી સ્ત્રી હજુ નાની હતી. તેથી તેનું ઘર વ્યવસ્થિત કરવા પૂરતાં પોતે ત્યાં વધારે રહેતાં. પરંતુ ઈ. સ. ૧૯૧૫ માં તેમને માટે નવું ઘર કરવામાં આવ્યું ત્યાર પછી ત્યાંજ જૂઠાં રહેવા લાગ્યાં.

છતાંય મોહોમાંહેના કજ્યા પત્યા નહિ. માતાજીની પાસેથી વારંવાર ચૈસા માગતાંય શરમાતા નહિ. કંટાળીને એક વાર તેમણે જણાવ્યું: “માત્ર ચૈસાનીજ વાત ! ભક્તિ કે જ્ઞાનની કોષ્ટને કાંઈ પડી છે ?”

પરંતુ અધ્યાયથી નાનો જે અભયચરણ હતો તેના ઉપર માતાજીનો વિશેષ પ્રેમ હતો. તેણે દાકતરી ઉપાધિ મેળવી હતી, પણ કમનસીબે કોલેરા થવાથી ઈ. સ. ૧૮૯૯ માં મરણ પામ્યો. માતાજીને તેથી ઘણો આઘાત થયો. તેના મરણ વખતે તેની નાની

સ્ત્રી સુરબાળા સગર્ભા હતી. આથી કરીને માતાજીની જવાબદારી બેવડાઈ ગઈ. આ અકાળ ફટકાથી સુરબાળાની માનસિક સ્થિતિ ખરાબ થતી ગઈ. ઇ. સ. ૧૯૦૦માં રાધારાણીનો જન્મ થયો. ત્યાર પછી સુરબાળા તદ્દન ગાંડી થઈ ગઈ અને લોકો પણ એને ‘પાગલી મામી’ તરીકે સંબોધવા લાગ્યા. નાની છોકરીને કેવી રીતે ઉછેરવી એ પ્રશ્ન માતાજીને મૂઝવવા લાગ્યો. તેની ગાંડી માની પાસે રાખવા જતાં તેનું ભાવિ યગડે એ વિચારે માતાજીએ તેને પાસેજ રાખી. જ્યાં જય ત્યાં રાધુ તો પાસેજ હોય.

રાધુનો માના ઉપર તેમજ માતાજીનો રાધુ ઉપર સ્નેહ દિવસે દિવસે વધવા લાગ્યો. આ જોઈને સુરબાળાનું ગાંડપણ પણ વધવા લાગ્યું. તે અનેક પ્રકારની ગાંડી કલ્પનાઓ કરવા લાગી. માતાજીના રાધુ પરના અત્યંત પ્રેમમાં પાગલી મામી અશુભ હેતુઓનું આરોપણ કરવા લાગી. તેથી જ્યારે ને ત્યારે તે ગાળો દેતી. રાધુને જ્યારે માતાજી દાકતરી નપાસ કરાવવા લઈ ગયાં ત્યારે સુરબાળાને લાગ્યું કે તેને મારી નાંખાવવા લઈ ગયાં છે. પરિણામે તે એટલી ઝેરીલી થઈ ગઈ કે એકવાર માતાજીને યજ્ઞતું લાકડુ લઈને મારવા ગયેલી, પરંતુ સફળાગ્યે માતાજીના ભક્તો હતા તેથી માતાજી ખચી ગયાં. આવા કેટલાય પ્રસંગોમાં માતાજીને વચમાં પડવું પડેલું અને પરિણામે પાગલી મામીની ગાળો પણ ખાવી પડેલી. એકવાર કંટાળીને માતાજીએ કહ્યું: “મને લાગે છે કે મેં શિવની કાંટાળાં ખીલીથી પૂજન કરી છે. તેથીજ મારે કપાળે આ કાંટો વાગ્યો!”

જેને પોતે આટલી મમતાથી ઉછેરી તે રાધુ પણ ભવિષ્યમાં પોતાની માના જેવીજ માતાજીને દુઃખ દેનારી થાય છે. ઇ. સ. ૧૯૧૧ માં રાધુનાં લગ્ન થયાં. પરંતુ રાધુ એવી અનાડી હતી કે પોતાને સાસરે જાય નહિ. તેથી રાધુ અને તેનો પતિ પણ માતાજીને ત્યાં રહેવા લાગ્યાં. રાધુ પણ જ્યારે સગર્ભા થઈ ત્યારે લગભગ ગાંડા

જેવીજ બની ગઈ હતી. માતાજીએ કેટકેટલી સંભાળ કરીને અને દાકતરો, વૈદ્યો તેમજ ભુવાજતી કરીને તેનું શરીર કાંઈક ઠીક કર્યું. રાધુ તેમજ તેની માતા વિષેના કેટલાક પ્રસંગો અને તેની અસર આપણે માતાજીના શબ્દોમાં જોઈએ.

“ આટલી મોટી થઈ પણ તેને કંઈજ જ્ઞાન નથી. ઠાકુરે તેના દ્વારા કેવા બંધનમાં નાખી! ઠાકુરના શરીરત્યાગ પછી દેશમાં આવીને ઉદાસભાવે ત્યારે ત્યારે ખેસતી ત્યારે ત્યારે લાલ કાપડ પહેરેલી એક છોકરીને સામે જોતી. મારે માટે તેમના ગયા પછી સંસારમાં કાંઈ રસ હતો નહિ, તેથી મન ગોઠતું નહિ. તેથી પ્રાર્થના કરતી: ‘ હવે મારું આ સંસારમાં રહીને શું થશે? ’ તે વખતે એકા-એક જોયું તો દશબાર વર્ષની એક છોકરી મારી સામે ડૂરી રહી છે. ઠાકુરે મને તે બતાવી અને કહ્યું: ‘ એને લખને વળગી રહો. તમારી પાસે કેટલાંય લોક આવવાનાં છે. ’ બીજી જ ક્ષણે ઠાકુર અંતર્ધાન થઈ ગયા, પેલી છોકરી પણ જણાઈ નહિ.

ત્યાર પછી આજ જગ્યામાં એકવાર ખેડી હતી. રાધુની મા તે વખતે તદ્દન ગાંડી થઈ ગઈ હતી. કેટલાક ગાભા બગલમાં લખને પેલી બાજુ તે દોડતી હતી, રાધુ પણ રડતી રડતી તેની પાછળ પડી હતી. એ દૃશ્ય જોઈને હૃદયમાં કંઈક થઈ ગયું. દોડીને રાધુને ઉચકી લીધી. મનમાં થયું કે જો હું એની દરકાર નહિ રાખું તો કાણ રાખશે? બિચારીને બાપ તો નથી, અને મા ગાંડી છે! એમ વિચારીને એને જેવી ખોળામાં ખેસાડવા ગઈ કે તરતજ સામે ઠાકુરને જોયા. તેમણે કહ્યું: ‘ આ પેલી જ છોકરી. એનેજ વળગી રહો. એ જોગમાયા છે. ’ કાણ જાણે, પહેલાં તો ઘણી સારી હતી. આજકાલ તો રોગની ભરેલી થઈ ગઈ છે. વળી પરણી. મનમાં ખીક રહે છે કદાચ પાગલીની છોકરી પાગલી ના થઈ જાય!.....જુઓને, ગૌરદાસીએ પોતાની છોકરીને કેવી બનાવી અને મેં એક વાંદરી ઉછેરી.....”

રાધુ માંદી હતી, તેથી પાગલી મામી માતાજીને ગાળો દેતી હતી. કહેતી: “તેજ મારી છોકરીને દવા ખવરાવી ખરાવીને મારી નાંખી.” પછી ગમે તેમ બકવા લાગી. વરદાયરણે જઈને તેને જરા ધમકાવી. માતાજી પણ કંટાળીને બોલવા લાગ્યાં: “ધારું તો તેને આજે જ મારી નાંખું. હું જો મારવા લાગી તો એમ જાણજે કે દુનિયામાં પછી તને કોઈ બચાવનાર નથી. અને મને તેમાં પાપ પણ નહિ લાગે.” થોડીવાર પછી કહેવા લાગ્યાં: “તેમણે તો મને કોઈવાર ‘તું’ કહીને બોલાવી નથી...અને, આ, આખો દહાડો મને ગાળો જ દીધાં કરે છે!”.....

રાધુ વાયુરોગથી પીડાતી પાગલ જેવી કાવાલપાડામાં માની પાસે હતી. મા તેને ઘણી વખતે ખવરાવતાં. રાધુ ખાવાનો કાળિયો મોંમાં લઈને ઘણીવાર માને શરીરે થૂંકી દેતી. એકવાર વિરક્ત બનીને માએ કહ્યું: “આ શરીર દેવશરીર છે. એ તે કેટકેટલા અત્યાચારે સહેશે? ડાકુરે તો મને કોઈ દિવસ કાંઈજ કહ્યું કે કર્યું નથી.....”

એકવાર ઉદ્દબોધનમાં એક શિષ્યે માતાજીને પૂછ્યું: “મા, આપને વળી આટલી આસક્તિ શી? રાતદિવસ ‘રાધી રાધી’ કરો છો, ઘોર સંસારીની માફક. કેટકેટલા લક્તો આવે છે, તેમના તરફ મન રાખતાં નથી.” પહેલાં ઘણીવાર જ્યારે શિષ્યે આ પ્રમાણે પૂછેલું ત્યારે માતાજીએ ટૂંકા જવાબ આપેલો: “અમે તો સ્ત્રીઓ ને, અમે તો એવાંજ હોઈએ.” પરંતુ એક દિવસ ખૂબ ઉત્તેજિત થઈને બોલ્યાં: “તને આવું ક્યાંય નહિ મળે. મારા જેવી બતાવ તો ખરો? જે લોકો પરમાર્થ વિષે ખૂબ વિચારે છે, તેમનું મન ઘણું સૂક્ષ્મ હોય છે. એવું મન જે કાંઈ લઈ પડે છે તેને ખૂબ મમતા-પૂર્વક સાચવે છે. તેથીજ તે આસક્તિ જેવું બહારથી જણાય છે. વિજળી જ્યારે ચમકે છે ત્યારે કાચની બારીમાંથી જણાય છે, નહિ કે લાકડાંની બારીમાંથી.”

આ પ્રમાણે શારદામાતાના જીવનમાં રાધુ એક જૂદીજી બાતનું પાત્ર પોતાનો પાઠ ભજવી બન્ય છે. આપણે આગળ જોઈ શકીશું કે તેમની દેહાંત વેળાએ તેમણે તેના તરફની જાણતી આસક્તિ એક પળમાં છોડી દીધી હતી. તે બતાવી આપે છે કે ડાકુરનાં વાક્યોમાં શ્રદ્ધા રાખીને, ભોગભાવાને કનડવા કરતાં તેને ખુશ રાખવામાં પોતાનું શ્રેય છે એમ માનીને, પોતે પોતાના સમગ્ર જીવન સુધી તેનું સંપૂર્ણભાવે જતન કરે છે. સ્વામી નિખિલાનંદે ખરું કહ્યું છે: One of the most interesting characters in her life is that of Radhu, a niece of undeveloped mind, whom with all her feelings, the Holy Mother humbly accepted as a beneficent gift of God. One sees through these trials and tribulations, and also in the discomforts of physical maladies suffered in her late years, an innate serenity and cheerfulness which demonstrate constant communion with an inner bliss.

[૫]

માતાજીનો દૈનિક કાર્યક્રમ ખરાબર સચવાતો. પોતે આશરે ત્રણ વાગે ઊઠી જતાં અને સર્વ પ્રથમ ડાકુરની જખીનું દર્શન કરતાં. ઊઠતી વખતે હરિમંત્રણ કરતાં. ત્યાર પછી પ્રાતઃસ્નાન વગેરે પરવારીને દેવના પૂજન કરતાં અને પછી જપ કરવા બેસતાં. દક્ષિણે-શ્વરના જીવન વખતની જે ટેવ હતી તેની તે ચાલુ હતી. ડાહને ખબર પહો ના પડે તેવી રીતે પોતાનું કાર્ય આટોપીને ઘરમાં પેસી જતાં. શરીર ઘણું ખરાબ હોય તોય પોતાનો નિત્યક્રમ ચૂકતાં નહિ. માતાજી જણાવતાં: “રાતે ત્રણ વાગે ગમે ત્યાં હોઉં પણ કાનમાં બાણે કે વાંસળીની ફૂંક સાંભળતી.” જે વખતે જે કાંઈ કરવાનું હોય, તે વખતે પોતે તે કાર્ય આગસ છોડીને કરતાં.

સવારની પૂજનને માટે ફૂલ, ખીલીપત્ર વગેરે સાફ કરીને રાખવાનું, ફળફળાદિ તૈયાર રાખવાનું કાર્ય માતાજી પોતે આટોપી લેતાં. સ્ત્રી ભક્તો થયાં પછી પણ પોતે તેમાં મદદ આપતાં. સવારે આઠ વાગે લગભગ પૂજનમાં બેસતાં. પૂજન એકાદ કલાકમાં પરવારી જતાં અને પ્રસાદ માટે પાંદડાં પોતે મૂકતાં. પ્રસાદ આપવાનું કાર્ય પણ પોતે જ કરતાં. કાંઈ કાંઈવાર કાંઈની પૂજનને લીધે સ્તવાદિ નિત્યક્રમમાં વિલંબ થઈ જાય તો ચીડાઈ જતાં. એકવાર કહી દીધું હતું કે, “પહેલાં પૂજન અને ભોગમાંથી પરવારીને પછીથી સ્તવ પાઠ ગમે તેટલાં કરો. આ શું? અધાંને વેળા વીતી જાય છતાં ખાવાનું પણ મળે નહિ!” યોગ્ય કાર્ય જરાતરા વહેલું પરવારી જવાનું માતાજીને પસંદ હતું.

મધ્યાહ્નના ભોજન પછી મા આરામ તો કરતાં, પરંતુ સ્ત્રી ભક્તો વારંવાર આવતાં, કારણ કે તેમાંનાં ઘણાંખરાંને પોતાને ઘેર વહેલાં પાછાં જવાનું હોય. એ વખતે માતાજી સૂતાં સૂતાં તેમની સાથે વાતો કરતાં. આશરે સાડા ત્રણ વાગે ઊઠીને શૌચાદિ કરીને કપડાં ધોઈને પાછાં કાઢુરને સાંજનો ભોગ ધરાવતાં. ધીમે ધીમે ખીજન સ્ત્રી ભક્તો આવતાં. માતાજી જપની માળા લઈને બેસતાં અને વચ્ચે વચ્ચે અધાંની સાથે વાતચીત કરતાં અથવા તો તેમના પ્રશ્નોના ઉત્તર દેતાં. જે પુરુષ ભક્તો સાંજે આવતા તેમને લગભગ સાડા પાંચ વાગે બોલાવવામાં આવતા. માતાજી ચાદરથી માથુ ઢાંકી દઈને પલંગ ઉપર બેસતાં અને પગ ઝૂલતા રાખતાં. ગ્રીષ્મકાળને વખતે નિકટનાં ભક્તો પંખો નાંખતાં. એક પછી એક પ્રણામ કરીને આડ્યાં જતાં. તે સમયે સ્ત્રી ભક્તો ખીજ ઓરડામાં બેસતાં. સામાન્ય પ્રશ્નોના ઉત્તર માત્ર માથુ હલાવીને પતાવતાં અથવા જે કાંઈ કહેવાનું હોય તો એવા સૃદ્ધ સ્વરમાં કહેતાં કે નિકટના ભક્તોને તે ફરીથી તાણીને જણાવવું પડતું. આ પ્રમાણે પોતાની મર્યાદા ખૂબજ જાળવતાં. સંધ્યાકાળ પછી જપ પૂરા કરીને ભોગના પહેલાં વિશ્રામ કરતાં. તે વખતે કાંઈ કાંઈ ભક્તો તેમને પગે વાનું તેલ ઘસતાં કે ખીજું

માલિશ કરતાં. રાત્રે ઠાકુરનો ભોગ પૂરે થતાં દશ અને આહારાદિથી પરવારતાં અગિયાર કે સાડા અગિયાર થતા.

માતાજીના આહાર વિષે પણ ખાસ કાળજી લેવી પડતી. તેમને ખૂબ ગળી કેરીના કરતાં સહેજ ખાટીમીઠી કેરી ગમતી. મુંબઈથી મળતી આફૂસ કેરી તેમને ખૂબ ગમતી. પરંતુ કોઈ ભક્ત કદાચ ખાટી કેરી પ્રેમપૂર્વક દઈ જાય તો તેટલાજ સ્નેહથી ખાઈ જતાં. ભાવપૂર્વક દીધેલી દરેક વસ્તુ પોતે પણ ભાવસહિત ચાખતાં. શાકભાજીમાં મૂળા અને સીંગદાણા તેમને વિશેષ ગમતાં. શિયાળામાં મમરા, ચણાની દાળ, વડાં ભજ્યાં, કચોરી વગેરેનો ભોગ ઠાકુરને ધરતાં. તેલમાં તળીને આ બધું તૈયાર કરતાં. કળીના લાડુ તેમજ ભજ્યાં માતાજીને ખૂબ ભાવતાં. આમાશય હોવાથી વૈદ્યરાજ દુર્ગાપ્રસાદ સેને માતાજીને આમૃત શાક વિશેષ ખાવાનું કહેલું, તે પ્રમાણે પોતે ખાતાં. સવારમાં પતાસાં ખાતાં. તેમને માટે જે પ્રસાદ રાખી મૂકવામાં આવતો તેમાંથી માતાજી ભક્તજનોને ઘણીવાર વહેંચતાં. પોતાના હાથમાં જ્યારે પ્રસાદ વહેંચવાનું કામ આવતું ત્યારે પોતાને માટે ભાગ્યેજ કાંઈ રહેતું. જમણા પગનો વા હોવાથી દહીં ઇત્યાદિ ભાગ્યેજ ખાતાં. પેટના વ્યાધિ તેમજ વાને લઈને માતાજી સહેજ અશીણ ખાતાં, તેથી તેમને માટે દૂધની વિશેષ વ્યવસ્થા શરદ મહારાજે કરી રાખેલી હતી. મોટે ભાગે તો દૂધમાં ભાત ભેળવીને ભક્તજનોને પ્રસાદ તરીકે વહેંચી દેતાં. પોતે ભોજન વેળાએ દાળભાતમાં લીંબુ નીચોવતાં. દાળમાં વડી નાંખીને કોઈ કોઈવાર વધાર પણ કરતાં. સાંજને વખતે પાન કે પાણી સિવાય કાંઈ લેતાં નહિ. રાતે પૂરી, શાક ને દૂધ લેતાં. બેચાર પૂરીજ માત્ર ખાતાં. દૂધ આશરે દોઢ પાશેરેક પીતાં.

દરરોજ લગભગ ચારવાર દાંતે કોલસાની ભૂકી ઘસતાં. નાળિયેરનાં અને તમાકુનાં પાનમાંથી પણ ભૂકી બનાવતાં.

માતાજી જ્યારે જયરામવાટીમાં રહેતાં ત્યારે સવારમાં ઓશરીમાં

એસીને શાક સમારતાં. તે વખતે તેમના ભક્તજનો આરે બાજુ તેમને મદદ કરાવતાં અને અનેક પ્રકારની વાતચીત પણ કરતાં. કામ કરતાં કરતાં પણ એવા સ્નેહભર્યા પ્રસન્ન મુખે બધાંની સાથે વરતતાં કે ભક્તજનો પોતાનું સહભાગ્ય માનતાં. કલકત્તાથી માતાજી ક્યારે પાછાં આવશે તેની બધાં મીટ માંડીને રાહ જોતાં. જયરામવાટીમાં માતાજી ખૂબ નિકટનાં જણાતાં. ભક્તોને ખાવાપીવાની તેમજ રહેવાની બધી સંભાળ પોતેજ રાખતાં, ભક્તોને પણ જાણે તેમના સંસર્ગમાં પોતાની માતા જેવી જ હૃદય લાગતી. સવારમાં બધાંને નાસ્તો આપતાં, સાથે કૃણકૃણાદિ પણ દેતાં. પોતે જ્યારે રાંધે ત્યારે દાળ-શાકમાં મશાલો પ્રમાણમાં ઓછા નાંખતાં.

ખાવાના સમય પછી બીજે ગમે તે વખતે ભક્તો જ્યારે માને દર્શને જતા, ત્યારે પોતે તેમને મીઠાઈ, પાણી ને પાન આપતાં. પાનનાં એ બીડાં તો દરેકને આપતાં. આવી નાની નાની વસ્તુઓ હોવા છતાં પણ તે એટલા ભાવથી રંગાઈને માતાજી આપતાં કે તે લેવામાં દરેકમાં એક પ્રકારનો અપૂર્વ ભાવ ઉત્પન્ન થતો. તેમને માટે જો કોઈ અતિ સામાન્ય ઉપહાર લઈ જાય તો તે સ્વીકારતાં માતાજીને ઘણો આનંદ થતો ! જયરામવાટીની પાસે શ્યામબજારમાં સરસ પાનો મળે; તેથી ત્યાંના ભક્તો ઘણીવાર માતાજીને ભેટ આપવા માટે પાન લાવતા. પાન જોઈને માતાજી ખુશ થઈ જતાં ! મીઠાઈ વગેરેની ભેટ ભક્તોને માટે રાખી મૂકતાં. શરદ મહારાજ કલકત્તાથી કોઈ કોઈવાર સંદેશ મોકલતા તો માતાજી તે રાખી મૂકતાં અને જ્યારે જ્યારે ભક્તો જાય ત્યારે ત્યારે તેમને પ્રસાદ તરીકે આપતાં. આસપાસનાં પાકોશીઓ પણ પોતાની ‘દિદિ કાકરુણ’ને મળવાને બહાને પ્રસાદ લઈ જતાં ! માતાજી પણ આવનારનો ભાવ કૃપી જતાં અને તેના રુચિને અનુસાર આપતાં. શ્રીમતી લાલિનીનાં દાડમ કે શરદ મહારાજની ફરીઓ પ્રથમ સિંહવાહિનીદેવીને અને

ધર્મીકુરુદેવને નૈવેદ્ય તરીકે ધરાવતાં, ત્યાર પછી પોતાનાં સ્વજનોને કે પાડોશીઓને પ્રસાદ તરીકે વહેંચતાં. કાંઈ એકવાર પર્વને દિવસે માતાજીએ મીઠાઈ બનાવેલી. તે વખતે વિભૂતિઆણુ ઘણીવાર જયરામઆટી જતા, તેથી માતાજીએ તેમને માટે તે મીઠાઈના ભાગ રાખી મૂકેલો. વિભૂતિ એ ત્રણ દિવસ સુધી જણાયા નહિ, છતાંય દરરોજ માતાજી તે તાજ કરી રાખતાં. “કદાચ કાલે આવે” એમ માનીને રાહ જોતાં. છેવટે વિભૂતિએ એ પ્રેમપ્રસાદી આધી! કાંઈ ભક્તને રોગ થયો હોય તો પોતે તેને ખવરાવતાં અને તેનું એકું પણ પોતે ફેંકી દેતાં. પોતાને ત્યાં રહેતા ભક્તોને કદાચ બહારથી આવતાં વાર થાય તો તેઓ પાછા ફરતાં સુધી માતાજી જમતાં નહિ. આ પ્રમાણે, બધાંની સાથે તેમનો વ્યવહાર જેમ પ્રેમથી ભર્યો-ભર્યો હતો, તેમ પોતાનાં ગાંભીર્ય, લજ્જનશીલતા અને સંક્રાંત્ય વડે સુરક્ષિત પણ હતો.

ઉપર ફેટલીકે બાબતો ઝીણવટથી બતાવવામાં આવી છે, કારણકે શારદામાતા જેવાં શાંત એકાંત પ્રભુમય જીવન જીવનારમાં બાહ્ય પ્રસંગો ઉલ્લેખ કરવા યોગ્ય હોતા નથી, અને કદાચ હોય તો પણ તેમાં તેમનું આંતરિક જીવન પ્રતિભાસિત થતું હોતું નથી. પરંતુ દરેક વસ્તુના યોગમાં પોતાનાં કાળજી, ચીવટ, ધૈર્ય અને પ્રેમ દ્વારા તે તે વસ્તુને પણ ભાવભરી બનાવતાં.

હવે આપણે તેમની સાથે ફેટલીકે વ્યક્તિઓના પરિચય તેમજ તેમાંથી ઉદ્ભવતી તેમની મીઠાશના કેટલાક પ્રસંગો જોઈએ.

[૬]

ભગિની નિવેદિતા: “ભગિની નિવેદિતા આવીને માતાજીને પ્રણામ કરીને બેઠાં. માથે તેમના કુશળ સમાચાર પૂછ્યા. પછી એક સુંદર પંખો તેમને આપતાં કહ્યું: ‘મેં તમારે માટેજ આ કર્યો છે.’ નિવેદિતાએ પંખો લઈને ખૂબ આનંદપૂર્વક માથે ફેરવીને, છાતી

સરસો ચાંપીને કહ્યું: ‘કેવો સુંદર’! વળી અમને બતાવીને બોલ્યાં: ‘માએ કેવો સરસ બનાવ્યો છે!’ માએ કહ્યું: ‘એક સામાન્ય વસ્તુ મળતાં પણ તેમનો આનંદ જોયો? કેવી સરળ શ્રદ્ધા! જાણે સાક્ષાત દેવી! સ્વામીજીની કેવી ભક્તિ કરે છે! પશ્ચિમમાં જન્મ્યાં છે છતાં પોતાનું સર્વસ્વ છોડીને સ્વામીજી માટે જીવન ગાળે છે. કેવી ગુરુ-ભક્તિ અને આ દેશ ઉપર તેમની કેવી પ્રીતિ!’ એક વાર નિવેદિતા-સ્કૂલમાં માતાજી જવાનાં હતાં. નિવેદિતાએ બધાંને કહ્યું: ‘માતા-દેવી આજે આપણે ત્યાં પધારવાનાં છે, આજે તમે બધાં ખુશ-ખુશાલી કરો.’ ચાર વાગે માની ગાડી ગઇ. સાથે હતાં રાધુ ને ગોલાપમા. જેવાં ઓતર્યા કે તરતજ નિવેદિતાએ સાષ્ટાંગ પ્રણામ કર્યાં. માતાને પુષ્પાંજલિ દેવા માટે અમને બધાંને ફૂલ આપ્યાં. પછી બધાંએ ગાન ગાયું.”

એક વાર ‘નિવેદિતા’ વિષેની ચોપડી સાંભળીને માએ કહ્યું: “મારે માટે કાંઈક કરવાની કેવી તાલાવેલી! રાત્રે જ્યારે મને મળવાને આવતાં ત્યારે મારી આંખે પ્રકાશ નડશે એમ માનીને એક કાગળ આડો દઇ દેતાં.....જે સુપ્રાણી હોય છે તેને માટે મહાપ્રાણી (અંતરાત્મા) રહે, બેટા!”

કોઈ પશ્ચિમની યુવતી: “રાસબિહારી મહારાજે માને કહ્યું: ‘કોઈ એક મડમ આપનું દર્શન કરવા માગે છે. આવવાનું કહું?’ માએ સંમતિ દીધી. મડમે આવીને માને પ્રણામ કર્યાં. તે બાઈ બંગાળી જાણુતાં હતાં. તેથી કહ્યું: ‘મને લાગે છે કે આપને મુશ્કેલીમાં તો નથી મૂકતીને? મારે એક દીકરી છે, તે ખૂબ મઝાની છે, તેને ઘણી માંદગી છે, તેથી મા, આપની દયા માગવા આવી છું. આપ દયા કરો કે જેથી તેને સારું થઈ જાય. માતાજી, એટલી કૃપા કરો.’ માએ કહ્યું: ‘તેને માટે ઠાકુરની પાસે પ્રાર્થના કરીશ, જરૂર સારું થઇ જશે.’ મડમને આશ્વાસન મળ્યું અને આભારપૂર્વક

બોલ્યાં: ‘હવે વાધા નહિ. આપની ઇચ્છા છે તો તે જરૂર સારી થઈ જશે.’ પછી માએ ગોલાપમાને ઠાકુરને ધરેલાં ફૂલ લાવવાનું તેમજ પદ્મ આણવાનું કહ્યું. માએ બિલીપત્ર અને પદ્મ લઇને આંખ આગળ ધર્યાં. થોડીવાર મૌન રહ્યાં. પછી ઠાકુર સામે નજર કરીને મડમને આપતાં કહ્યું: ‘છોકરીને માથે ફેરવી દેજો.’ મડમે અંજલિમાં ફૂલ લીધાં અને પ્રણામ કરીને કહ્યું: ‘ત્યાર પછી શું કરવું?’ ગોલાપમાએ કહ્યું: ‘સૂકાઈ જાય એટલે નદીમાં પધરાવી દેજો. એજ.’ મડમે કહ્યું: ‘ના, ના, ભગવાનની ચીજ તે કાંઈ નદીમાં નાખી દેવાય! નવા કપડામાં તેને રાખીને દરરોજ છોકરીના માથા ઉપર ફેરવીશ.’ માએ કહ્યું: ‘ડીક છે.’ ત્યાર પછી વદાય લેતી વખતે તેમની આંખોમાંથી અ.સુનાં ટીપાં ખરવા લાગ્યાં. માએ ઈંચટું કહ્યું: ‘એકવાર મંગળવારે આવજો.’”

પોલેંડની એક સ્ત્રી: વેદ ત શીખવા માટે ભારતવર્ષમાં આવેલી એક પોલેંડની બાઈ માનાં દર્શને ગઇ. તેમણે કલકત્તામાં માતાજી વિષે સાંભળેલું. માતાજી સાથે વાતો કરતાં તેમણે જણાવેલું કે આહાઇ સંપ્રદાય શ્રીરામકૃષ્ણના સર્વધર્મસમન્વયના શિક્ષણને અનુરૂપ છે. તે બાઈ પણ તેજ સંપ્રદાયનાં હતાં. તેમના ગયા પછી માતાજીએ જણાવ્યું: “ઠાકુરે ભાવાવસ્થામાં જણાવ્યુંતું કે તેમના ઘણાંય પીઠાનવાળા આ દેશમાં તેમજ પરદેશમાં છે. બાઈ ભક્તિવાળી છે.”

નાગ મહારાજ: “અહા, તેમની તો વાતજ શી કરવી? મને સાક્ષાત ભગવતી બાવે જોતા. પહેલે દિવસે જ્યારે મને મળવા આવ્યા ત્યારે એકાદશી હતી. તે વખતે કોઈ પણ પુરુષ ભક્ત મારાં પ્રત્યક્ષ દર્શન કરવા પામતો નહિ, માત્ર સીડીમાં ડોકિયું કરીને પ્રણામ કરવાના. એકવાર ચાકરે આવીને મને જણાવ્યું: ‘મા, નાગ મહારાજ કાણ છે? તેઓ પ્રણામ કરે છે અને માથુ એટલું જોરથી અથડાવે છે કે કદાચ માથામાંથી લોહી નીકળશે. શરદ મહારાજ તેમ કરવાનું

ઘણું ના કહે છે, પણ પોતે કાંઈજ સાંભળતા નથી, જાણે કે ભાનજ ના હોય! પાગલ તો નહિ હોયને, મા ?’ મેં કહ્યું: ‘અરે, જા જા, જઈને શરદને કહે કે અહીં મોકલે.’ પછી શરદ પોતેજ લઈ આવ્યો. જોયું તો કપાળ ફૂલી ગયેલું, આંખમાંથી ધારા વહે, પગ ગમે તેમ પડે. મેં ઝાલીને બેસાડ્યા. માત્ર ‘મા’ ‘મા’ની ધૂન, જાણે કે પાગલ ! છતાંય શાંત, ધીર, સ્થિર ! આંસુ મેં લઈ નાંખ્યાં. હું ખાવા બેસતી’તી. પૂરી, મીઠાઈ અને થોડાં ફળ હતાં. મેં થોડું તેમના મોંમાં મૂક્યું, પણ ગળાથી નીચે ઊતરેજ નહિ ને ! કેવળ ‘મા’ ‘મા’ ‘મા’, બસ ! પછી મારા પગ ઝાલીને બેઠા. મને બધાં જણાવવા લાગ્યાં: ‘મા, તમે તો ખાધું નથી. શરદ મહારાજને જણાવીએ કે એમને ખસેડે.’ મેં કહ્યું: ‘સહેજ સ્થિર થવા દો.’ થોડીવાર પછી શરીરે તેમજ માથે હાથ ફેરવતાં ફેરવતાં અને ઠાકુરનું નામ બોલતાં બોલતાં ભાનમાં આવ્યા. મેં પણ ખાધું, તેમને પણ થોડું ખવરાવ્યું. પછી જતી વખતે બોલતા બોલતા ગયા: ‘નાહું નાહું, તુહું, તુહું !’”

નરેન્દ્ર: “એક વાર નરેન્દ્ર મને બેલુડ મઠમાં લઈ ગયો અને દુર્ગાપૂજના આચાર્યને મારે લાથે દક્ષિણા દેવરાવી. પૂજને દિવસે લોકોની બહુ ભીડ હતી. નરેન્દ્રે આવીને મને જણાવ્યું: ‘મા, મને તાવ ચડાવી દો.’ અરે, બોલતાં બોલતાં તો તેને તાવ ચડવા લાગ્યો ! મેં કહ્યું: ‘અરે, હવે શું થશે ?’ નરેન્દ્ર કહે: ‘કાંઈ ચિંતા નથી, મા. મેં જાણી જોઈને તાવ ચડાવ્યો છે, કારણ કે છોકરા પ્રાણપર્યંત પરિશ્રમ કરે છે, છતાંય ક્યાંક ત્રુટિ રહી જવાની અને હું સાંખી શકવાનો નહિ, કાંઈકને કાંઈક બકી બેસવાનો. કદાચ એકાદ થપ્પડ પણ લગાવી દેવાય. અને તે વખતે તેમને દુઃખ થાય, મને પણ લાગે. તેથી મેં વિચાર્યું કે તાવને બોલાવું તો ઠીક.’ ત્યાર પછી જ્યારે બધું પતી ગયું ત્યારે મેં કહ્યું: ‘નરેન્દ્ર, હવે તો ઊઠ.’ ‘આ ઊઠ્યો’ કરતોક ને તરતજ સ્વસ્થ થઈ ગયો. સાથે તેની

માને પણ લાગ્યો હતો. તેની મા રીંગણ સમારે, મર્યાં વીણે અને અહીંતહીં હરેફરે. મનમાં એમ કે મારો નરેન્દ્ર બધું કરી રહ્યો છે ! તે વખતે નરેન્દ્રે માને કહ્યું: ‘ અરે, મા, શું કરે છે ? માતાજીની પાસે તો જરા બેસ. તને થતું હશે કે મારો નરેન્દ્ર બધું કરી રહ્યો છે. પણ તેમ નથી, મા. જે કરનાર છે તેજ કરે છે, નરેન્દ્ર તો કાંઈ નથી. ’ ”

યોગાનંદ: શારદામાતાએ દીક્ષા દેવાની શરૂઆત ઠાકુરની પ્રેરણાથી યોગાનંદથી કરેલી. એ રીતે માતાજી એમનાં મંત્રદીક્ષા દેનારાં ગુરુ ગણાય. માતાજીની સાથે વૃંદાવનમાં કે કામારપુકુરમાં યોગાનંદ રહેતા. કાશી જઈને તેમણે પ્રચંડ તપસ્યામય જીવન ગાળ્યું, પરંતુ પરિણામે શરીર ઓટલું બધું લેવાઈ ગયું કે આમાશય થવાથી મઠમાં પાછા ફર્યા. માતાજીની પરિચર્યા, અતિથિઓ માટે માતાજીનાં દર્શનની વ્યવસ્થા વગેરે કરવામાં પોતે સમય પસાર કરતા. તેમના મૃત્યુથી માતાજીને ઘણો આઘાત થયો. તે વખતે તેમણે કહેલું: “ મકાનની એક ઈંટ ખરી પડી, હવે બીજી પણ ખરવા લાગશે. ” તેમનું સ્મરણ કરતાં માતાજી જણાવે છે: “ યોગેન જેવું મને કાંઈ ચાહતું નહિ. કાંઈ તેને આહ આના આપે તો તે મારે માટે સંઘરી રાખતો. મારી નિરંતર દિનચર્યાનો એ સાક્ષી હતો. ”

બાબુરામ (સ્વામી પ્રેમાનંદ): ઇ. સ. ૧૯૧૮ ના જુલાઈ માસની ૨૯ મી તારીખે સાંજે બાબુરામે દેહ છોડ્યો. દર્શને ગયેલાંને માતાજી કહેવા લાગ્યાં: “ આવો બેટા, બેસો. આજે મારો બાબુરામ ગયો. સવારથી રડું છું, મા. ” મા રડવા લાગ્યાં. કહે: “ મારા હૃદયમાં એનું હોયે સ્થાન છે. બેલુડ મઠનાં બળ, ભક્તિ, શુદ્ધિ વગેરે બધાજ ગુણો તેનામાં મૂર્તિમંત હતા. મકાનો એ દીવો હતો, બેટા. તેની મા ગરીબ હતી, પોતાના પિતાની મિલકત તેને વારસામાં મળેલી. ” પછી ઠાકુરની છબી તરફ નજર કરીને અત્યંત કરુણાર્દ્ર

સ્વરે મા બોલ્યાં: “ હે પ્રભુ, તમે મારા આભુરામને છેવટે લઈ લીધો ! ”

ગોલાપમા: માતાજીનાં અત્યંત અંતરંગ સ્ત્રીલકતોમાંનાં ગોલાપમા પણ એક હતાં. જાતે પોતે પ્રાણી હતાં. પોતાની એકની એક દીકરીના મૃત્યુના શોકથી તેમણે દક્ષિણેશ્વરમાં પરમહંસદેવનો આશરો લીધેલો. ત્યાં માતાજીનો સંગ થયો. રામકૃષ્ણ માતાજીને તેમની સોંપણું કરતા ગયેલા. પોતે સાચાં બોલાં, નીડર અને ભાવભક્તિથી ભરપૂર હતાં. માતાજીના ઘણા વ્યવહારમાં તેમને ઘણી વાર તેઓ અચાવી પણ લેતાં. તેમને વિષે માતાજી જણાવે છે: “ ગોલાપનું મન કેવું શુદ્ધ છે ! કેવો ઉન્નત તેનો આત્મા છે ! શુદ્ધ કે અશુદ્ધની તેને કાંઈજ પડી નથી. કાંઈ પણ જાતના ચોખ્ખાવાટવેડા તેને ગમતા નથી. આ તેનો શેષ જન્મ છે. એના જેવો આત્મા કરવા માટે જન્મ ધરવા પડે. ગંગાને જન્મે કિનારે માઇલો સુધી શુદ્ધ પવિત્ર હવા રહે છે, આ હવા નારાયણનુંજ મૂર્તિમંત સ્વરૂપ છે. તપસ્યાથી મન નિર્મળ બને છે. ”

યોગેનમા: માતાજી વારંવાર કહેતાં: “ યોગેન અને ગોલાપ મારે વિષે બહુજ જાણે છે. ” માતાજીના અંતરંગમાંનાં તે એક આધ્યાત્મિક આઈ હતાં. શ્રી રામકૃષ્ણ કહેતા: “ સ્ત્રીઓમાં યોગિન જ્ઞાની છે. એ કાંઈ સાદું ફૂલ નથી કે તરતજ ખીલે. એ તો છે સદસદૃશ કમળ. ધીરે ધીરે પૂર્ણ કળાએ ખીલશે. ” માતાની સાથે વૃંદાવનમાં વાસ દરમિયાન તેમને પણ સમાધિનો અનુભવ થતો. દક્ષિણેશ્વરમાં માતાનું માથું પોતે હોળતાં. તેમની સાથે તીર્થયાત્રાનાં પણ સાથીદાર હતાં. તેમની નોંધપોથીમાંથી માતાજીના જીવનના ઘણા અગત્યના પ્રસંગો તેમજ ઐતિહાસિક ઘટનાઓ મળી આવે છે. તેમને તંત્રનું, વૈદિક કર્મકાંડનું સારું જ્ઞાન હતું.

ગૌરીમા: માતાજીનાં નિકટનાંમાંનાં નિકટતમ ગૌરીમા હતાં. તેમનામાં વિદ્વતા, વ્યવસ્થાશક્તિ તેમજ આધ્યાત્મિકતાનો શુભ

સમન્વય હતો. નાનપણથીજ આંતરિક ચેતનાને પરિણામે પોતે પરણવાની ના પાડીને વ્યવહારનો ત્યાગ કર્યો અને હિમાલયમાં તપશ્ચર્યા કરી. પછી શ્રી રામકૃષ્ણના સત્સંગમાં આવવાથી માતાજીની સાથે જીવન વ્યતીત કરવો ળાગ્યાં. ઠાકુરને તેમની વ્યવસ્થાશક્તિ માટે બહુ માન હોવાથી, તેમણે તેમને સ્ત્રીઓના ઉદ્ધાર માટે જીવન ગાળવા સૂચવેલું. પોતે પાછળથી ‘શ્રી શારદેશ્વરી આશ્રમ’ની સ્થાપના કરી. કલકત્તામાં સ્ત્રી કેળવણીની સંસ્થાઓમાં તેનું કિંમુ સ્થાન છે.

ગૌરીમા તેમજ માતાજીનો અરસપરસનો સંબંધ અગાધ દિવ્ય પ્રેમ અને સમજથી ભરેલો છે. ગૌરીમાએ માતાજી વિષે જે જણાવ્યું છે તે ખૂબ યથાર્થભાવે સમજપૂર્વક કહ્યું છે. તેઓ જણાવે છે: “શ્રી શારદાદેવી માત્ર પરમહંસદેવનાં સહયોગી નહોતાં, પરંતુ તે એવાં પાત્ર હતાં જેમાં તેમને વિશ્વજનનીનાં દર્શન થયાં. પોતાની પત્નીનેજ વિશ્વજનની તરીકે ગણીને પૂજવાની ઘટના કોઈ યુગમાં ક્યાંય થઈ જાણી નથી. હજુ તેમને કોઈ પીછાની શક્યું નથી. મને લાગે છે કે તેમના સમગ્ર જીવનનો સાચો અભ્યાસ આખા જગતને કાંઈક નવીન આપશે.” દુર્ગાપૂજનનો તેમનો એક પ્રસંગ નોંધવા જેવો છે. પૂજનના દિવસોમાં પોતે હમેશાં માતાજીની પાસે ચંડીપાઠ વાંચતાં. છેલ્લે દિવસે તેમણે માતાજીની એકસો ને આઠ રક્ત કમળથી પૂજ કરી. અને કહ્યું: “મા, ચંડીનો પાઠ સાક્ષાત ચંડીની હાજરીમાં વાંચીને આજે તેની હું પૂર્ણાહુતિ કરું છું. હવે પછીથી દુર્ગાપૂજન વખતે મારે માટે તેનો પાઠ આવશ્યક નહિ, પરંતુ આપની ઇચ્છા પર નિર્ભર રહેશે.”

માતાજી પણ ગૌરીમાને પોતાની દીકરીની માફક સાહતાં. તેમને ‘ગૌર-દાસી’ કહીને બોલાવતાં. ગૌરીમાના મંદવાડ વખતે માતાજી તેમને પડખે આખી રાત બેસી રહેતાં. માતાજી કહેતાં:

“જે મહાન હોય છે તે એકજ હોય છે. તેનો જોટો મળતો નથી. ગૌર-દાસી તેમાંની એક છે.” જ્યારે તીર્થયાત્રા કરતાં કરતાં માતાજી મદ્રાસ ગયેલાં ત્યારે તેમને ધણુંએ ભાષણ કરવાની આગ્રહ-ભરી વિનંતિ કરેલી. તે વખતે તેમણે ગૌરીમાને યાદ કરતાં કહેલું: “મને ભાષણ કરતાં ક્યાં આવડે છે? ગૌરદાસી હોત તો જરૂર કરત.”

લક્ષ્મીદિદિ: શ્રીરામકૃષ્ણના મોટાભાઈ રામેશ્વરની દીકરી હોવાથી બધાં તેમને લક્ષ્મીદિદિ (દિદિ=બહેન) કહેતાં. પોતે બાળ-વિધવા હતાં, અને ટકારખાનાવાળા મકાનના વાસ દરમ્યાન તે માતાજીની સાથે રહેતાં. લક્ષ્મીદિદિ વાતચીતમાં ધણું કુશળ, અને અભિનયમાં એકકેડા હતાં. રામકૃષ્ણના ધણા હાવભાવનું પોતે અનુકરણ કરતાં, ભજનો સરસ ગાતાં અને ભાવમય નૃત્ય કરતાં કરતાં ધણી વાર તન્મય થઈ જતાં. તેમની યાદશક્તિ ધણી સરસ હોવાથી પુરાણનાં આખ્યાનો સરસ રીતે કહી જાણતાં.

[૭]

ઉપર આપણે શારદામાતાના અંતરંગ મંડળના નિકટવર્તી ભક્તોનો ઉલ્લેખ કરી ગયા. હવે તેમના બહિરંગ મંડળના દૂરવર્તી ભક્તો તેમજ અનેક અવસ્થાનાં અનેક થરનાં સ્ત્રી-પુરુષોનાં જીવન સાથે સંકળાયેલા તેમના માતૃત્વને વ્યાપક ભાવે નિહાળીએ. આપણે આગળનાં ધણું દૃષ્ટાંતો ઉપરથી જોઈ શકીશું કે માતાજીના અંતરમાં રહેલી માતૃત્વની ભાવના તેમના જીવનની પળે પળે નીતરતી. તે જોટલી ઉંડી હતી તેટલી વ્યાપક હતી. એ વ્યાપકતાનો ખ્યાલ હવે આપણને આવશે.

એક વાર કોઈ ભક્તે માતાજીને પ્રશ્ન કર્યો: “મા, બીજા બધા અવતારો પોતપોતાની શક્તિની પછી પણ દેહરક્ષણ કરી ગયા છે; પરંતુ કાકુર આપને મૂકીને આગળ કેમ ચાલ્યા ગયા?” માતાજીએ

જવાબમાં કહ્યું: “આપ્તા, ખબર છે ને કે ઠાકુરનો જગતના પ્રત્યેક ઉપર માતૃભાવ હતો ? તે માતૃભાવનો વિકાસ કરવા માટે મને રાખી ગયા છે.” કાષ્ઠએ પૂછ્યું કે મા, તમે બધાંયનાં માતા છો ? ત્યારે માતાજીએ જણાવ્યું: “હા બધાંયની.” “બધાં જીવજંતુનાં પણ ?” “હારતો.” “ત્યારે એ બધાને આટલું કષ્ટ શાને વેઠવું પડે છે ?” “એમને માટે આ જન્મમાં એમજ હોય.”

એકવાર માતાજીએ કહ્યું: “આ તમે બધાં છો તે જો મારાં પોતાનાં ના હો તો અહીં આવ્યાં શી રીતે ?” “અમે બધાંય તમારાં ?” “જરૂર, એમાં વળી સંશય શો ! જે પોતાનાં હોય છે તેમની સાથે તે બધાંજ યુગે યુગે અવતરે છે.....”

લલિત નામનો એક પંદર કે સોળ વર્ષનો છોકરો હતો. તેનામાં અપ્રકટ રહેલી મહાશક્તિ પ્રકટવાની તૈયારી કરી રહી હતી. તેનો અહેરો મુગ્ધિત કૃષ્ણ વર્ણનો હતો. બીતરમાં જાણે કે ભગવદ્-ભક્તિનું અમૃતસ્રોત જલોજલ ભરેલું હતું. તેનો અનુરાગ બહાર પાળુ ભભૂકી ઊઠતો. માને તે કહેવા લાગ્યો: “મા, મને આપનાં શ્રીચરણમાં સ્થાન હો. બોલો, નહિ તો અહીંથી જવાનો નથી. કહેા કે મેં તને સ્વીકાર્યો છે.” એમ કહીને તે રડવા લાગ્યો. એવામાં અકસ્માત ઘીના વાસણને તેનો પગ અથડાવાથી તે ગભરાઈને બોલવા લાગ્યો: “અરે, મેં આ શું કર્યું ? કાષ્ઠ ભક્તિપૂર્વક માને ઘી આપે, મેં તેનો પગથી સ્પર્શ કર્યો ? છિ, છિ !” આ પ્રમાણે બેદ કરતો હતો એટલામાં તે ઓરડામાં માથા ઉપર વાળ બાંધેલી એક ગૌરવર્ણા વિધવા આવી. તેણે કહ્યું: “બેટા, દુઃખ કર નહિ, પગ લાગ્યો તેમાં થઈ શું ગયું ? પગ તો કાંઈ સૃષ્ટિની બહારનો નથી, તેનું સૃષ્ટિમાં સ્થાન છે; શરીરનું તે અંગ છે, બેટા.” લલિતને તેની સૌમ્ય સાંત્વનાભરી વાણીથી શાંતિ વળી અને પછી બોલ્યો: “મા, મને આશીર્વાદ આપો.” “ઠાકુર તને આશીર્વાદ આપો”, એમ કહીને માએ તેના માથા ઉપર હાથ ધર્યા. પછી લલિત ચાલ્યો ગયો.....

એક સોળ કે સત્તર વર્ષની છોકરીને લઇને એક પ્રૌઢ ભદ્રલોક આરણ્યમાં આવીને બેસે. માને કહ્યું: મા, આ મારી દીકરી છે. તેને એક દીકરી જન્મી, પણ આજે સવારે તે મરી ગઇ, તેથી તે શોકથી વિહ્વલ બની ગઇ છે. તેથી આપની પાસેથી સાંત્વના પામવા માટે તેને લઈ આવ્યો છું.” સાંભળીને માએ કહ્યું: “આવો મા.” છોકરી ઓરડામાં જઈને માની પાસે બેઠી અને પદ્મલિ લેવા માટે હાથ લંબાવ્યો. માએ સહેજ ખસી જઈને કહ્યું: “મને તારે સ્પર્શ કરવો છે? અશૌચ છું ને?” એવું સાંભળીને તે છોકરીનું મોં પડી ગયું. સંક્રાંત્ય પામીને બેસી રહી. માએ તેના મોં તરફ નજર કરી, ત્યાર પછી કરુણ સ્વરે બોલ્યાં: “અરે બેટા! સાંત્વના પામવા માટે મારી પાસે તું આવી અને મેં તને કષ્ટ આપ્યું, નહિ, બેટા? ભલે અશૌચ હોય, ખુશીથી મારા પગનો સ્પર્શ કરીને પ્રણામ કર.” છોકરીની આંખમાંથી આંસુ ખરવા લાગ્યાં અને માના શ્રીચરણમાં તેણે માથું મૂક્યું. માતાએ તેને આશીર્વાદ આપ્યા. છોકરીને પોતાની પાસે બોલાવીને થોડાં મીઠાં વેણુ કહ્યાં: “હું તને શું કહું બેટા, હું તો કાંઈ જાણતી નથી. ઠાકુરની એક છત્રી તારી પાસે રાખજે અને જાણજે કે તેઓજ સત્ય છે, તારી પાસેજ રહ્યા છે. તેમની પાસે તારાં દુઃખ રહેજે. તેમને જાણાવજે કે હું ઠાકુર, મને તમારી તરફ સ્વીકારો, મને શાંતિ આપો, એમ કરતાં કરતાં તારા પ્રાણમાં શાંતિ સ્થપાશે.” ત્યાર પછી બીજાં બધાં તરફ નજર કરીને માએ કહ્યું: “આજે શોક થયો, અને આજે જ કાંઈ સ્થિર થઈ શકે!” પછી પ્રણામ કરીને પિતાપુત્રી શાંત થઈને ચાલ્યાં ગયાં.....

એક અભિજ્ઞત મહિલા કર્મને દોષે દુષ્ટવૃત્તિપરાયણ બની ગઇ હતી. કાંઈ એક સાધુની નજરે ચઢવાથી તેનો સદુપદેશ પામીને પોતાનાં કૃત્યોનો બળાપો કરવા લાગી. તેના કહેવાથી આગબજારમાં તે વેળાએ રહેતાં માતાજીની પાસે તે ગઈ. ઠાકુરના ઓરડામાં

પ્રવેશ કરતાં સંક્રમ્ય પામતી રડતી રડતી પોતાનાં પાપની વિકટ કથા કહેતી આરણ્યામાં તે ઊભી રહી. “મા, મારું શું થશે? હું આપના આ પવિત્ર મંદિરમાં પેસવાને યોગ્ય નથી.” માતાજીએ જઈને તેને ખોલાવી લીધી અને કહ્યું: “આવ, બેટા, ઘરમાં આવ. પાપ તને સમગ્નયું, તેથી અનુતપ્ત થઈ. હવે તને મંત્ર આપીશ, ઠાકુરનાં શ્રીચરણમાં બધું સમર્પી દે. તારે ભય શો છે, બેટા?”

ઈ. સ. ૧૯૧૬માં મઠમાં દુર્ગાપૂજનનો પ્રસંગ હતો. સપ્તમીની પૂજનને દિવસે માતાજી બપોરે મઠમાં ગયાં. અષ્ટમીને દિવસે ઘણાં લોક માતાજીને પ્રણામ કરવાને ગયાં. માતાજીને વારંવાર ગંગાજળથી પગ ધોતાં જોઈને યોગેનમાએ પૂછ્યું: “મા, આ શું કરે છે? શરદી થઈ જશે.” માએ કહ્યું: યોગેન, શું કહું તને? કોઈના પ્રણામથી પગ ડંડા થઈ જાય છે, કોઈના પ્રણામથી વળી જાણે દાઝે છે! ગંગાજળથી ધોઈ નહિ તો સહેવાતું નથી...પણ કોઈને કાંઈ કહેતી નથી.” એક જણે કહ્યું: “મા, તમારાં જેવાં મા મળ્યાં છતાં કાંઈ કર્યું નહિ!” માએ કહ્યું: “હમેશાં મનમાં રાખજો કે તમારી પાછળ ઠાકુર છે. હું છું ત્યાં લગી તમારે ભય કોનો? ઠાકુર મને કહી ગયા છે: ‘જેઓ તમારી પાસે આવશે, તે બધાંને હું સંભાળી લઉંશ.’ જેને જે મનમાં ફાવે તે તેમ ભલે કરે. ગભરાશો નહિ. ઈશ્વરે હાથ પગ આપ્યા છે, તો ઈન્દ્રિયો પોતપોતાનું કામ કરશેજ. એમાં ગભરાવાનું શું છે?”

એક વાર ઠાકુરને નૈવેદ્ય ધરાવતી વખતે તેમની છબીમાંથી પ્રકાશનો સ્રોત નૈવેદ્ય ઉપર પડતો એક ભકતે જોયો. તેથી તેણે માતાજીને કહ્યું: “મા, હું જે જોઈ છું તે મારો કોઈ ભ્રમ છે કે સાચે સાચ છે? મને સમજવો.” માએ કહ્યું: “બરાબર છે.” તેણે કહ્યું: “પણ હું શું કહું છું તે તમે સમજ્યાં?” મા: “હા, ગીતામાં વાંચ્યું નથી કે ભગવાનને ભક્તિપૂર્વક જે કાંઈ દેવામાં આવે છે તે પોતે પામે છે?”

વિદાય લેતી વેળા એક ભકતે માને કહ્યું: “મા, મારાં જેવાં તો તમારે લાખો છોકરાં છે, પણ તમારાં જેવી મા મારે બીજી નથી.” સાંભળીને માએ સજ્જનયને તેને વહાલભર્યું ચુંબન કર્યું!...

જયરામબાટીમાં એકવાર આખી રાત એક વાછરડું ચીત્કાર કરતું હતું. દુધને માટે તેને તેની માની પાસેથી દૂર બાંધવામાં આવ્યું હતું. તે સાંભળીને માએ જઈને છોડતાં છોડતાં કહ્યું: “આવું બેટા, આવું છું. હમણાંજ છૂટું કરું છું.”.....

બીજે દિવસે બપોરે પાલખીમાં બેસીને લલિતબાબુ રાધુનાં ઘરેણાં આણવા ગયા. લલિતબાબુ કલકત્તાના પોલિસ અમલદારની ચિટ્ટી લઈને સરકારી વેષમાં ગયા હતા. માતાજીએ માસ્તર મહાશયને તેમની સાથે મોકલ્યા, કારણ કે, કદાચ બ્રાહ્મણ ઘરેણાં પાછાં ના આપે તો લલિતબાબુ તેમનું અપમાન ના કરી બેસે! રાતે બે વાગ્યા હતા. માતાજીને આખી રાત ઝેંઘ આવી નહિ તેથી વાયુ થઈ આવ્યું. બધાંને બપ્પર પડવાથી દવાની શોધ થવા લાગી. માને બધાંએ પૂછ્યું: “મા, આમ કેમ થયું!” પછી માએ કહ્યું: “એ બધા તો ઘરેણાં લાવવા નીકળી ગયા, પણ મને ચિંતા થવા લાગી કે કદાચ બ્રાહ્મણનું અપમાન ના થાય? તેથી વાયુ થઈ આવ્યું.” ભકતોએ વિચાર્યું કે જે બ્રાહ્મણે આટઆટલી ધમાલ મચાવી, જેણે આટલાં કષ્ટ દીધાં, તેને માટે આટલી ચિંતા!.....

એકવાર જયરામબાટીમાં એક ભકત ખાઈને પોતાની એંઠા થાળી લઈ જતો હતો. માએ તેના હાથમાંથી તે લઈ લીધી. તે ભકતે કહ્યું: “ના મા, હુંજ લઈ જઈશ.” માએ કહ્યું: “હું તેમાં તમારું શું કરું છું? માના બોળામાં છોકરાં અથવા કંઈ કંઈ કરે! તમે બધાં દેવને દુર્લભ ધન છો.”.....

સાંજે એકવાર મા એંઠાં હતાં. ઠાકુરના એક ભકત પૂર્ણબાબુ માંદા હતા, બચવાની આશા નહોતી. તેમનાં મા આવતાં હતાં. તેમને

આવતાં જોઈને માતાજીએ કહ્યું: “એ આવ્યાં. રોજ રોજ આવીને મને સતાવે છે કે ‘મા મને આશીર્વાદ આપો, પૂર્ણને સાંજે કરી દો.’ જાણું છું કે તે બચવાનો નથી, છતાં તેમના તરફના સ્નેહને લઈને કહેવું પડે છે કે સારું થઈ જશે.” પૂર્ણની માએ માતાજીને પ્રણામ કરીને એની એ વાત જણાવી. રડવા લાગ્યાં. માએ કહ્યું: “હું શું કરું, મા? કાકુરને જણાવો.” પૂર્ણની મા: “તમે ઇચ્છા કરો તો બચી જાય, મા.” માએ કહ્યું: “હું તો કાકુરને જણાવું છું.” પછી માએ બધાંને જણાવ્યું: “કાકુરે તો કહ્યું જ હતું કે પૂર્ણને પરણાવશો તો વધારે જીવશે નહિ. તે વખતે સાંભળ્યું નહિ. જલદી જલદી તેનો વિવાહ પતાવી દીધો, કદાચ સંન્યાસી થઈ જાય એમ માનીને!” થોડા દિવસ પછી સંધ્યાની આરતી બાદ મા, યોગેન મા વગેરે બધાં સૂતાં હતાં. મા સહેજ તંદ્રામાં હતાં. એકાએક ઊઠીને બોલી ઊઠ્યાં: “યોગેન, પૂર્ણ મરી ગયો કે શું?” યોગેને કહ્યું: “તમને કાણે જણાવ્યું?” માએ કહ્યું: “ઝંઘમાં જાણે કે કોઈ કહી ગયું કે પૂર્ણ મરી ગયો.” “હા, મા, આજે સાંજે જ. તમને જાણી જોઈને કહ્યું નહોતું.” આખી રાત માએ પૂર્ણની જ વાતો કરી કરી અને તેને માટે દુઃખિત થવા લાગ્યાં.....

ઉદ્દ્યોધનમાં માતાજીની પાસે એક સ્ત્રી આવતી. માતાજી તેને ખૂબ ચાહતાં, પરંતુ તેનો સ્વભાવ ખરાબ હોવાથી સાધુભક્તો તેની હાજરી ઇચ્છતાં નહિ. માતાને જ્યારે તેની ખબર પડી ત્યારે તેમણે જણાવ્યું: “જુઓ, ગંગામાં કેટલીયે અપવિત્ર ચીજો વહે છે, તેથી શું ગંગા અપવિત્ર બની ગઈ?”.....

એક જણે ઘણું ખરાબ કાર્ય કરેલું. તેને કઠોર દંડ દેવા માટે માતાજીને ઘણાએ જણાવ્યું. માએ કહ્યું: “હું તો મા છું, હું શી રીતે એમ કરી શકું?”.....એક ત્યાગી ભક્તની માએ પુત્રને સંસારમાં આણવા માટે માતાજીની પાસે માગણી કરી. માએ કહ્યું:

“ ત્યાગી આળકને ગર્ભમાં ધારણ કરવો એ સૌભાગ્યની વાત છે. લોકો તો એક પીતળની વાટકીનો પણ ત્યાગ કરી શકતાં નથી, અને સંસારનો ત્યાગ કરવો એ શું સહેલ છે! તમે એની માતા છો, તમારે ચિંતા શી? બલે ને સાધુ થાય, પણ તમારી સેવા તો કરશે ને! ”.....પીતાંબર નાથ નામે એક ભક્ત જયરામબાટીમાં ઓશરીની બહાર બેઠો બેઠો માતાજી સાથે વાતો કરતો હતો. માએ તેને અંદર આવવા કહ્યું. પોતે હીન જાતિનો છો એમ તેણે જણાવતાં માએ કહ્યું: “ કાણ કહે છે તું નીચ જાતનો છું? તું મારો દીકરો છું, અહીં આવીને બેસ. ”...એક જણે પૂછ્યું: “ મા, આપનાં સ્વજનો આપના સત્સંગમાં રહે છે, છતાં તેમને કાંઈ પણ જ્ઞાન કેમ થતું નથી? ” મા બોલ્યાં: “ બધાંય વાંસ કે શીમળો કે તાડ હોય, ત્યાં ચંદન પાસે હોય તોય શું વળે? સારવાન વૃક્ષ જોઈએ. ”.....કાંઈ જાતની આશા નહિ હોવા છતાં એક વિશિષ્ટ ભદ્ર લોકને ત્યાંથી એક ભક્ત યુવકના લગ્નને માટે કહેણ આવ્યું. ચૈસા પણ ઘણા મળવાનું જણાવ્યું. યુવકની જાંઘલી સુધી ગુજરાનનો વાંધો ના આવે એવો મોટો આંકડો હતો. તે વખતે તે યુવક એમ. એ. પાસ કરીને કાંઈ નિશાળમાં મુખ્ય શિક્ષક હતો. તેનું મન પણ વિષયોની આકાંક્ષાથી રહિત નહોતું. તેથી માતાજીનો અભિપ્રાય જાણવા માટે એક વાર તે ગયો. માએ બધું સાંભળીને કહ્યું: “ બાબા, તું ઠીક કેકાણે છું. શા માટે પાછો સંસારના અગ્નિમાં શેકાવા જાય છે? જે કાંઈ કરે છે તે ખરાબર કરે છે. ” યુવકે જણાવ્યું: “ પરંતુ, મા, મન વારંવાર ચંચળ બની જાય છે, વિષયો તરફ દોડે છે, તેનો ભય છે. ” માએ ઉત્તર આપ્યો: “ તું ખીશ નહિ, બેટા. હું તને કહું છું કે કળિયુગમાં મનનું પાપ તે પાપ નથી. તું તારે નિશ્ચિત રહે. બધુંજ થઈ જશે. ” માની અભય વાણી સાંભળીને તેણે લગ્ન કરવાનું માંડી વાળ્યું....ખીજા કાંઈ એક યુવક ભક્તે માને કહ્યું: “ મા, હું તો લગ્ન કરવાનો નથી. ”

માએ કહ્યું: “એ વળી શું? સંસારમાં બધેજ જોડકી છે. આંખો પણ બે, કાન પણ બે, હાથ બે, પગ બે, તેવાંજ પ્રકૃતિ અને પુરુષ.”.....એક વાર બધાં ભકતોને માએ કહ્યું: “જુઓ, હું તો સતતની પણ મા, અને અસતતની પણ મા. તમારે બધાંને તે વિષે ચિંતા નહિ કરવી?”...

અ. સં. ૧૩૧૬ ના આસો માસમાં જયરામબાટીમાં દુર્ગા-પૂજનો પ્રસંગ હતો. સખતમીને દિવસે બે યુવકો આવ્યા. અષ્ટમીને દિવસે ફળફૂલ લાવીને માતાજીને ચરણે ધર્યા અને જણાવ્યું: “મા, અમને સંન્યાસ આપો.” મા સહેજ હસ્યાં અને કહ્યું: “બધુંજ થશે, બેટા, તેમાં ચિંતા શી?” તેમાંનો એક જીદ કરીને બોલવા લાગ્યો: “નહિ, મા, સંન્યાસ દેવોજ પડશે. અમને ભગવાં પહેરાવો.” ત્યારે મા ગંભીર ભાવે બોલી બોલ્યાં: “ભગવાંથી શું વળશે, બેટા? એમાં શું છે? તમે પરણ્યા તો નથી, તો પછી સંન્યાસી જ છોને? અને આગળ જતાં ક્રમે ક્રમે બધુંજ થઈ જશે.” યુવકે જણાવ્યું: “મા, મારી ઇચ્છા છે કે જનોઈ, કપડાંલત્તાં વગેરે ફાડીને ફેંકી દઈને તૈલંગ સ્વામીની માફક સર્વદા ભગવતચિંતામાં મસ્ત રહેવું.” મા હસીને બોલ્યાં: “થશે, ભાઈ થશે.” પરંતુ તે તો અધીરો બની ગયો અને ઉતાવળે બોલવા લાગ્યો: “મા, આ હું તો બધું તોડીને ફેંકી દઉં છું.” એમ કરવા જતો હતો એટલામાં માતાજીએ કહ્યું: “રહેવા દે, રહેવા દે. વખત આવશે એટલે બધું આપમેળેજ ખરી પડશે.”

પરંતુ તેની અધીરાઈ ગઈ નહિ, તેથી વળી બોલવા લાગ્યો: “મા, ઠાકુરની મસ્તીનો એક છટો તો આપો, મને પાગલ બનાવી દો, અસ.” માએ કહ્યું: “એમજ થશે, બેટા, બધું સારું થશે...”

જયરામબાટીથી પોતાને ઘેર ગયા પછી તે યુવક ભક્તમાં બાણ્ય પરિવર્તન થવા પામ્યું. ઠાકુરનાં દર્શનને માટે તે તલપાપડ

થઈ ગયો. માતાજી જે ધારે તો હાકુરનાં દર્શન કરાવી શકે, છતાંય તેમ કરતાં નથી, એમ માનીને તેના મનમાં અનેક સદેહ ઊડવા લાગ્યા. ખૂબ ચીડાઈને એક વાર વળી પાછો જયરામબાટી તે દોહ્યો અને જઈને માને કહ્યું: “મા, હાકુરને દેખાડો છો કે નહિ?” માએ સ્નેહપૂર્વક કહ્યું: “થશે, ભાઈ, થશે.” તેનાથી રહેવાયું નહિ તેથી ક્રોધમાં કહેવા લાગ્યો: “માત્ર બનાવો છો? આ રહી તમારી જપની માળા, મારે કાંઈજ જોઈતું નથી.” એમ કહીને માળા મા તરફ ફેંકી. માએ નમ્રતાથી કહ્યું: “ભલે, હાકુરનો આજક રહેજે.” પછી તે ચાલ્યો ગયો.

ત્યાર પછી તો તે ખરેખર પાગલ થઈ ગયો. બધા મહારાજોને ગાળોથી ભરેલા પત્રો લખતો. માતાજીને પણ કડવાં પેણુ કાળજીમાં લખતો. તેના અનેક ઉત્પાતને લઈને તેણે માર પણ ખાધેલો. એના સંબંધમાં એક વાર એક ભકતે માને પૂછ્યું: “મા, તેણે મંત્ર પણ પાછો આપ્યો હતો? માળા તો બનણે છૂટી મારી, પરંતુ મંત્ર પાછો દઈ શકાય?”

માએ કહ્યું: “એ તે કદાપિ હોઈ શકે? આ તો સજીવ મંત્ર ગણાય. જે મહામંત્ર એક વાર મળ્યો તે પાછો દઈ શકાય નહિ. જે ગુરુ ઉપર એક વાર પ્રેમ પ્રકટ્યો તે શું કદાપિ ફેરે? એ તો ત્યારે કોઈવાર પાછો પ્રકૃતિસ્થ થઈ જશે, ત્યારે બધાને પણ પડશે.” તે ભકતે પૂછ્યું: “ત્યારે મા, આમ કેમ થતું હશે?” માએ સમજાવ્યું: “એ તો થાય. એકજ ગુરુ ઘણાને મંત્ર આપે છે, પણ બધા કાંઈ સરખા હોય છે? જેવો આધાર તે પ્રમાણે ઝીલી શકે. જયરામબાટીમાં આવીને તેણે પાગલ થવાની ધૂન મચાવી. મેં કહ્યું: ‘નરી આંખે તે હાકુર દેખાતા હશે? પણ આંખો બંધ કરીને જોઈ શકે. અને આંખો બંધ કરે ત્યારે પણ તેમની જાગી તો મનમાં આવેજ ને? બિચારો! કદાચ, જાગી જોઈને માનતો હશે કે મેં

ઠાકુર જોયા.' કહ્યું: “ તો તું પણ સાધનભજન કર. તેમની પ્રાર્થના કર. તને પણ દર્શન થશે. માણસ પોતે આગળ કેટલો વધ્યો છે, તે પોતે સમજી શકે છે, તેનું જ્ઞાન કેટલું ચૈતન્યવંતું થયું છે તેકળી શકે છે. પોતાના અંતરના અંતરમાં તેની ઈશ્વરપ્રાપ્તિ કેટલી છે તે પોતે પામી શકે છે. નહિ તો ખુલ્લી આંખે તો કેટલાયે જોયા ? ”...

એક વાર જયરામબાપીથી મેલેરિયાનો ભોગ બનીને માતાજી કલકત્તા હતાં. દવા કરવાથી કાંઈક ઠીક હતું, પણ અશક્તિ ઘણી હતી. તેથી ભકતોને તેમનાં દર્શન થતાં નહિ. એવામાં એક પારસી યુવક મુંબઈથી માનાં દર્શનાર્થે આવ્યો. તેણે માતાજીને પ્રણામ કરીને કહ્યું: “ માઈજી, કુછ મૂલમંત્ર દીજિયે જિસસે ખોદા પહચાના જાય.” માતાજીએ શરદ મહારાજની સંમતિથી તેને દીક્ષા આપી. મદ્રાસમાં પણ ઘણાને દીક્ષા આપી હતી. આ બધા પોતાની ભાષા નહિ સમજનારને પણ માતાજી બંગાળીમાં જ કહેતાં, પરંતુ બધાં સમજી જતાં. દીક્ષા દેતી વખતે પોતાના મનમાંથી જે મંત્રનો ઉદય થતો તેનેજ દીક્ષાપ્રાર્થીના યથાર્થ મંત્ર માનીને આપતાં. માતાજી કહેતાં: “ કોઈને મંત્ર દેવા જતાં જ મનમાંથી ‘ આ આપો, આ આપો ’ એમ થતું. કોઈને દેતી વખતે મનમાં કાંઈજ ના આવે. જે સારો આધાર હોય તેને આપતાં મનમાંથી તરતજ મંત્ર ઉદ્ભવે છે. ”

પોતાને ન્યાયસરની લાગતી વિવેચનાની વિરુદ્ધમાં કોઈ કદાચ જણાવતું તો પ્રથમ તે માતાજી માની લેતાં. પછીથી ધીમે ધીમે પોતાના મનમાં જે તારતમ્ય લાગ્યું હોય તે વિષે પૂછતાં: “ અચ્છા, ત્યારે જે આમ હોય તો ? ” આ પ્રમાણે પ્રશ્નો પૂછીને સામાને ઠેકાણે લાવતાં. કોઈ દિવસ પોતાને મોઢે “ તારા કહેવામાં કાંઈજ માલ નથી ” કે એવું કાંઈ પણ બોલતાં નહિ. કલકત્તાના વાસ કરતાં જયરામબાપી કે કામારપુકુરમાં માતાજી પોતાના અસલ

સ્વરૂપમાં જણાતાં, કારણ કે શહેરનાં શિક્ષિત લોકોની સંદિગ્ધ વાતોના કરતાં ગામડાનાં લોકોની ગ્રામ્ય પરંતુ મોક્ષા મનની વાતો તેમને પસંદ પડતી.

જ્યારામબાટી પાસે શિરોમણિપુરમાં મુસલમાનો રહેતા. પહેલાં એ લોકો રેશમના કીડાનો ધંધો કરતા. વિદેશી રેશમની હરિકાષ્ઠી તેમનો એ ધંધો પડી ભાગવાથી પરિણામે બધા ચોરીનો કે લૂંટનો ધંધો ચલાવતા. આસપાસના લોકો તેમના બચમાં રહેતા. શરદ મહારાજ જ્યારે માતાજીને માટે નવું ઘર ચણાવતા હતા, તે વર્ષે દુકાળ પડવાથી ઘણા મુસલમાનો મજૂરીમાં રોકાયા હતા. ગામડાના લોકો તેમની હાજરીથી ઘણા ગભરાતા, પણ કાંઈ નવાજૂની નહિ થતી હોવાથી માતાજીની કૃપાની પ્રશંસા કરવા લાગ્યા. એકવાર માતાજીએ એવા એક કારીગરને પોતાના વરંડામાં ખાવા બેસાડ્યો હતો. તેમની બત્રીજ નલિની તેને દૂર રહીને પીરસતી. એ પ્રમાણે જોઈને માતાજી બોલ્યાં: “આમ પીરસવાથી મનુષ્યને તે ખાધાનો સંતોષ થતો હશે? તને ના ફાવે તો હું પીરસીશ.” તેના ખાધા પછી માતાજીએ પોતે તે સ્થાન અબોટી લીધું. નલિનીએ માને એમ કરતાં જોઈને કહ્યું: “અરે ફધ્યા તમે તો અલડાયાં?” માતાજીએ તેને ધમકાવીને કહ્યું: “શરદ જેવો મારો છે, તેવો આ પણ છે. મારે તો બધાં સરખાં.....દોષ તો બધાને વળગેલાજ છે. પણ શી રીતે તે ટળે એ કાણુ સમજે છે?” બીજા મુસલમાને આણેલાં કેળાં પણ પોતે સ્વીકારેલાં.

આ પ્રમાણે પોતે સઘળી જવાબદારી માથે લેતાં, જાણે કે બીજાં બધાં તો માત્ર અબ્યાગત ના હોય! સવારમાં વહેલાં ઊઠી પરવારીને બે કલાક સુધી શાકની ભાંજગડ, રાંધવાને માટે વાસણો કાઢ્યાં, પૂજની સાધનસામગ્રી તૈયાર કરીને પૂજા કરવી, દીક્ષાદાન, પ્રસાદ કે નાસ્તાની વહેંચણી કરવી, ઓછામાં ઓછાં સો બીડાં પાનનાં

તૈયાર કરવાં, લકતોને અને ઘરનાંને ખવરાવવું, સાંજે પોતાને હાથે પૂરી, રોટલી, શાક વગેરે તૈયાર કરવાં, દૂધ ઊકાળવું, ફાનસો સાફ કરવાં, એ બધું જીણું જીણું કામકાજ દરરોજ નિત્યનૂતન પ્રીતિ-પૂર્વક કરતાં. પોતાના અંતરના ઉમંગકાથી બધું કરતાં. સામાન્ય વિષયોમાં પણ તેમની દૃષ્ટિ ઊંડી ખૂંપતી. અને છતાં એક બાળક જેવાં નિર્દોષ, ગમતી અને નિઃસ્પૃહ !

આ પ્રમાણે કામના સતત ઓગળતી, વારંવાર આવી જતા જીર્ણ તાવથી, મને કે કમને સ્વીકારવા પડતા સ્પર્શથી, તેમનું શરીર જીર્ણ થતું ચાલ્યું.

[૮]

જયરામબાઈમાં ઈ. સ. ૧૯૧૯ માં માતાજીના જન્મ-સમારંભને દિવસે તેમને સહેજ તાવ આવ્યો. ધીમે ધીમે તાવ ઘર કરવાથી તેમનું શરીર સાવ નખાઈ ગયું. આવી અસ્વસ્થ અવસ્થામાં પણ ઘણા લકતો માતાજીની દીક્ષા લેવા કે તેમને દર્શને જતા, અને પોતે તેમનું ભાવભીનું સ્વાગત કરતાં. આ વાતની ખબર પડવાથી શરદ મહારાજે ચિકિત્સા માટે માતાજીને કલકત્તા બોલાવી લીધાં. કલકત્તા જતાં પહેલાં એકમે દિવસ અગાઉ પોતે સિંહવાહિની માતાને દર્શને ગયાં, કારણ કે માતાજી તેને ગ્નઘ્રત દેવતા માનતાં. ત્યાંથી પાછાં ફર્યા ત્યારે ખૂબજ થાકી ગયાં. કહ્યું કે “હેન્દલી અવસ્થાનો વામ થાય છે !”

મા કલકત્તા ફાગણ માસમાં પહોંચ્યાં. શ્યામાદાસ કવિરાજની દવાથી પ્રથમ તો જવર બંધ પડ્યો. શરીર પહેલાંના કરતાં કાંઈક સુધારા પર લાગ્યું. બધા લકતોને પ્રણામની પણ દૃષ્ટ મળી.

વૈદ્યરાજની દવામાં એક ખૂબ કડવી દવા હતી. સવારમાં તે લેવાની હતી. તેથી તેમને કાંઈ એન પડતું નહિ અને બપોરે ખાતી વખતે પણ તેનો તેજ સ્વાદ આવતો. તેથી કરીને ભાત ખાઈ શકતાં નહિ.

દવા બદલવાની સૂચના થતાં કવિરાજે જાણાવ્યું કે એ રોગમાં તે સિવાય બીજી દવા હોયજ નહિ. ત્યાર પછી દાકતરની ચિકિત્સા શરૂ કરી. ડૉ. બિપિન દોષને બતાવવામાં આવ્યાં. ફરીથી પાછો તાવ પણ આવ્યો. એ દાકતરે લગભગ દોઢ માસ દવા કરી.

ત્યાર પછી ડૉ. પ્રાણધન અસુને દેખાડ્યું. ડૉ. સુરેશ ભટ્ટાચાર્ય અને ડૉ. નીલરતન સરકારને પણ બોલાવ્યા. ડૉ. નીલરતન બાબુએ કાલા આઝર નામનો જ્વર બતાવ્યો. પ્રાણધન બાબુએ ખૂબ કાળજી-પૂર્વક ચિકિત્સા કરી. પરંતુ કાંઈ ફેરફાર નહિ પડવાથી વળી પાછી કવિરાજની દવા શરૂ કરી. આ વખતે રાજેન્દ્રનાથ સેનની દવા શરૂ કરી.

પરંતુ માતાજીનો રોગ રોજ રોજ વધવા લાગ્યો. પિત્તપ્રધાન જ્વર, એટલે શરીરમાં અસહ્ય દાહ થવા લાગ્યો. તેથી બ્રહ્મીવાર તેમના હાથમાં યરફ રાખવો પડતો, શરીરે હાથ પણ ફેરવ્યાં કરવાનો. તાવ ચડતો ત્યારે ભાન પણ રહેતું નહિ. ગ્રીષ્મકાળ હોવાથી ગરમી પણ બ્રહ્મી હતી.

ખાવા તરફ બીલકુલ અરુચિ હોવાથી માતાજી કાંઈપણ ખાઈ શકતાં નહિ. એક વાર ખાતી વખતે ડૉ. કાંજલાલ આવી ચડ્યા. તેમણે જોયું તો ભાતનું માપ જરા વધારે હતું, તેથી માતાજીને દેખતાં બોલી ઊઠ્યા, “તમે બધાં માની સેવા બરાબર નહિ કરી શકો. કાલે માની સેવા માટે એ નર્સને મોકલીશ.” કાંજલાલના ગયા પછી માએ જાણાવ્યું: “મારે એ જૂતાં વાળી છોકરીઓનું કામ નથી! તમે તમારે જેમ કરો છો તેમ મારી સેવાચાકરી કરો. કાંજલાલ તમને સમજતો નથી. મને ક્યાં ભાત ભાવે છે?”

માનો સ્વભાવ બાળક જેવો થઈ ગયો હતો. ખાવાની બાબતમાં પણ એકવાર હડે ચડ્યાં કે શરદને હાથે જ ખાઉં. શરદને હાથે ખાધું ત્યારે શાંત પડ્યાં.

ઘણા દિવસ અગાઉથીજ માતાજી રાધુને વિષે કાંઈજ બોલતાં નહિ. એકવાર રાધુને બોલાવીને કહી દીધું: “હવે તું જયરામબાટી જતી રહે. અહીં રહેવાની જરૂર નથી.” માતાજીની પરિચર્યા કરનારને તેમણે કહ્યું: “શરદને કહો કે એને જયરામબાટી મોકલી છે.” ભકતે કહ્યું: “શા માટે મોકલી દો છો, મા! તેના વિના ચાલશે?” મા બોલ્યાં: “જરૂર. મન હવે ખેંચી લીધું છે.”

“મેં તે વાત યોગેનમાને અને શરદ મહારાજને જણાવી. યોગેનમાએ માને પૂછ્યું: ‘કેમ રાધુને મોકલાવી દેવા ઇચ્છો છો, મા?’ માએ જણાવ્યું: ‘યોગેન, હવેથી તેમને ત્યાંજ રહેવું પડશે. મન પાછું ખેંચી લીધું છે, બેટા. હવે બસ.’ યોગેનમાએ કહ્યું: ‘એવું શું બોલો છો, મા! તમે એમ કરશો તો અમે કૃપી રીતે રહી શકીશું?’ મા કહે: ‘યોગેન, માયાનો કંદ તૂટી ગયો છે, હવે બહુ થઈ ગયું.’ યોગેન માએ બધું શરદ મહારાજને જણાવ્યું. શરદ મહારાજે અમને કહ્યું કે માતાજીનું મન રાધુ તરફ પાછું વાળવા પ્રયત્ન કરો તો આપણે માતાજીને પાછાં પામીશું, નહિ તો હવે નહિ બચે. માને ખબર પડતાં તેમણે જણાવ્યું: ‘જે મન તાણી લીધું તે હવે ઊતરતું હશે?’ શરીર છોડવાના બે ત્રણ દિવસ પહેલાં માએ શરદ મહારાજને કહ્યું: ‘શરદ, હવે વિદાય લઉં છું. યોગેન, ગોલાપ, એ બધાંની દેખરેખ રાખજે, બેટા.’”

“માએ કહ્યું: ‘ઠાકુરની ઇચ્છા છે કે હવે થયું, તો જઈશ.’” ધીરે ધીરે હાથે પગે સોગમ ચડવા લાગ્યા. ઊડવાની શક્તિ પણ નહોતી. પથારીમાંજ શૌચાદિ કરાવતાં. કવિરાજ રાજેન્દ્રનાથ સેને જણાવી દીધું હતું કે ભક્તજનોને બોલાવવા હોય તો તેની વ્યવસ્થા કરી લેવી. હવે પાંચ દિવસો રહ્યા હતા. એક સ્ત્રી ભક્ત માને જોવાને આવ્યાં. અંદર જવાની મના છે જાણીને ઠાકુરના ઓરડાના બારણામાં બેઠાં. તેવામાં માતાજીએ પાસુ ફેરવ્યું કે તેમની નજર

ત્યાં ગઈ, એટલે ઇશારો કરીને પાસે બોલાવી લીધાં. સ્ત્રી ભક્ત રડતાં રડતાં કહેવા લાગ્યાં: ‘મા, અમારું બાંધાનું શું થશે?’ ચિરકરુણામયી માતાએ અભયની મુદ્રાથી ધીરે ધીરે ક્ષીણકંઠે જણાવ્યું: ‘શાનો ભય, બેટા? તમે ઠાકુરને જોયા છે. તમારે કોનો ભય?’ પછી થોડીવાર રહીને પાછાં અચકાતાં અચકાતાં બોલ્યાં: ‘તમારે હવે છેલ્લું બાંધાને કહેતી જાઉં,—જો શાંતિ ચાહતાં હો તો, બેટા, કોઈના દોષ જુઓ નહિ. દોષ જોવા હોય તો પોતાના જુઓ. જગતને પોતાનું કરતાં શીખો; કોઈ પારકું નથી, બાપા, જગત તમારું જ છે.’”

આ અંતિમ શબ્દો પછી ઈ. સ. ૧૮૨૦ ના જુલાઈ માસની ૨૦ મી તારીખે રાત્રે દોઢ વાગે માએ દેહ છોડ્યો. મૃણ્મયી મા શારદા ચિન્મયી શારદા બની ગઈ!

[૯]

“મા જે સાક્ષાત ભગવતી છે, એ વાત જો મા પોતેજ ના સમજી શકે તો અમારી શી તાકાત કે તે સમજી શકીએ! છતાં માતાનું પ્રશ્નિરત્વ તેમના અહંકારના વિલયમાં વરતાય છે. જીવ માત્ર અહંકારથી ભરેલા છે. આ જે હજારો લોકો માતાની પાસે ‘તમે લક્ષ્મી છો, તમે જગદંબા છો’ કહેતાં આવે છે, તેથી સામાન્ય મનુષ્ય તો ફૂલાઈ જ નય. આટઆટલું હજમ કરવું એ શું નાનીસની શક્તિ બતાવે છે!”

“શ્રીમાતાનો અપાર સ્નેહ, અસીમ કરુણા અને અનંત દયા વિષે કાંઈજ લખીને સમજી શકાય તેમ નથી. અમે તેમનાં શ્રીચરણનાં દર્શન, સ્પર્શ અને કૃપાદષ્ટિ પામીને અમારી જાતને ધન્ય માનીએ છીએ. કુલં પવિત્રં જનની કૃતાર્થા ! સેકંડો લોકો તે સ્પર્શમણિના સ્પર્શથી સુવર્ણમય થઈ ગયાં છે!”

મા કહેતાં: “મારું શરીર જ્યારે ખરાબ છે, ત્યારે ગમે તે ભલે:

ને આવે, તેને પાછા જવું પડશે. શરીર સારું હશે તો પણ નિમંત્રણ પાઠવીને કાઠને બોલાવી શકીશ નહિ.

જેનું જેવું ભાગ્ય, જેનાં જેવાં કર્મ, તેને તેવો સુયોગ, તેવી સગવડ મળી શકે. કાંઈ ઘણીવાર આવે છતાંય દર્શનની સગવડ ના મળે, -કાં તો મારું શરીર સારું ના હોય, કાં તો બીજી કાંઈ અડચણ આવી નડે. એ અધી તેની અદૃષ્ટની વાત; તેમાં મારે શો ઉપાય? આવતાં જતાં ઘણો ખર્ચ પણ થઈ જાય, અધ્યાયની પાસે કાંઈ પૈસા હોતા નથી, એ અધ્યાય ખરું! પણ ગુરુ ભલેને ગમે તેટલી વાર પાછાં વાળે, પરંતુ જે કૃપા ચાહે છે, તે બીજા માગીને પણ આવશે.

વાત એમ છે કે જેનો ભવસાગર તરીકે પાર કોતરવાનો સમય પાકશે તે અંધનો તોડીને પણ નીકળી પડશે; કાનામાં તેને આંધી રાખવાની તાકાત છે? અર્થાભાવ, પત્રની રાહ, આવીને પાછા જવાનો સંદેહ, -એ અધાં માત્ર ફાંફાં છે.”

ભક્તોને માટે ગળગળાં થઈ જઈને માતાજીએ સજ્જનનયને કરુણ સ્વરે કહ્યું: “આહા! તમે અધાં મને જેટલું ચાહો છો, તેટલું હું પણ તમને ચાહું છું.” વળી કહ્યું: “આશીર્વાદ દઉં છું, આપ્તા, ઘણું જીવો, ભક્તિ થાઓ, ચૈતન્યનો ઉદય થાઓ, પરમ શાંતિમાં રહો, -શાંતિજ પ્રધાન છે, શાંતિનીજ જરૂર છે!”

॥ ॐ શાન્તિઃ શાન્તિઃ શાન્તિઃ ॥

પ્રસંગોચિત વાતચીત

“ જો શાંતિ ચાહતાં હો તો, બેઠા, કોઈના દાષ જુઓ નહિ.
દાષ જોવા હોય તો પોતાના જુઓ. જગતને
પોતાનું કરતાં શીખો; કોઈ પારકું નથી, બાબા,
જગત તમારું જ છે.”

(શ્રીશારદાદેવીની અંતિમ વાણી)

“ માટીના પડની નીચે પાણીનું ઝરણું વહી રહ્યું છે. ઘોર શુષ્કતાના દિવસોમાં આ આશાની વાત પ્રગટ કરવી જરૂરી છે. એ ચિરવહુમાન છૂપું જળ જ્યાં કૂટી નીકળે ત્યાં જ છે જીવનનું રક્ષણ અને પોષણ. મરમિયા કવિઓનું પાણીનું સ્ત્રોત સમાજના અગોચર થર નીચે વહી રહ્યું છે. એ પ્રાણમયી ધારામાં શુષ્કતાનાં પડળોને પ્લાવિત કરી દેવાનું અખૂટ બળ હોય છે. એનં આજે સાહિત્યમાં ગોચર કરવું જોઈશે.....

જે મૂળની વસ્તુ છે, તેના ઉપર ઓપ ટકે નહિ. તે સહજ છે: તેમાંજ તેનું સૌન્દર્ય, તેનું માધુર્ય છે.”

—શ્રીરવીન્દ્રનાથ ઠાકુર

૧.

દીક્ષા

આખા ઘરમાં શાંતિ હતી. મેં માને કહ્યું: “મા, મારે આપને કાંઈક કહેવું છે. જો આપની અનુમતિ હોય તો દીક્ષાનો વિધિ જણાવું.” માએ હા કહી એટલે મેં કહ્યું: “મેં સ્વપ્નમાં ઠાકુરને અને આપને જોયાં હતાં, અને આપ જાણે મને મંત્ર દઈ રહ્યાં હો, પરંતુ તે વિધિ પૂરા થયો નહિ ત્યારથી આપની પાસેથી દીક્ષા લેવાની આકુળતા જન્મી છે.”

માએ પ્રસન્ન મુખે જણાવ્યું: “ભલે, આજે જ તે થશે. તે તારા સ્વામીને તે વિષે જણાવ્યું તો છે ને?” મેં કહ્યું: “હા, મા, તેમણે કહ્યું કે મારો તેમાં વિરોધ નથી.” માએ કહ્યું: “તારા સ્વામી ક્યાં છે?” “રાયપુર,” મેં કહ્યું.

પછી માએ મને ચકલી બતાવી અને હાથપગ ઘોઈ આવવાનું કહ્યું. મેં જણાવ્યું કે મેં સ્નાન કર્યું નથી. પરંતુ માએ કહ્યું કે ચાલશે.

પછી નળની પાસે જઈને હાથપગ ધોયા. ઠાકુરના ઓરડામાં જઈને જોયું તો માએ બે આસન પાથરી રાખ્યાં હતાં. સામે મૂકેલાં પૂજાપાત્રમાંથી ગંગાજળ લઈને પોતે ઠાકુર તરફ મોં ફેરવીને બેઠાં. તેમની ડાબી બાજુએ આસન ઉપર બેસવાનો મને ઈશારો કર્યો. પાત્રમાંથી જળ લઈને માએ આચમન કર્યું અને મને પણ કરાવ્યું. પછી કહ્યું: “તારી ક્યા દેવતામાં ભક્તિ છે?” મેં તે કહ્યું, એટલે મને દીક્ષા આપીને કેવી રીતે ઇષ્ટ જપ કરવો તે બતાવ્યું. તે મુહૂર્તે પરમાનંદનો એક અપૂર્વ પ્રવાહ મારા અંતરમાં જાણે કે વહેવા લાગ્યો! બાહ્યાભ્યંતર ત્રિપુલ આનંદાવ્દીપ્તિ ગોળાવા લાગ્યો! જાણે કાંઈ જ સમજાયું નહિ! દીક્ષા પછી માએ મને કહ્યું કે દક્ષિણા આપ. મેં કહ્યું: “મા, હું તો કોઈ પણ જાતના વિચાર વિના આવી હતી, એટલે કાંઈ જ લાવી નથી.”

માએ ઊઠીને ફૂલ, ફળ આપ્યાં. મારા હાથમાં આપ્યાં અને હાથની અંગલિ કરીને નીચે પ્રમાણે બોલવાનું કહ્યું: “ મારા પૂર્વ જન્મનાં, આ જન્મનાં, જાણતાં કે અજ્ઞાણતાં જે જે પાપપુણ્ય થયાં હોય તે બધાં આપને સમર્પણ કરું છું. ” માએ હાથ લંબાવીને મારી અંગલિ સ્વીકારી.

*

*

*

*

માએ મને આસન લઈને તેમને ડાબે પડખે બેસવાનું કહ્યું: “ મેં ગંગાસ્નાન તો કર્યું નથી, મા. ” મા બિધિનો બીજો પ્રસંગ કહે: “ ભલે, લુગડાંલતાં તો ચોખ્ખાં છે ને ? ”

પછી તેમની પાસે બેઠી. મારી છાતીમાં જાણે કંઈક થવા લાગ્યું ! માએ તે વખતે બધાંને બહાર જવાનું કહ્યું. ત્યાર પછી મને પૂછ્યું: “ સ્વપ્નમાં શું આવ્યું હતું તે જણાવ, બેટા. ” મેં કહ્યું: “ લાખું કે કહું ? ” મા: “ મોઢેથી જ જણાવ. ”..... દીક્ષાને સમયે માએ મને સ્વપ્નમાં પ્રાપ્ત થયેલ મંત્રનો અર્થ સમજાવ્યો. કહ્યું કે તેનો જપ કર. પછી તેમણે બીજો મંત્ર આપ્યો અને તેનાં જપ અને ધ્યાન કરવાનું સૂચવ્યું.

મંત્રનો અર્થ સમજાવ્યા પહેલાં માને કેટલીક પણ ધ્યાનસ્થ દશામાં જોયાં હતાં. મંત્ર લેતી વખતે મારા શરીરમાં કંપન થતું હતું. પછી રડી પડી. માએ ચંદનનો ચાંદલો કર્યો. દક્ષિણા અને ઠાકુરના ભોગને માટે થોડા રૂપિયા આપ્યા.

દીક્ષાને સમયે મા ખૂબ ગંભીર હતાં. પછી પૂજનના આસન પરથી ઊઠીને મને કહ્યું: “ થોડીવાર ધ્યાન, જપ અને પ્રાર્થના કર. ” તેમ કરી રહ્યા પછી ન્યારે માને પ્રણામ કરવા ગઈ ત્યારે માએ આશીર્વાદ આપ્યા, “ ભક્તિ થાઓ. ”

*

*

*

*

દીક્ષા લીધા પછી ભવબંધનમાંથી છૂટવા માટે શું કરવું તે વિષે માને એકવાર પૂછ્યું: “મા, હવે મારે દીક્ષા પછી શું કરવાનું?” માએ કહ્યું: “કાંઈ જ નહિ.” મેં કહ્યું: “શું કાંઈ જ નહિ?” માએ વારં-વાર તેનો તેજ ઉત્તર આપ્યો. એટલે મને સમજાયું કે માએ પોતાના ઉપર મારી બધી સંભાળની જવાબદારી લીધી છે....

“મા, જેઓએ તમારી પાસે દીક્ષા લીધી છે, તેમને હવે પછી અહીં આવવું નહિ પડે?” માએ કહ્યું: “ના, તમારે હમેશાં વિચારવું કે તમારી પછવાડે એક જાણ છે.” “મા, તમને પામ્યાં છીએ એજ અમારી શ્રદ્ધા છે.” “તમારે તેની ચિંતા નહિ કરવી. તમારી વાત મને ખરાબર યાદ રહે છે.”

“પરંતુ મા, કાંઈ સાધનભજન ઠીક થતાં નથી.” માએ અભય અને સાંત્વના આપીને કહ્યું: “બેટા, તમારે તો કાંઈ જ કરવાનું રહેતું નથી હવે.” મેં સાશ્રય કહ્યું: “શું કાંઈ જ નહિ મા?” “ના.” “ત્યારે શું હવેથી મારી ભાવિ ઉન્નતિ મારાં પોતાનાં કર્મો ઉપર નિર્ભર નહિ?” “ના, તું શું કરીશ? જે કાંઈ કરવાનું હશે તે તો થઈ રહેશે.” શ્રીમાની આવી અહેતુક કૃપાથી હું તો અવાક થઈ ગયો. પછી વાતવાતમાં માના પગના દરદની વાત નીકળી. મેં કહ્યું: “મા, મેં સાંભળ્યું છે કે કોઈ તમારા પગનો સ્પર્શ કરે તો કોઈવાર તમને ધણું કષ્ટ થાય છે?” માએ કહ્યું: “હા, બાબા, કોઈકના સ્પર્શથી શરીર જાણે શીતળ થઈ જાય છે, વળી કોઈકના સ્પર્શથી જાણે કોઈ ઝેરી જીવડું કરડી ગયું હોય તેવું દરદ થાય છે. પણ હું તો કોઈને કાંઈ જ કહેતી નથી, બેટા.”

એકાદ માસ પછી રથયાત્રાની રજાઓમાં હું કોવાલપાડાના આશ્રમમાં ગયો. તે દિવસે માની સાથે નીચે પ્રમાણે વાતો થઈ. મેં કહ્યું: “મા, તમારી કૃપા પામ્યો છું એજ મારું બળ છે, એજ

મારું શ્રદ્ધાસ્થાન છે.” માએ કહ્યું: “તમારે વળી ચિંતા શી, બાબા? તમે બધાં તો મારા અંતરનાં છો. કોઈ પ્રકારનો અભાવ કે જરૂર પડે કે તરતજ તમે બધાં યાદ આવો છો. તમારે હવે કાંઈજ કરવાપણું નથી.” મેં પૂછ્યું: “જ્યાં તમારાં જેટલાં સંતાન છે, તે બધાંને માટે તમારે કરવાનું?” મા: “હાસ્તો, બધાંયને માટે.” મેં કહ્યું: “પરંતુ આટલાં બધાં સંતાનો તમને યાદ કેવી રીતે રહે?” મા: “બધાં તો યાદ નાજ રહે.” “ત્યારે તમે કહો છો ને કે તમે બધાંને માટે પ્રાર્થના કરો છો?” “જેમનાં નામ યાદ આવે તેમનાં નામ યાદ કરીને જપ કરું છું, અને જેમનાં નામ યાદ નથી આવતાં તેમને માટે ઠાકુરની પાસે જઈને પ્રાર્થના કરું છું કે, ‘હે ઠાકુર, મારાં અનેક સંતાનો અનેક સ્થળે રહ્યાં છે, તેમનાં બધાંયનાં નામ મનમાં આવતાં નથી, તો તેમનું જેથી કલ્યાણ થાય તેવું કરો.’”

*

*

*

*

એક વાર વૈકુંઠબાબુએ માને કહ્યું: “મા, યોગશિક્ષણ માટે બીજા ગુરુ કરી શકાય?” ઉત્તરમાં માએ દીક્ષાગુરુ એકજ કહ્યું: “બીજા બધી બાબતમાં કરી શકાય, પરંતુ દીક્ષાગુરુ તો બીજા ના હોઈ શકે.”

“દીક્ષા લેવાનો ઉદ્દેશ્ય સરળ ભાવે સાધનભજન કરવું અને ભગવાનને મેળવવા માટે પ્રયત્ન કરવો, એ દીક્ષાનો ઉદ્દેશ્ય છે; પરંતુ તેથી કરીને કુળગુરુની વૃત્તિ નષ્ટ કરવી તે નથી.”

*

*

*

*

ગુરુ

“ ગુરુભક્તિ જોઈએ, ખેટા. ગુરુ ગમે તેવા હોય, પરંતુ તેમની ભક્તિમાં જ મુક્તિ છે. ઠાકુરના તરફ ગુરુમાં ભક્તિ તેમના શિષ્યોની જેવી ભક્તિ છે ? ગુરુભક્તિને લીધે શિષ્યો ગુરુવંશનાં બધાંય તરફ ભક્તિ રાખે છે, અરે, ગુરુના દેશની બિલાડી સુદ્ધાંતને પણ માને છે ! ”

એક વાર કેટલાંક ભકતોએ માની પાસે ઉપદેશની માગણી કરી. માએ જણાવ્યું કે હું વળી શો ઉપદેશ ઉપદેશ માટે આધાર આપી શકું ? તેમના ગયા પછી માએ મને જણાવ્યું: “ ઉપદેશ ઝીલી શકે તેવા આધાર ક્યાં છે ? આધાર વિના, ખેટા, કંઈજ થઈ શકે નહિ. ”

મેં કહ્યું: “ સંસારમાં રહેવાથી કંઈ થતું નથી, મા. ” માએ કહ્યું: “ બાબા, સંસાર તો કાલ્પથી ભરેલો માબાપ સમાન છે, તેમાં ખૂંપ્યા કે નીકળવું મુશ્કેલ. અરે, બ્રહ્મા, વિષ્ણુ જેવા પણ ખાંડ ખાઈ જાય ! તો વળી માણસની શી વિસાત ! તેમનું સ્મરણ રાખવું. સંસારમાં જેમ માબાપ બાળકને માટે આશ્રયનાં સ્થાન છે, તેમ ઠાકુરને પણ સમજવા. ”

મેં માને પૂછ્યું: “ મા, અમારું શું થશે ? ” માએ કહ્યું: “ ઠાકુરનું સ્મરણ કરવું. ” મારી બહેને પૂછ્યું: “ પણ અમે તો, મા, ઠાકુરને જોયા નથી; માત્ર તમને જ જોયાં છે ! ” માએ કહ્યું: “ ત્યારે, શું તમે મને દૂખી મરવાનું કહેવા માગો છો ? જેમ કોઈ એક માણસ ‘ જય ગુરુ ’ કહીને ગુરુને નામે નદી પાર થઈ ગયો, ગુરુએ તે જોયું, અને જોઈને

વિચાર્યું કે મારા નામનું શું આટલું જોર? પછી તે ‘હું હું’ કરતોડ ને પાણીમાં ઝેતર્યો અને ડૂબી મર્યો!” એમ કહીને મા હસી પડ્યાં.

માના એક ભક્તની ઉન્નત ખલતા જોઈને એક દિવસ યોગેન માએ માને જણાવ્યું: “મા, તમે તેને સહેજ વિવેકબુદ્ધિ ચેતવી દેજો, નહિ તો સમૂળગો બગડી જશે.” માએ કહ્યું: “મારાથી નહિ કહેવાય યોગેન, હું જો કહીશ તો તે સંબંધી સાંભળી શકશે નહિ. હું તેની ગુરુ કહેવાઉં, અને જો તે મારી આજ્ઞાનું પાલન ના કરે, તો તેનું અકલ્યાણ થાય.”...

તે વખતે મા ‘ઉદ્દ્યોધન કાર્યાલય’માં હતાં. મેં વાત કાઢી. “મા, ચૈતન્યદેવે નારાયણીને આશીર્વાદ આપ્યો એટલે તે ‘કૃષ્ણ કૃષ્ણ’ કરવા મંડી પડી. તે વખતે નારાયણી માત્ર ત્રણચાર વર્ષની હતી. વળી બીજી એક નારદ વિષે વાત છે. તેમને સિદ્ધિ મળી, પછી એક કીડીને જોઈને તેમના હૃદયમાં દયા ઉપજી. તેમણે વિચાર્યું કે કેટલા જન્મની તપસ્યા પછી મને આ સિદ્ધિ મળી, અને આ બિચારીને મનુષ્ય થવાને પણ કેટલી વાર લાગશે! આમ દયા ઉપજવાથી નારદે કીડીને આશીર્વાદ આપ્યો કે ‘મુક્ત થઈ જા.’ તરત જ તે કીડી, પંખી, પશુ ઈત્યાદિ દેહ ધારણ કરતી કરતી અંતે મનુષ્ય બની ગઈ. માનવદેહે અનેક જન્મ ભોગવ્યા પછી તેનું તપસ્યામાં મન ગયું. ભગવાનની આરાધના કરીને તે અંતે મુક્તિ પામી. આ બધા અસંખ્ય જન્મજન્માંતરનો ખેલ નારદની આંખ આગળ જાણે કે મુહૂર્તમાં બની ગયો! એટલે કે મા, જો મહાપુરુષની કે ગુરુની કૃપા થાય તો ગમે તે થઈ શકે.” માએ કહ્યું: “બરાબર છે.” મેં ઉમેર્યું: “વળી સાંભળ્યું છે કે બીજાનાં

પાપોને લઇને શરીર ટકતું નથી. જે શરીરદ્વારા અતેકનો ઉદ્ધાર થઈ શકે, તે શરીરનો કદાચ એક જાણુને ખાતર ક્ષય પણ થાય.”

મા—“હા, તેમની શક્તિ પણ ઓછી થઈ ગય. ડાકુર કહેતા હતા કે ગિરીશને પાપે તેમને વ્યાધિ ભોગવવો પડ્યો હતો.” મેં કહ્યું: “ત્યારે તો દેહ ધારણ કરવાથી શક્તિ સીમાબદ્ધ થઈ ગય?”
મા: “હાસ્તો. કોઈ કોઈ વાર થઈ ગય છે કે જાણુ હવે આ શરીર છોડી દઉં!”

મેં—“મા, આ બધા ભકતો મંત્ર લે છે, તે બધા શું તે પામે છે? બાલદષ્ટિથી તો લાગે છે કે માણસ શક્તિસંચાર જ્યાં હતો ત્યાં જ જણાય છે.” મા: “મંત્ર દ્વારા શક્તિ મળે છે. ગુરુની શક્તિ શિષ્યમાં અતે શિષ્યની ગુરુમાં ગય છે. તેથી જ મંત્રદીક્ષાથી શિષ્યનો વ્યાધિ પણ ઘણી વાર ભોગવવો પડે છે. ગુરુ થવું ભારે છે. શિષ્ય પાપ કરે તો ગુરુને પણ લાગે. સારો શિષ્ય હોય તો ગુરુને ઉપકાર થાય. કોઈની ઉન્નતિ જલદી થાય, કોઈની વળી ધીરે ધીરે. જેના જેવા સંસ્કાર.”

*

*

*

*

સાધના

જપ મેં—“મા, સંખ્યા રાખીને જપ કરવા કે?”
મા—“સંખ્યા રાખીને જપ કરવાથી સંખ્યા તરફ મન ગય છે. એમ ને એમ કરવા.”

મેં—“જપ કરતાં કરતાં મન તેમાં સાથી નથી પડેવાતું, મા?”
મા—“કરતાં કરતાં પડેવાશે. મન સ્થિર ના થાય તોય જપ તો છોડવા નહિ. તારે તારું કાર્ય કર્યે જવું. એમ કરતાં કરતાં મન આપમેળે સ્થિર થઈ જશે, વાયુ વગરના સ્થાનમાં દીવાની જ્યોતની

માફક. પવન હોય તો પ્રદીપની શિખા સ્થિર રહે નહિ. અરાખ્ય ઉચ્ચારણુ ના થાય તો મોડું પણુ થાય. એક સ્ત્રીનો મંત્ર હતો: ‘રુકિમણ્ણીનાથાય,’ પણુ તે ‘રુકુરુકુ’ બોલતી, તેથી તેને વાર લાગી. પાછળથી તેમની કૃપા વડે તેણે અરાખ્ય મંત્ર મેળવ્યો. ”

મેં—“મા, મન કેમ સ્થિર થતું નથી ! ત્યારે ભગવાનને વિષે વિચારું છું, ત્યારે મન અનેક વિષયોમાં ‘જપાત્ સિદ્ધિ’ ચાલ્યું જાય છે. ”

મા—“વિષય એટલે પૈસાટકા, પુત્રપરિવાર. એ બધામાં મન જાય એ તો અરાખ્ય. પરંતુ કામમાં તો મન જવાનું જ. ધ્યાન ના થાય તો જપ કરવો. ‘જપાત્ સિદ્ધિ.’ ધ્યાન થયું તો સારું, નહિ તો પરાણે કરવું નહિ. ”

*

*

*

*

નારાયણુ આયંગર—“હું યંત્ર છું, ડાકુર યંત્રી છે. મારી પાસેથી યંત્રની માફક કામ લે છે. ”

મા—“ડાકુર કહેતા હતા કે જેની પાસે ધનધાન્ય છે તે માપે, નથી તે જપે. ”

નારાયણુ—“જપ કરતી વખતે આચમન કરવું જરૂરી છે, મા ? ”

મા—“હા, ઘરમાં હો તો આસન, આચમન જરૂરી ખરાં. પણુ રસ્તામાં કે બીજે ક્યાંક નામ માત્રથી ચાલે. ”

નારાયણુ—“માત્ર નામ ? મંત્રજપ નહિ ? ”

મા—“મંત્રનો જપ પણ ખરો. પરંતુ મનને સ્થિર કરીને એકવાર હાકલ કરવાથી લાખ જપનું કામ કરે છે. નહિ તો આખો દિવસ જપ કર્યા કરો, પણુ જે મન સ્થિર ના હોય, તો તેથી શું વળે ? મન જોઇયે, ત્યારે જ તેમની કૃપા થાય. ”

નારાયણુ—“હું કરું છું તેમ ચાલશે કે બીજું કશું જરૂરી છે ? ”

મા—“ જો કરો છો તેજ કરો, તમે તો તેમના કૃપાપાત્ર છો. ”

નારાયણ—“ એ ત્રણ દિવસ સરળભાવે બોલાવ્યાથી દર્શન થાય, છતાં આટઆટલા દિવસથી કરવા છતાં કેમ થતાં નથી ? ”

મા—“ જરૂર થશે. શિવ વાક્ય અને તેમના મુખની વાત, બેમાંથી એક પણ મિથ્યા થાય નહિ. ”

*

*

*

*

કાંઈ એક ભક્ત કેવી રીતે આંગળીએ જપ કરવો તે બૂલી ગયેલો. તેથી તેણે મને કાગળમાં લખી જણાવેલું અને તે વિષે માને પૂછીને લખી જણાવવા સૂચવેલું. તેથી મેં પૂછ્યું એટલે માએ જવાબ આપ્યો:—“ એમાં શું આવે જાય છે ? એક રીતે કરવો વળી. એ બધું તો મનની સ્થિરતા માટે છે, બેટા. ”

*

*

*

*

એકવાર જપતપની વાત નીકળી. માએ કહ્યું, “ જપતપ દ્વારા કર્મપાશ તૂટી જાય છે, પરંતુ ભગવાનને પ્રેમભક્તિ વગર પામી શકાય નહિ. જપતપ કેવાં છે, ખબર છે ? તેમનાદ્વારા ઇન્દ્રિય-અિન્દ્રિયનો પ્રભાવ કાંઈકે ઓછો થઈ જાય. ”

*

*

*

*

જ્યરામબાપીમાં એક ભક્તે જપ વિષે માને પૂછ્યું: “ જ્યારે રસ્તામાં, રેલમાં, સ્ટીમરમાં હોઈએ ત્યારે જપ કેવી રીતે કરવો ? ” માએ કહ્યું: “ મનમાં કરવા. પછી ક્રમે ક્રમે હાથ, મોં બધું થઈ જશે, માત્ર મનમાં જપ ચાલશે. અંતે મન જ ગુરુ થશે. ”

*

*

*

*

કોવાલપાડામાં રબને દિવસે એક ગુરુભાઈએ માને પૂછ્યું: “ મા, મન બાહ્ય જ ચંચળ છે. કેમે કર્યું શાંત થતું નથી. ”

માએ કહ્યું: “જેવી રીતે વટોળથી મેઘ ચાલ્યા જાય, તેવી રીતે નામજપથી વિષયમેઘ વિખરાઈ જાય.”

* * * *

એક વાર મનની દુર્બળતા વિષે વાત નીકળી. માએ કહ્યું: “કામ શું એકદમ ચાલ્યો જાય, મા ? શરીર હોય ત્યાં સુધી ઓછો-વત્તો રહેવાનો જ. પણ જેવી રીતે સાપને માથે ધૂળનાં રજકણ પડે ને જેમ થાય તેમ તેનું થશે. પ્રસન્ન થઈને રહેવું.”

* * * *

એકવાર સંધ્યા પછી મા સૂઈ રહ્યાં હતાં. કામિની માને પગે વાનું તેલ માલીશ કરી રહી હતી. માએ કહ્યું: “દેહ એક, દેહી એક. દેહી બધા શરીરમાં વ્યાપી રહ્યો છે. તેથી જ પગમાં પીડા થાય છે. જો ત્યાંથી મન ખેંચી લઉં તો પીડા ના થાય.”

મેં પછી મંત્રદીક્ષાની વાત કાઢી. “મા, મંત્ર લેવાની શા જરૂર ? જપ કર્યા વગર કોઈ માત્ર ‘મા કાલી, મા કાલી’ કર્યા કરે તો શું ના ચાલે ?”

માએ કહ્યું: “મંત્રદ્વારા દેહશુદ્ધિ થાય છે. ભગવાનનો મંત્ર જાપ્યાથી મનુષ્ય પવિત્ર બને છે. છેવટે દેહશુદ્ધિ પૂરતી પણ મંત્રની જરૂર છે. વૈષ્ણવો મંત્ર દેતાં કહે છે કે ‘હવે મન તારું.’ તેથી જ તો—

‘માનવગુરુ મંત્ર દે કાને,
જગદ્ગુરુ મંત્ર દે પ્રાણે;’—

કહ્યું છે. મનમાંજ બધું છે. મનની શુદ્ધિ વગર કાંઈજ નહિ. વળી— ‘ગુરુ, કૃષ્ણ, વૈષ્ણવ, એ ત્રણની દયા થાય’ (પણ એકની દયા વિના જીવ હારખાર થાય. તે એકની દયા એટલે મનની દયા.

પોતાના મનની પણ કૃપા જોઈયે.” મેં કહ્યું: “મા, પણ મારી તો જપતપમાં પ્રવૃત્તિ નથી ને?”

મા: “કદાચ તારા પૂર્વ જન્મમાં તેં અધું કરી લીધું હોય?”

* * * *

એક સ્ત્રી લકતે માને પૂછ્યું: “મા, ઘણા શિવપૂજા કરે છે, તો અમે પણ શિવપૂજા કરી શકીએ કે નહિ?” માએ કહ્યું: “મેં જે મંત્ર દીધો છે, તેમાં અધું આવી જાય છે. દુર્ગાપૂજા, કાલીપૂજા, અધું જ એ મંત્રમાં છે. છતાંય જો ઇચ્છા પ્રમળ હોય, તો શીખી લેવામાં વાધો નથી. પણ તેની કંઈ જરૂર નથી. કદાચ મનમાં ગડમથલ વધે.”

* * * *

શ્રીકાકુરને નૈવેદ્ય ધરવા વિષે માને પૂછ્યું: “મા, પૂજા પદ્ધતિની રીતે નિવેદન કરવાનું જાણ્યું નથી.”

છટ્ટમંત્ર ત્યારે માએ જણાવ્યું: “તેની કાંઈજ જરૂર નથી. છટ્ટમંત્રથી અધું ચાલે.”

* * * *

શ્રીશ્રીમાએ મને દીક્ષા દીધા પછી જણાવ્યું: “જો, એટા, મેં તને મંત્ર તો દીધો, મને દુઆડીશ નહિ. શિષ્યનાં પાપ ગુરુને લાગે છે. અધો વખત ઘડિયાળના કાંટાની માફક છટ્ટ મંત્ર જપજો.”

* * * *

મેં પૂછ્યું: “મા, આસન કે પ્રાણાયામ વગેરે કરવા શું જરૂરી છે?”

આસન, પ્રાણાયામ માએ કહ્યું: “તેનાથી કદાચ સિદ્ધ થવાય, વગેરે અને સિદ્ધ જ લોકોને પથબ્રહ્મ કરે છે.”

* * * *

મેં—“ મા, થોડા વખતથી શરીરને માટે આસનો કરું છું. તેથી કરીને ખાંધેલું હજમ થાય છે, અને બ્રહ્મચર્યમાં સહાયતા મળે છે. ”

મા—“ કદાચ શરીર તરફ મન જાય અથવા છોડી દેવાથી કદાચ શરીર ખરાબ થઈ જાય, એ બધાનો વિચાર કરીને કરવું. ”

મેં—“ મા, માત્ર ખોરાક પચાવવા માટે પાંચ દશ મિનિટ કરું છું. ”

મા— “ ભલે. કોઈ પણ વ્યાયામ છોડી દેવાથી શરીર પાછું લથડી જાય છે એ વિચારથી મેં તને કહ્યું. આશીર્વાદ કરું છું, બાબા, ચૈતન્ય થાઓ. ”

*

*

*

*

તીર્થબ્રમણ

મેં—“ મા, સાધુને માટે તીર્થબ્રમણ ઇષ્ટ ખરું ? ”

મા—“ જો મન એક જ સ્થળે શાંત રહી શકે, તો તેની શી જરૂર ? ”

*

*

*

*

કુંડલિની

મેં—“ મા, ધ્યાન થતું નથી. કુંડલિની ગતિ કરી દો. ”

મા—“ જાગશે, જાગશે ! ધ્યાન જપ કર્યે બધું થશે. આપમેળે તે કાંઈ જાગે ? ધ્યાન કરતાં કરતાં મન :એવું સ્થિર થઈ જશે કે પછી ધ્યાન છોડવાની ઇચ્છા નહિ થાય. જો દિવસે ધ્યાન ના જાગે, તે વખતે જોર કરીને કરવું નહિ. માત્ર પ્રણામ કરીને ઊઠી જવું. ધ્યાન ન્યારે થશે, ત્યારે આપમેળે જ થશે. ”

*

*

*

*

મેં—“ સહેજ પ્રાણાયામનો અભ્યાસ કરું છું. કરું કે નહિ, મા ? ”

મા—“ સહેજસાજ કર. પણ વધારે કરીને માથું ગરમ કરવું હીક નથી. મન જે આપમેળે જ સ્થિર રહેતું હોય, તો પ્રાણાયામની કાંઈ જ જરૂર નથી. ”

“ મા, કુંડલિની તો જાગી નહિ, કાંઈ થયું નહિ ? ”

“ જાગશે, જાગશે ! તેમના નામસ્મરણથી બધું થશે. મન સ્થિર ના રહે તોય બેસીને તેમનાં લાખો નામ જાપી શકાય. કુંડલિની જાગતાં પહેલાં અનાહત ધ્વનિ સંભળાય છે. જગદંબાની કૃપા વગર કાંઈ ના થાય, બેટા. ”

*

*

*

*

મેં—“ કાશીમાં મઠમાં રહીને સાધનભજન કરવું સારું કે સાધનભજન કોઈ નિર્જન સ્થળમાં જાઈને કરવું સારું ? ”

મા—“ હૃષીકેશ જેવા એકાંત સ્થળમાં થોડો વખત કરવાથી મન ઘડાશે, અને ત્યારપછી મનને ગમે ત્યાં રાખીશ, ગમે ત્યાં હરી-ફરીશ, તોય વાંધો નહિ આવે. ત્યાં સુધી આડ નાનું હોય છે, ત્યાં સુધી તેની આસપાસ વાડ બાંધવી પડે છે. મોટું થઈ ગયા પછી, ગાયબકરાં તેને કાંઈ કરતાં નથી. તો નિર્જનમાં હમણાં જવું જરૂરી ખરું. જ્યારે મનમાં કોઈ વિષય ઉત્પન્ન થાય, ત્યારે એકલા રહી રહીને તેમની પ્રાર્થના કરવી. તેઓ મનનો બધો મેલ દૂર કરશે, અને બધું સમજાવશે. ”

“ મારી તો સાધનભજનની શક્તિ નથી, મા. આપનાં ચરણમાં પડ્યો છું, ફાવે તે કરો. ”

માએ ઠાકુરને હાથ જોડીને પ્રાર્થના કરી: “ ઠાકુર તારા સંન્યાસનું રક્ષણ કરો. તેમની નજર છે, ત્યાં સુધી તને કશો ભય નથી. ઠાકુરનું કામ કરજો અને સાધનભજન કરજો. કામમાં પરોવાયાર્થી ખોટા વિચારો આવતા નથી. એકલા બેસી રહેવાથી અનેક પ્રકારના વિચારો આવે. ”

*

*

*

*

મેં—“ કેવા ભાવે, કેવે સ્થળે જઈને સાધનભજન કરવું ? ”

મા—“ કાશી તમારું સ્થાન છે. સાધન એટલે તેમના ચરણ-કમળમાં નિત્ય ચિંત્વન કરતાં કરતાં મનને લીન કરવું તે. તેમના નામનો જપ કરવો. ”

મેં—“ અનુરાગ ના હોય, તો માત્ર નામ જપ્યાથી શું વળે, મા ? ”

મા—“ પાણીમાં ઇચ્છા કરીને પડો કે અનિચ્છાએ, પણ કપડાં તો પલળવાનાં જ. નિત્ય ધ્યાન ધરવું. મન તો હજી કાચું છે ને ? ધ્યાન કરતાં કરતાં સ્થિર થશે. હમેશાં વિચાર કરવો. જે વસ્તુમાં મન ગાય, તે વસ્તુને અનિત્ય ગણીને, ભગવાનમાં તેને જોડી દેવું. એક માણસ માછલી પકડતો હતો, તેની પાસે થઈને વરઘોડો જતો હતો, પરંતુ તેની દૃષ્ટિ તો માછલાને પકડવામાં જ રોકાયેલી હતી. ”

જીવનનો ઉદ્દેશ્ય “ ત્યારે મા, જીવનનો ઉદ્દેશ્ય શો ? ”

“ ભગવાનને મેળવવા અને તેમના ચરણમાં સર્વદા મનને મગ્ન રાખવું તે. તમે તો અધા સંન્યાસી છો, તેમના જ માણસો છો. તમારો ઇહકાલ તેમજ પરકાલ તેઓ જ સંભાળે છે. તમારે વળી ચિંતા શી ? પ્રત્યેક પળે કાંઈ ભગવાનનો વિચાર કરી શકાય ? કાઠવાર હરવું ફરવું, કાઠવાર તેમનો વિચાર કરવો. ”

* * * *

મેં—“ નિર્જન સ્થાનમાં ક્યાંક થોડો વખત સાધના કરવાની ઇચ્છા છે. ”

મા—“ તેમ કરવાનો આજ ખરો સમય છે. આ ઉંમરે કરવી. પણ ખાવાપીવામાં ધ્યાન રાખવું. ”

* * * *

ચારે બાજુ શાંતિ જોઈને મેં માને સાધન, ભજન, દર્શન વિષે કેટલીક વાતો પૂછી. માએ કહ્યું: “ કાકુરને અને મને અભેદ-

ભાવે જોવાં અને જ્યારે જે ભાવે દર્શન થાય, ત્યારે તે ભાવે જ ધ્યાન સ્તુતિ વગેરે કરવાં. ધ્યાન થયા પછી પૂજનો અંત આવે છે. અહીંયાં (હૃદયમાં) આરંભ કરવો, અને અહીંયાં (મસ્તકમાં) સમાપ્ત કરવું. મંત્રતંત્ર કાંઈ જ નથી, એટા, લક્ષિત સર્વસ્વ છે. હાકુરમાં જ ગુરુ, ઈષ્ટ સર્વે છે.

*

*

*

એક વાર પગે હાથ ફેરવતાં ફેરવતાં મેં માને પૂછ્યું: “મા, એક વાત પૂછવી છે, આપને કોઈ અડચણ મનની સમતા તો નથી ને?” માએ પૂછવાની રગ્ન આપી એટલે મેં મારી બધી હકીકત જણાવી. તે સાંભળીને માએ કહ્યું: “આહા, એ આનંદ તે રોજરોજ થાય, એટા ! બધું જ સત્ય છે, કાંઈ મિથ્યા નથી. તેઓ જ પ્રકૃતિ છે. તેઓ જ પુરુષ છે.”

મેં કહ્યું: “મા, કોઈ કોઈ વાર મંત્ર જપ્યા પછી ઘણો સમય વીતી જાય છે, અને જે કરવાનું કહ્યું હોય તેમાંનું કાંઈ જ થતું નથી. પછી ઉતાવળમાં બધું પતાવી દેવું પડે છે, કારણ કે સંસારી કામમાં ત્રૂટી થાય તો ચાલે નહિ. આથી કરીને કાંઈ અપરાધ તો નહિ ને, મા ?”

મા: “ના, ના, એમાં કાંઈ જ નહિ.”

મેં: “એક જાણુ જાણાવે છે કે, કોઈ કોઈ વાર ગંભીર રાત્રે ધ્યાનમાં એક પ્રકારનો ધ્વનિ સંભળાય છે,— ઘણે ભાગે શરીરના જમણા ભાગમાં, કોઈ કોઈ વાર ડાબે પડખે પણ સંભળાય છે.”

મા: “હા, જમણી બાજુ તરફ જ હોય, ડાબી બાજુનો દેહભાવનો ધ્વનિ છે. કુલકુંડલિની જગ્રત થાય એટલે આવા અનુભવો થાય. જમણી બાજુમાં થાય તે યરાયર છે. અતે મન ગુરુ છે. મનની સમતા પ્રાપ્ત કરવી એ જ ઉત્તમ છે.”

*

*

*

*

એક વાર મનમાં દુઃખ પામીને વૈકુંઠબાણુ ઉદ્દ્યોધનમાં ગયા. ત્યાં જઈને તેમણે માને જણાવ્યું: “મા, મારે સત્સંગ, શરણાગતિ આપને કાંઈક જણાવવું છે.” માએ જણાવવાની રજા આપી એટલે વૈકુંઠ કહ્યું: “મા, આ અભાગી બાળક ઉપર ક્યારે દયા થશે?”

માએ કહ્યું: “બાબા, ઠાકુર બધું જ કરશે.”

વૈકુંઠે કહ્યું: “હજી તો મા, કાંઈ જ વળ્યું નહિ, મેં ઠાકુર તો જોયા નથી. તેમનું શી રીતે સ્મરણ કરવું? આપની દયા પામ્યો છું, તો આપ જ દયા કરીને આ અભાગીને ઠાકુર જણાવો.”

માએ કહ્યું: “જપ, ધ્યાન વિના કાંઈ ના થાય, બેટા. એ બધું તો કરવું જ પડે.”

વૈકુંઠ: “હવે મારે જપ તપ કરવાની ઇચ્છા નથી. તેથી કાંઈ વળતું નથી. કામ, ક્રોધ, મોહ જેવા પહેલા હતા તેવા અત્યારે પણ છે. મનનો મેલ પણ ગયો નહિ, મા.”

મા: “બાબા, બધું ધીરે ધીરે થશે. ના કર્યે કાંઈ ચાલે? ગાંડો થા મા, જ્યારે વખત મળે ત્યારે સાધનભજન કરવું.”

વૈકુંઠ: “ના, મા. મારી તો શક્તિ નથી. જપ કરવા બેસું એટલે મન ચંચળ બને છે. કાંતો મારું મન તન્મય કરી દો, કે જેથી ચિંતા આવે નહિ. અથવા તો આપનો મંત્ર પાછો લઈ લો. આપને વૃથા કષ્ટ આપવાની મારી ઇચ્છા નથી, કારણ કે મેં સાંભળ્યું છે કે જે શિષ્ય મંત્રનો જપ ના કરે તો તે માટે ગુરુને ભોગવવું પડે છે.”

મા: “એ વળી શું! તમારે માટે તો ચિતાથી અસ્થિર બની રહી છું.” એમ કહેતાં કહેતાં તો માની આંખમાં આંસુ આવ્યાં. પછી આવેગપૂર્વક કહ્યું, “અચ્છા, તારે હવે મંત્રનો જપ કરવો નહિ પડે.”

પરંતુ તે વાતનો મર્મ નહિ સમજવાથી તે વખતે ભય અને સંતાપથી માથું ફરવા લાગ્યું. મેં વિચાર્યું કે, હવે મેં બધું જ ગૂમાવ્યું. તેથી પ્રાણના આવેગથી મેં કહ્યું: “મા, મારું બધું જ ગયું? હવે મારે કરવું શું? ત્યારે શું હું હવે રસાતાળમાં જવાનો, મા?”

આ સાંભળતાંની સાથે જ ખૂબ બળપૂર્વક મા બોલ્યાં, “શું મારો બાળક રસાતાળ જવાનો? અહીંયાં જે બધાં છે, તે મારાં સંતાન છે, તેમને માટે મુક્તિ છે. વિધિની તાકાત નથી કે તેમને રસાતાળમાં ધકેલી દઇ શકે.”

મેં: “ત્યારે હવે મારે કરવું શું, મા?”

મા: “મારા પર જવાબદારી નાખીને નિશ્ચિંત રહેવું, બસ. અને હંમેશાં યાદ રાખવું કે તમારી પાછળ એવું એક જાણુ છે, જે યોગ્ય સમયે તમને નિત્ય ધામમાં લઈ જશે.”

મેં: “મા, જ્યાં સુધી આપની પાસે હોઈ છું ત્યાં સુધી મારો હોઈ છું. તે વખતે સંસારની ચિંતાઓ મનમાં આવતી નથી. જ્યારે ઘેર બહાર છું, ત્યારે અનેક કુચિંતાઓ સતાવે છે. જૂના સંગીઓની સાથે પાછો હળુંમળું છું, અને કુટુંબો કરવા પ્રેરાઈ છું. ઘણા પ્રયત્નો કરવા છતાંય ચિંતાઓ દૂર થતી નથી, મા.”

મા: “એ તો બધાં તારાં પૂર્વજન્મનાં ફળ છે, એટલે. એ બધાં કાંઈ એકદમ જતાં રહે? સત્સંગ કરવો, એટલે ધીરેધીરે બધું ઠીક થઈ જશે. ઠાકુરનું સ્મરણ કરવું. આ જન્મમાં જ તારી મુક્તિ છે એમ જાણવું. ભય શાનો? સમય પાકશે એટલે બધું જ થઈ જશે.”

એક વાર ધ્યાનજપની વાત નીકળતાં માએ કહ્યું: “ધ્યાન અને જપને માટે એક નિયમિત સમય રાખવો. ધ્યાનનો નિયમ જરૂરી છે, કારણ કે કંઈ કેવી પણ આવશે અને જશે તે કહી શકાય નહિ. કદાચ કોઈ શુભ પણે તેઓ હાજરાહજુર થઈ જાય. અને આપણને ખબર પણ ન પડે. ગમે તેટલી ધમાલ હોય, છતાં નિયમ રાખવો જરૂરી છે.”

મેં: “પરંતુ, મા, કામની જંગળ અને અસ્વસ્થતા વગેરે નડે છે; તેથી કરીને બધી વખતે નિયમ સચવાતો નથી.”

મા: “શરીર ખરાબ થાય તે ઉપર તો આપણો અધિકાર નથી, અને અકસ્માત કોઈ કામ પણ આવી પડે, તો તે વખતે સ્મરણ કે પ્રણામ કરવાથી પણ ચાલે.”

“સમય ક્યારે રાખવો, મા ?

મા: “સંધિક્ષણમાં જ તેમનું સ્મરણ કરવું. રાત જતી હોય, દિવસ આવતો હોય, કે દિવસ જતો હોય ને રાત આવતી હોય,— એ થઈ સંધિની પણ. એ વખતે મન પવિત્ર હોય છે.”

“પરંતુ મા, મનની દુર્બળતા તો ઘણી છે, તે કેમ ટળે ?”

મા: “એ તો પ્રકૃતિનો નિયમ છે, બાબા. જેમ અમા-વાસ્યા અને પૂર્ણિમા છે ને તેવો જ. મન પણ તે પ્રમાણે કોઈ વાર સારું, વળી બીજી વાર મંદ હોય છે.”

*

*

*

*

“રોજ પંદર કે વીસ હજાર જપ કરવાથી કોઈક થાય. ખરે-ખર, કૃષ્ણલાલ, વાસ્તવિક થાય. પહેલાં તે મનની સમતા, ધ્યાન પ્રમાણે કરવું જોઈએ. જો ના થાય તો કહેવું-પરંતુ મન પરાવીને જપ કરવો પડે. માત્ર મેં

હલાબ્ધે કાંઈજ ના થાય. જપની સંખ્યા ગણવી એ બધું કીકું, પરંતુ માત્ર મનની સ્થિરતા માટે. મન ન્યાં ત્યાં જતું હોય, તેને તે દ્વારા કેન્દ્રિત કરી શકાય. જપ કરતાં કરતાં ન્યારે : ભગવાનના રૂપનું દર્શન થાય, ધ્યાન થાય, પછી જપની કાંઈજર નહિ. ધ્યાન થયું એટલે બસ.

મન ચંચળ છે. તે માટે શરૂશરૂમાં તેને સ્થિર રાખવા માટે, સહેજ સહેજ નિઃશ્વાસ બંધ કરીને ધ્યાનનો પ્રયત્ન કરવો. તેમ કરવાથી મદદ મળે છે. પરંતુ એ પ્રમાણે બહુ વાર ના કરવું, નહિ તો માથું ગરમ થઈ જશે. ભગવાનનું દર્શન કહો, ધ્યાન કહો, બધું જ મન છે, મનની સમતા એ મોટી વાત છે.

મનુષ્ય તો ભગવાનને ભૂલી જ ગયો છે. તેથી ન્યારે ન્યારે જરૂર જણાય છે, ત્યારે ત્યારે પોતે આવીને પોતે સાધના કરીને પથ દર્શાવી જાય છે. આ વેળા કાકુરે આવીને ત્યાગનો માર્ગ બતાવ્યો.”

* * * *

“જો મન શુદ્ધ હોય તો ધ્યાન ધારણા કેમ થઈ ના શકે ? દર્શન કેમ ના થાય ? જપ કરવા બેઠા કે આપમેળે ધ્યાન તરત જ આપમેળે બીતરમાંથી ગરગર કરતું નામ શરૂ થાય, પ્રયત્નથી નહિ. જપ, ધ્યાન, એ બધું યથાસમયે આળસ છોડીને કરવું. શરૂશરૂમાં એમ જ થાય. સાધન કહો, ભજન કહો, તીર્થદર્શન કહો, અર્થોપાર્જન કહો, એ બધું જ જીવનની શરૂઆતના ભાગમાં કરવું જોઈએ. પછી તો કાણ જાણે કે શું થશે ?”

* * * *

મેં કહ્યું : “જો વેદાંતવાદી સાધુ હોય, તે નિર્વાણ નિર્વાણ મેળવી શકે ?”

મા-“એટલે ? માયા જાય તો નિર્વાણ વાસનાના આવથી

(અસ્તિત્વથી) તો આ દેહ છે. વાસના સહેજ પણ ના હોય, તો દેહ જ્ઞાનો ? એકદમ વાસનારહિત થયા તો પત્યું સમજવું. ”

*

*

*

*

“ સાધુ પુરુષની વાત જૂદી છે. તેમનું મન તો શુદ્ધ જ હોય છે. ગંગાતીરે જેઓ વાસ કરે છે, તે બધા જ્ઞાનચૈતન્યનો ઉદય દેવતા છે. ગંગાસ્નાન કરવાથી રોજનું પાપ ક્ષય પામે છે.

ગોલાપનું મન કેવું શુદ્ધ છે ? તેથી તેને અશુચિ-શુચિનો ખ્યાલ પણ નથી.

હવારૂપી નારાયણ છે. ગંગાતીરે પવિત્ર હવા વાય છે. વ્રણી તપસ્યા પછી મનની શુદ્ધિ થાય છે. સાધના વિના કાંઈ થાય નહિ.

અને લગવાન મળે તોપણ શું થાય છે ? શું બે શિંગડાં ઊગતાં હશે ? માત્ર મન શુદ્ધ થાય એજ. અને મન શુદ્ધ થાય એટલે જ્ઞાન-ચૈતન્યનો ઉદય થાય. ”

*

*

*

મેં : “ વાસનામાંથી જ ભોગ જન્મે છે. ચાર માળના બંગલામાં રહેવા છતાં વાસના ના હોય, અને ઝાડ નીચે વાસના રહેવા છતાં વાસના હોય. એ તો મા, ઠાકુર કહેતા હતા ને કે મહામાયાનો ખેલ ન્યારો છે. ”

મા : “ ખરેખર, તેમ છે. ”

મે : “ મા, મારા અંતરમાં કેટકેટલી વાસનાઓ ઊઠે છે, તે બધી ક્યારે શમશે ? ”

મા : “ એ બધી વાસનાઓ નથી. એ તો મનના તરંગ છે. એ બધા જાય તો સારું. ”

મેં: “કાલે બેઠો બેઠો વિચારતો હતો કે જો ઇશ્વરની કૃપા નહિ હોય તો મનની સાથે ક્યાં સુધી ઝૂઝી શકાશે. એક વાસના માર્ગ કે બીજી તરત આવે છે.”

મા: “જ્યાં સુધી મારાપણું છે, ત્યાં સુધી વાસનાઓ ઊઠવાની જ. પણ તેથી ગભરાવાનું નથી. ઠાકુર રક્ષા કરશે.”

મેં: “પણ મારામાં તો તે શ્રદ્ધા નથી, મા. કાઠવાર તેવી શ્રદ્ધા આવે છે, પાછી ચાલી જાય છે. તમે છો તો પછી ભલેને વિપત્તિઓ આવે. તમારી પાસે આવું છું એટલે શાંતિ થાય છે.”

મા: “કાંઈ ભય નથી, બાબા, બધું જ સમય પ્રમાણે થઈ રહેશે.”

*

*

*

*

નલિની નામની માની બત્રીજી સ્નાન કરીને આવી. તેનું શરીર સારું નહોતું, પણ પાંચખાનું ધોવાથી તે શુદ્ધિ, મનની ગંગાસ્નાન કરીને આવી. માએ પૂછ્યું: “શું નલિની ગંગાસ્નાન કરી આવી?” નલિનીએ કારણ જણાવ્યું.

મેં કહ્યું કે, નજે નાહી હોત તો ચાલત, માએ પણ તેમજ જણાવ્યું. પણ નલિનીએ કહ્યું: “પણ તેથી કાંઈ સ્નાન વળે, મા? જનજડ હતું ને?”

મા: “તેથી શું? વિજ્ઞાને તો નથી અડીને? અને કદાચ અડી હોત તો પણ શું? પેટમાં તો વિજ્ઞા છે જ.....મનનાં બધાં કારણ છે. માણસ પ્રથમ પોતાનું મન દોષિત કરે છે, ત્યારપછી પારકાના દોષ જુએ છે. પારકાના દોષ જોવાથી શું થાય? પોતાની ક્ષતિ. ક્ષમારૂપી તપસ્યા. અનેક સાધનાતપસ્યા કર્યા પછી આ જન્મમાં મન શુદ્ધ થાય છે.”

*

*

*

*

વાત વાતમાં માએ કહ્યું: “ ભગવાનને કાણુ બાંધી શક્યું છે ?
 પોતે જ પકડાયા ત્યારે તો માતા યશોદા તેમને
 વાસનાશૂન્યતા બાંધી શક્યાં, ગોપગોપી તેમને પાત્રી શક્યાં.

ન્યાં સુધી વાસના, ત્યાં સુધી આવાગમન ટળવાનું નહિ.
 વાસનાથી જ દેહાંતર થતે છે. એક સંદેશ ખાવાની વાસનાથી પણ
 પુનર્જન્મ થાય છે. તેથી જ મડમાં જાતજાતની વસ્તુઓ આવે છે.

વાસનાનું બીજ સૂક્ષ્મ છે. તેમાંથી જતે દહાડે પ્રચંડ વૃક્ષ ઊગે
 છે. કેવળ વાસનાશૂન્ય તો કોઈક જ હોય. છતાંય વાસનાથી દેહાંતર
 થાય તોય પૂર્વજન્મની સુકૃતિ હોય તો ચૈતન્ય સમૂળગું જનું નથી.
 જેઓ વાસનાશૂન્ય છે, તેઓ જ મુક્ત છે.”

*

*

*

*

નિર્વાણની વાત ચાલતી હતી. માએ કહ્યું: “ દેવતા કહો, કે
 જે કોઈ કહો, બધું જ પૃથ્વીમાં જન્મે છે.
 માયાનો વિસ્તાર સૂક્ષ્મ દેહ તો ખાવું પીવું, પહેરવું ઓઢવું,
 કથાવાર્તા કાંઈ જ થાય નહિ. તેથી વધારે
 દિવસ રહી શકતા નથી.”

મેં: “ જો એમજ હોય તો દિવસ કેવી રીતે પસાર થતો
 હશે, મા ? ”

મા: “ લોકડાની પૂતળીની માફક યુગયુગાંતર સુધી ન્યાં હોય
 ત્યાં જ રહેવાનું. મેં રામેશ્વરમાં જોયું તો રાગઓની પત્થરની મૂર્તિઓ
 ધણી હતી. બધીને પોષાક પહેરાવેલા. જો ભગવાનની ઈચ્છા હોય,
 તો તેમને પાછા આણી શકે. દેવલોક પણ ધણા છે, —જનલોક, સત્ય-
 લોક, દ્રુવલોક વગેરે. ઠાકુર કહેતા હતા કે સ્વામીજીને સમર્પિલોકમાંથી
 આણ્યા હતા.”

મેં: “ ત્યારે શું અમારે પણ લાકડાની પૂતળીની માફક રહેવું પડશે ? ”

મા: “ ના, તમારે તેમની સેવા કરવાની. એ રીતે રહેવાય. એક તો અહીંની માફક ભગવાનની સેવા કરવી તે, બીજું યુગયુગાંતર સુધી પુતળીની માફક રહેવું તે. ”

મેં: “ મા, હાકુર કહેતા હતા કે ઇશ્વરકાટિ નિર્વાણ પછી પણ પાછા ફરી શકે, બીજા કાઈ નહિ, તો તેનો અર્થ શો ? ”

મા: “ એટલે કે ઇશ્વરકાટિ નિર્વાણ પછી મનને વ્યવસ્થિત રીતે પાછું આણી શકે. ”

મેં: “ પરંતુ જે મન લીન થઈ ગયું, તે કેવી રીતે પાછું આવે ? જે જળ તળાવમાં ભળી ગયું તે ફરીથી કેવી રીતે તે જ સ્વરૂપમાં પાછું મેળવાય ? ”

મા: “ અધા તેમ ના કરી શકે, ખેટા, જેઓ પરમહંસ હોય, તેઓજ તેમ કરી શકે. ”

મેં: “ અધા વાસનારહિત થઈ શકે, મા ? ”

મા: “ તો પછી સૃષ્ટિ કેવી રીતે ચાલે ? તેમ થતું નથી માટે તો આ સૃષ્ટિ છે, વારંવાર જન્મમરણ છે. ”

મેં: “ જો ગંગામાં દેહ પડે તો, મા ? ”

મા: “ માત્ર વાસના નિર્મૂળ થાય તો, નહિ તો હરિ હરિ વાસના ના જાય તો છેલ્લો જન્મ હોય તોય શું ? ”

મેં: “ મા, ત્યારે આ અનંત સૃષ્ટિમાં ક્યાં શું થઈ રહ્યું હશે તે કોણ જાણી શકે ? આ અધા ગ્રહ, નક્ષત્ર વગેરેમાં કાઈ ઇવનો વાસ હશે કે નહિ ? ”

મા: “ માયાના આવડા ખેટા રાજ્યમાં સર્વજ્ઞ હોવાનો દાવો એક માત્ર ઇશ્વર જ કરી શકે, ખેટા. ”

*

*

*

*

કર્મ

મેં: “આણુ હવે તો મઠમાં આવતા પણ નથી. આપને ત્યાં કર્મનાં ફળ પણ આવતા નથી. આમ કેમ થયું, મા ?”

મા: “હા, જ્યારે કલકત્તા હતી ત્યારે પણ આવતા નહિ.”

મેં: “આટલા દિવસના પુરાણા ભક્ત, ને આમ કેમ ?”

મા: “કર્મનાં ફળ. અનેક જન્મનાં કર્મ હતાં. છેવટે રહી શક્યો નહિ. જે બધા તરંગો છે, તે ચાલ્યા જશે તો ! કારણ કે એક જ જન્મમાં મુક્ત મળવાની.”

મેં: “જો તેમની જ ઇચ્છાથી બધું થતું હોય, તો કર્મનાં ફળ પણ કેમ કાઢી નાખતા નથી ?”

મા: “તેમની ઇચ્છા હોય તો તેમ પણ થાય. જોને, કર્મનાં ફળ તો તેમને પણ ભોગવવાં પડ્યાંતાં ! ઠાકુરના મોટાભાઈ બીભારીમાં પાણી પીવા જતા હતા, ત્યાં ઠાકુરે તેમના હાથમાંથી પ્યાલો લઈ લીધો. તેથી મોટાભાઈએ ક્રોધ કરીને કહ્યું: ‘તેં મને પાણી પીવા દીધું નહિ, તેમ તું પણ છેવટે સમયે કાંઈ ખાઈપી શકીશ નહિ.’ ઠાકુરે કહ્યું: ‘દાદા, મેં તો તમારા ભલાને માટે કર્યું, અને તમે તો મને શાપ દીધો !’ આ પછી મોટાભાઈ રડવા લાગ્યા. અને કહ્યું: ‘ભાઈ, કાણ જાણે શાથી મારા મોટામાંથી આવી વાણી નીકળી પડી તે મને સમજતું નથી.’

તો બીભારીને વખતે તેમને પણ કર્મનાં ફળ ભોગવવાં પડ્યાં. કાંઈ ખાઈ શક્યા નહિ. તો એના પણ અનેક જન્મના સંસ્કાર એવા હશે, ખેટા.”

*

*

*

*

મેં: “જો તેઓ બધાયના માખાપ હોય, તો પછી પાપ સંસ્કાર અને કર્મ કેમ કરાવે છે ?”

મા: “જીવજંતુ બધાંયમાં પોતે છે એ ખરું, છતાં સંસ્કાર અને કર્મ અનુસાર બધાંય પોતપોતાનાં કર્મફળ ભોગવે. સૂર્ય એક છે, પણ સ્થાન અને પદાર્થ પ્રમાણે તેનો પ્રકાશ ભિન્ન ભિન્ન છે કે નહિ ?”

*

*

*

*

એક વાર મારી ગર્ભધારિણી માતાને તીર્થદર્શનને કાશી લઈ જવાની ઇચ્છા દર્શાવતાં તેણે કહ્યું કે હજી પુણ્યકાર્યમાં કાલાકાલ સમય યોગ્ય નથી. મેં એ વાત શ્રીમાને વિચાર જણાવી. તેથી માએ મને કહ્યું: “અકાળે તીર્થે જવાથી પૂર્વ ધર્મ નષ્ટ થાય છે, પરંતુ પુણ્ય કાર્ય જલદી પતાવી નાખવું સારું.” માનું આવું સંદિગ્ધ વાક્ય સાંભળીને સંશય ઉપજ્યો, તેથી મેં ખાત્રી કરવા માટે વધારે સ્પષ્ટ જણાવવાનું કહ્યું. ત્યારે માએ કહ્યું: “સંસારી-ઓમાં એક માન્યતા છે કે અકાળે તીર્થયાત્રા કરવી ઠીક નથી. જો, કાલાકાલનો વિચાર કરીને પુણ્ય કાર્ય રોકી શકાય, પરંતુ કાળની પાસે કાલાકાલનો વિચાર નથી. અને જ્યારે કાળની પાસે તેમ છે, ત્યારે સુયોગ મળતાં જ કાલાકાલનો વિચાર કર્યા વિના શુભ કાર્ય પતાવી નાખવું સારું.”

*

*

*

*

નલિની: “પાપની વાત એકવાર મોંએ બોલ્યાં એટલે શું પાપપુણ્ય ધોવાઈ ગઈ?”

મા: “ત્યારે નહિ ? ઠાકુર તો મહાપુરુષ છે. તેમની પાસે ક્ષમાથી ધોવાઈ જાય. અને વળી જ્યાં પાપપુણ્યનો પ્રસંગ થાય, ત્યાં જેટલાં માણસો હોય તે બધાંને તેની સારીનરસી અસરો ભોગવવી પડે છે.”

નલિની: “એ કવી રીતે?”

મા: “જો, ધાર કે એક જણ આવીને તારી પાસે પોતાનાં પાપપુણ્યની વાતો જણાવી ગયો. હવે ત્યારે તારા મનમાં તે માણસની વાત યાદ આવશે, ત્યારે તે પ્રસંગો પણ સાંભરવાના, એટલે તેની અસર પણ થવાની જ, ખરું કે નહિ?”

*

*

*

*

મેં: “મા, કર્મનાં ફળનું ખંડન થઈ શકે? શાસ્ત્ર જણાવે છે કે જ્ઞાનનો ઉદય થાય તો થઈ શકે. વળી કર્મનાં ફળનું ખંડન પ્રારબ્ધ પણ ભોગવવું પડે.”

મા: “કર્મમાંથી જ સુખ દુઃખ જન્મે છે...કર્મનાં ફળ ભોગવવાં જ રહ્યાં. જતાં ઈશ્વરના નામથી જ્યાં જરી વાગવાની હોય, ત્યાં સોયથી પતે. જપતપથી કર્મનો ઘણો ભાગ ખંડિત થાય ખરો.”

મેં: “ત્યારે જો કર્મના પ્રાધાન્યથી જગત ચાલતું હોય, તો ભગવાનને શા માટે માનવા? ઔદ્ધો તો કર્મને જ માને છે, મા.”

મા: “ત્યારે શું કાલી, કૃષ્ણ, દુર્ગા એ બધાં નથી?”

મેં: “જપ તપ દ્વારા કર્મ ખંડિત થાય ખરું ત્યારે?”

મા: “હા”.....

“પરંતુ કામ તો કરવાં જ બોધ્યે. કામ કરતાં કરતાં તેનાં અંધન પણ તૂટતાં જાય છે; ત્યાર પછી નિષ્કામ ભાવ આવે છે. એક વેળા પણ કાર્ય તજવું ઉચિત નથી.”

*

*

*

*

કર્મનું સમર્પણ મેં: “મા, ત્યારે જીવન કેમ ગાળવું?”

મા: “જેમ ગળો છો તેમ વળી. તેમની આકુળ ભાવે પ્રાર્થના કરવી. સદાસર્વદા સ્મરણુમનન કરવું.”

મેં: “મોટા મોટા પુરુષોનું પણ પતન થાય છે તે સાંભળીને ભય થાય છે, મા.”

મા: “બધી ભોગની વસ્તુઓ સ્વીકારવાથી ભોગનાં ઉપકરણુ તો આવવાનાં જ.”

મેં: “પરંતુ મનુષ્ય તો કંઈ જ કરતો નથી, તેઓ જ કરે છે ને?”

મા: “હારતો, પણ એ પ્રમાણે બોધ થાય તો ને? અહંકારમાં મત્ત થઈને બધાં તો માને છે કે હું કરું છું. તેમના ઉપર કેટલા નિર્ભર છે? જે તેમને બધું અર્પણ કરે છે, તેને તેઓ સાંભાળે જ છે.”

*

*

*

*

સાધુભાવ-સંન્યાસ

એક સાધુને ઉદ્દેશીને માએ કહ્યું: “ઠાકુર કહેતા હતા: સાધુ સાવધાન! સાધુએ હંમેશાં સાવધાન થઈને રહેવું. સાધુ, સાવધાન! તેનો માર્ગ ઘણું લપસણું છે. લપસણું માર્ગે ચાલતાં પથ કેરીને ડગલું ભરવું નંદીયે. સંન્યાસી થવું એ શું જેવી તેવી વાત છે? સાધુ તો સ્ત્રી તરફ નજર સરખી ના કરે. ચાલતી વખતે અંગુઠા તરફ દષ્ટિ રાખીને ચાલે. સાધુનાં ભગવાં કપડાં કુતરાંની અગલની માફક તેનું રક્ષણ કરશે. તેને કોઈ મારી શકશે નહિ. તેનો માર્ગ સીધો છે. બધાંય તેનો રસ્તો છોડીને ચાલશે.”

*

*

*

*

“હાકુર ભગવાન સિવાય કોઈ વિષેની વાત કરતા નહિ. મને કહેતા, ‘જોયો મનુષ્યનો દેહ ? આજ છે, કાલ નથી. અને સંસારમાં આવીને કેટકેટલાં દુઃખ, કેટકેટલી બળતરા પામે છે ! એ દેહને તે વળી પેદા કરવો ? એક ભગવાન જ નિત્ય સત્ય છે. તેમનું નામ જ બધું છે. દેહ ધારણ કર્યો એટલે અનેક ઉપસર્ગો આવીને નડવાના.’ એક દિવસે વિલાસે આવીને મને જણાવ્યું: ‘મા, અમારે કેટલી સાવધાનીથી રહેવું પડે છે !’ ખરેખર, સાધુપુરુષો ધોળું વસ્ત્ર છે, સંસારીઓ કાળું વસ્ત્ર છે. કાળા વસ્ત્રમાં ડાઘ પડે તોય જણાય નહિ. પણ ધોળામાં તરત જ જણાઈ આવે. દેહ ધારણ કર્યો ત્યારથી જ બધી મુશ્કેલીઓ. સંસાર તો કામિનીકાંચનમાં મશગુલ છે, સાધુઓને કેટલો ત્યાગ કરીને ચાલવું પડે છે. તેથી જ હાકુર કહેતા હતા ‘સાવધાન !’ ”

*

*

*

*

ઉદ્બોધનમાં એક દિવસ એક યુવાન ભકતે જઈને માને કહ્યું: “મા, મારે સાધુ થવું છે.” માએ સહેજ હસીને કહ્યું: “જો, ખેટા, તમે બધા જ સાધુ થઈ જાઓ તો આ બધાંની દેખરેખ કોણ રાખશે ? એમને માટે ખાવાપીવાની વ્યવસ્થા કોણ કરે ?” પછી તેણે વિવાહ કર્યો...

“આબા, તારામાં ખૂબ આનંદનો ભાવ છે, તું એ જ પ્રમાણે આનંદમાં મગ્ન રહે. માતા જગદંબાની સામે નદી, સાપ અને ગાન ગાઈને જેમ આનંદ મેળવે છે તેમ હંમેશાં સાધુથી સાવધાન આનંદ કર. સાધુ પણ એવા સ્વભાવના હોય છે. છતાં જીવનમાં કેટલીક વાતો યાદ રાખવી. હાકુરની દયાથી જ નાનપણથી તને આ માર્ગે રસ છે. માટે આ ત્રણ વસ્તુઓથી ચેતીને ચાલજે. પ્રથમ નદીને તીરે વાસો કરવો તે. બીજું સાપ અને ત્રીજો સાધુ. સાધુથી ચેતવાનું, કારણ કે તેની

કપી વાણીથી કે મનના કયા ભાવથી ગૃહસ્થનું અમંગલ થાય તે સમગ્રાય નહિ. સાધુને જોઈને તેના તરફ ભક્તિ દર્શાવી, અવગાથી જોવું નહિ. ”

*

*

*

*

“ સાધુ તો બધી માયાથી પર હોય. તેને માટે સોનાની બેડી પણ બંધન છે, લોઢાની બેડી પણ બંધન છે.
માયાથી પર તે માયામાં ફસાતો નથી. કેવળ ‘ માતૃસ્નેહ ’
‘ માતૃસ્નેહ ’ એ શું ! એ વળી બંધન શાં ? ”

*

*

*

*

આસો માસમાં દુર્ગાપૂજના દિવસો હતા. સપ્તમીને દિવસે એ યુવક ભક્તો માની પાસે જયરામવાદીમાં આવ્યા.
સંન્યાસ અષ્ટમીને દિવસે પદ્મ એકઠાં કરીને તેમણે માને ચરણે ધર્યા. તેમાંના એકે કહ્યું : “ મા, મને સંન્યાસની દીક્ષા આપો. ” તેના સાથીદારે તેમાં હા પૂરાવી. મા સહેજ હસ્યાં અને પછી કહ્યું : “ બધું થશે, બાબા, ચિંતા શી ? ” પરંતુ તેણે તો જીદ લીધી, “ ના, મા, સંન્યાસ તો દેવો જ પડશે. મને ભગવાં પહેરાવો. ” પછી મા ગંભીર બનીને બોલ્યાં : “ ભગવાંથી તે શું વળે, બાબા ? ભગવાંમાં તે કંઈ જાદુ છે ? તમે વિવાહ કર્યો નથી, એટલે સંન્યાસી જ રો ના ? ખીજું બધું ક્રમે થશે. ” પછી તે ભક્તે કહ્યું : “ મારી ઈચ્છા છે કે આ જનોઈ તોડી નાખીને તૈલંગ સ્વામીની માફક સર્વદા ભગવાનના ધ્યાનમાં મગ્ન રહું. ” મા હસીને કહ્યું : “ વખત આવે બધું થશે. ” ભક્તની અસ્થિરતા વધી ગઈ. તેણે કહ્યું : “ મા, હું તો આ બધું ફેંકી દઉં છું. ” એમ કહેતાંકે ને તેમ કરવા ગયો, ત્યાં માએ તેને વાળ્યો અને કહ્યું : “ રહેવા દે, રહેવા દે, વખત આવશે એટલે આપમેળે બધું જ થશે. ” છતાંય તેનો પારો ઊતર્યો નહિ. “ મા, ઠાકુરના ગાંડપણનો એક છાંટો

મને આપો, મને પામલ કરી દો. ” માએ એનું એ જ કહ્યું. પછી બન્ને જણ પ્રણામ કરીને ગયા.

*

*

*

*

એક વાર સ્વપ્નમાં મેં જોયું કે મા જાણે મને કહી ગયાં:

“બ્રહ્મચર્ય લે. ” પછી તે વાત મેં માને

દીક્ષા, પ્રાણના

ભીતરમાં

જણાવી. માએ મને સંન્યાસની દીક્ષા દેવાનું

નક્કી કર્યું. મને ઠાકુરના ઓરડામાં લઇ ગયાં,

પછી તે બંધ કરી દીધો. મને કહ્યું: “ પહેરણુ

કાઠી નાખ. ” પછી તરલાણામાંથી પાણી લઇને તેની છાંટ મારા

ઉપર નાખી. મારી નાભિ, છાતી, અને માથા ઉપર તેમણે હાથ

મૂકીને કાંઇક કર્યું. નવું કપડું લઇને કહ્યું: “ જો, પેલા ઠાકુર રજા.

બોલ કે આજે મેં મારી બધી જવાબદારી આપને સોંપી. ” પછી

તે વસ્ત્ર મારા હાથમાં દઇને તેમણે કહ્યું: “ આજે તારા પ્રાણના

ભીતરમાં મેં સંન્યાસની દીક્ષા આપી. ચૈતન્ય થાઓ. ” આમ કહ્યું

કે મારા શરીરમાં કોઈ અપૂર્વ ભાવનો સંચાર થયો ! થોડા દિવસો

સુધી તે ભાવ સતત પ્રાણમાં જગત રહ્યો.

*

*

*

*

એક ભક્તે માને પૂછ્યું: “ મા, ઠાકુર કહેતા હતા કે અહીંયાં

જેઓ આવશે, તે બધાંનો છલો જન્મ

સંન્યાસ, બાહ્ય

સમજવો. વળી સ્વામીજી કહે છે કે સંન્યાસ

ને આંતરિક

વિના કોઈની મુક્તિ નથી. ત્યારે મા, ગૃહસ્થને

માટે શો ઉપાય ? ” માએ તેના ઉત્તરમાં

જણાવ્યું: “ હા, ખેટા, ઠાકુરે જે કહ્યું તે પણ ખરું. પરંતુ ગૃહસ્થને

માટે બાહ્ય સંન્યાસની જરૂર નથી, તેમને આંતરિક સંન્યાસ આપ-

મેજે થશે. છતાં કોઈ કોઈને બાહ્ય સંન્યાસ પણ જરૂરી હોય છે.

તારે ભય નથી, ખેટા ? ઠાકુરને શરણે જવું. ”

*

*

*

*

એક સવારે માને પૂછ્યું: “મા, મઠમાં રહેવું હોય તો સંન્યાસ લેવો જોઈએ ?” માએ કહ્યું કે એ તો થશે.

અભિમાન

મેં કહ્યું: “મા, સંન્યાસ લેવાથી જાગરું અભિમાન આવે છે.” મા: “હા, ખેટા. મને

પ્રણામ કર્યા નહિ, મને માન્ય કર્યો નહિ, આ કર્યું નહિ, વગેરે ! તેના કરતાં તો આ શું ખોટું. વૃદ્ધાવનમાં ગૌર શિરોમણિએ વૃદ્ધા-વસ્થામાં દીક્ષા લીધી, ત્યારે ઇન્દ્રિયો વગેરેનો પ્રભાવ ઓછો થઈ ગયો ત્યારે. રૂપનું અભિમાન, ગુણનું અભિમાન, વિદ્યાનું અભિમાન, સાધુપણાનું અભિમાન,— એ તે ટાળ્યાં ટળે, ખેટા ?”

*

*

*

*

મા: “સંસારમાં, ખેટા, કાંઈ સુખ છે ? કામિની અને કાંચન, એમાં જ બધાં ભાન ભૂલીને રહે છે. જ્યાં

સિદ્ધના પ્રકાર

જુઓ ત્યાં ભોગ.”

મેં: “અને વળી પાછું બહિર્મુખ મન, મા ?”

મા: “જગદંબા કાલી, એ જ બધાંયની માતા છે. સ્વતઃસિદ્ધ, સાધનસિદ્ધ, કૃપાસિદ્ધ, એકદમ સિદ્ધ, એવા સિદ્ધ ઘણાંય છે.”

મેં: “મા, છેલ્લા કેવા હોય ?”

મા: “જેવી રીતે પારકાનું ધન મેળવીને કાઠકિ મોટો ધનિક બની જાય તેમ.”

*

*

*

*

શ્રદ્ધા, કૃપા, શરણાગતિ, ભક્તિ ઇત્યાદિ

મેં: “મા, બધાય જણાવે છે કે કલ્પતરુની પાસે જઈને કાંઈક માગવું જોઈએ, પણ બાળકો માની પાસે શું માગે ? જેની

જેવી જરૂર, તેને તેવું મા દે છે. ઠાકુર કહેતા હતા કે જેને જે રુચે તેને તેવું મા દે છે. તો ક્યું પથ્ય છે, મા ?”

મા: “મનુષ્યની વળી કેટલી બુદ્ધિ, બેટા ? શું માગવા જાય અને શું માગી આવે ? પરિણામે શિવની મૂર્તિ ઘડતાં વાનરની ઘડાઈ જાય ! માટે તેમને શરણે જવું ઉત્તમ છે. જેની જેવી જરૂર હશે, તેને તેવું દેશે. છતાંય બક્તિ અને વાસનારહિત થવાની કામના કરવી, માત્ર કામના માટે કામના નહિ હોં.”

મેં: “ઠાકુર કહેતા હતા કે જેઓ અહીં આવે છે તેમને માટે છેલ્લો જન્મ છે. સ્વામીજી વળી જણાવે છે કે સંન્યાસ લીધા વિના કાંઈની મુક્તિ નથી. ત્યારે ગૃહસ્થનું શું, મા ?”

મા: “બરાબર, ઠાકુરે જે કહ્યું તે પણ ઠીક છે. ગૃહસ્થીને બાહ્ય સંન્યાસની જરૂર નથી. તેમના અંતરમાં સંન્યાસ આપમેળે જ પ્રકટે. તેમની શરણાગતિ વાંછી, તેઓ તમારી પાસે જ છે.”

* * * *

મેં: “મા, ઠાકુર કહેતા હતા કે જેઓ તેમની પાસે જશે તેમનો છેલ્લો જન્મ. ત્યારે આપની પાસે આવે તેમનું શું ?”

મા: “શું કેમ ? એનું એ.”

મેં: “મા, આપની પાસેથી જેમણે મંત્ર લીધા હોય તેઓ બે કાંઈ જાતનું જપતપ વગેરે કાંઈ ના કરે, તો શું થાય ?”

મા: “શું કેમ ? તમને બધાને આવી ચિંતા કેમ થાય છે ? તમે તમારે તમારા મનની જે જે વાસના, જે જે કામના હોય, તે બધી છૂટથી ભોગવી લો. પછી રામકૃષ્ણલોકમાં ચિર શાંતિ ભોગવો. ઠાકુરે તમારે માટે નવું રાજ્ય રચ્યું છે.”

* * * *

એકવાર સંધ્યા વેળા હતી. માએ જણાવ્યું: “નવા ભકતોને પ્રથમ ઠાકુરની સેવા કરવાનું કામ સોંપવું જોઈએ, કારણ કે તેમનો અનુરાગ તાજો હોય છે, તેથી સેવા સારી થાય છે, બીજાં બધાં તો સેવા કરતાં કરતાં છેવટે વેડ ઝીતારે છે. અને માત્ર સેવાથી પણ કાંઈ વળે, બેટા! સેવાપરાધ ના થાય તે તરફ ખાસ ધ્યાન રાખવું પડે છે. છતાંય ઠાકુર જાણે છે કે મનુષ્ય અતે અજ્ઞ છે, એમ જાણીને ક્ષમા આપે છે. ચંદનમાં કાંકરી ના હોય, ફૂલ કે બીલીપત્રમાં કીડા ના હોય, પૂજા કરતી વખતે પોતાના કોઈ અંગને, વાળને કે વસ્ત્રને હાથ ના અડકે, એ બધાંની સંભાળ રાખવી જોઈએ. બધી સાધનસામગ્રી ખૂબ પ્રયત્નપૂર્વક સાચવવી જોઈએ.”

* * * *

એકવાર ફૂલ લઈને માની પાસે ગઈ. મા તે વખતે પૂજામાં હતાં. મારી પાસેનાં શિવલી ફૂલ જોઈને માએ મને કહ્યું: “બહુ સરસ થયું. કાર્તિક માસમાં શિવલી ફૂલથી પૂજા કરવી જોઈએ. હજી સુધી એ ફૂલ ઠાકુરને ચડાવવામાં આવ્યાં નથી.”

* * * *

વારંવાર મા ‘શેષ જન્મ’ ‘શેષ જન્મ’ એમ કહે છે, તેથી મેં માને એક વાર પૂછ્યું: “મા, શેષ જન્મ એટલે શું? ઠાકુર પણ તેમ કહેતા, તમે પણ એમ કહે છો.”

મા: “એટલે જેમને આવવાજવાનું નહિ તેઓ. આ જ તેમનો છેલ્લો જન્મ.”

મેં: “એમનામાંના ઘણાને તો વાસના છે. સંસાર, ઈયાંછોકરાં, કુટુંબપરિવાર, બધું છે. એ બધાં તરફની વાસનાનો નાશ થયા વિના આવાગમનનો ફેરો કેવી રીતે ટળે, મા?”

મા: “ઠાકુરે જે કહ્યું તે સાચું જ માનવું. અત્યારે વાસના

હોય તો ભલે હોય, જેને જે કરવું હોય તે કરે, પરંતુ અંત વખતે તે બધું ચાલ્યું જ નવાનું.”

મેં: “ત્યારે શેષ જન્મ એટલે નિર્વાણ ને?”

મા: “હા, કદાચ દેહ છોડવાની વખતે પણ મન વાસના-રહિત બને.”

મેં: “મા, ઠાકુર વણાને પોતાનાં માણસ તરીકે પીછાનતા, તો તેનો અર્થ શો?”

મા: “જેવી રીતે રાજા ત્યારે ક્યાંક જાય છે, ત્યારે તેની આસપાસનાં પણ તેની સાથે જાય છે, તેવી રીતે જે પોતાનાં અંતરંગનાં છે, તે બધાં યુગયુગનાં સાથી છે, તે બધાં એકબીજાનાં સુખે સુખી, દુઃખે દુઃખી, વ્યથાથી વ્યથિત હોય છે.”

*

*

*

*

એક ત્યાગી ભક્ત જયરામબાટીમાં માનું દર્શન કરીને હૃષીકેશ ગયો. થોડા દિવસ પછી તેણે કાગળ લખ્યો કે મા, તમે જણાવ્યું હતું કે યોગ્ય સમયે તને ઠાકુરનાં દર્શન થશે, તો તે પ્રમાણે થયું નહિ. માએ કાગળ સાંભળીને કહ્યું: “તેને લખી દે કે તું હૃષીકેશ ગયો એટલે ઠાકુર કાંઈ તારે માટે આગળ જઈને તારી રાહ જોતા બેઠા હશે! સાધુ થયો તો ભગવાનનું સાધનભજન કર. તેમની કૃપા થશે ત્યારે આપમેળે બધું થશે.”

=

*

*

*

મુક્તિની વાત નીકળી. માએ કહ્યું: “એ કેવી છે, ખબર છે, બેટા? જાણે કે બાળકના હાથનો પેડો. કેટકેટલા માગણી કરે છે, કહે છે મને આપો, મને આપો. પણ કોઈને તે મળતો નથી. જેના ઉપર તે ખુશ થાય છે, તેને ઝટ દઈને આપી દે છે. કોઈ આખું

જીવન માથું ફેડીને મરી ગયો, પણ કાંઈ કરી શક્યો નહિ, અને બીજો વળી ઘેર બેઠાં બેઠાં પામી ગયો. કૃપાની વાત મોટી છે, બેટા.”

* * * *

“બે મહિના આરા જીલ્લાના એક સ્થળમાં હતી. ત્યાંનાં હવા-પાણી ઘણાં સારાં. મારી સાથે ગોલાપ, બાજુરામની મા અને બજુરામનો પરિવાર વગેરે હતાં. તે પ્રદેશમાં હરણનાં ટોળાંનો પાર નહિ, બેટા. એવાં દોડે, એવાં દોડે. આહા ! ઠાકુર કહેતા કે હરણની નાભિમાં જ્યારે કસ્તુરી થાય છે, ત્યારે તેની ગંધથી હરણ ચારેબાજુ તેની શોધમાં બહાર દોડે છે. પણ બીજારાને ખબર નથી કે ગંધ ક્યાંથી આવી રહી છે ? ભગવાન પણ આપણામાં જ છે, બેટા. ખરેખર, ભગવાન જ સત્ય છે, બેટા, કેમ નહિ ?”

* * * *

મેં: “મા, ભગવાનના નામથી પ્રારબ્ધનો ક્ષય થાય કે નહિ ?”

મા: “પ્રારબ્ધના ભોગ ભોગવવા જ પડે. છતાં ભગવાનના નામથી એટલું થાય કે જેમ કાંઈનો પગ ભાંગવાનો હોય, તો તે ઠેકાણે કાંટો વાગીને તે ભોગવી લે, બસ.”

* * * *

એકવાર ‘રામકૃષ્ણ પોથી’ વંચાતું હતું. તેમાં વિવાહના ભાગનું વર્ણન હતું. માને તેમાં જગન્માતા તરીકે વર્ણવેલાં હતાં. એક ઠેકાણે આવ્યું કે—“ગિરીશ: વળી એક વાત, ઠાકુર !”

ઠાકુર:—‘શી ?’ ગિરીશ: ‘અહેતુકી ભક્તિ.’

ઠાકુર: “અહેતુકી ભક્તિ તો ઈશ્વરકાટિને જ હોય શકે, જીવકાટિને નહિ.”

મેં પૂછ્યું: “મા, જીવકાટિ અને ઈશ્વરકાટિ એટલે શું ?”

મા: “ ઇશ્વરકાંટિ પૂર્ણકામ હોય છે, તેથી તે અહેતુક ગણાય; કારણ કે જ્યાં સુધી કામના હોય, ત્યાં સુધી અહેતુકી સક્રિ સંભવે નહિ. ”

* * * *

એક શિષ્ય રડતો હતો. તેને જોઈને માએ કહ્યું: “ રડ નહિ, બેટા. તમે જ બધાં ભગવાન છો. ભગવાનને માટે કોઈ કંઈ ત્યજ શક્યું છે ? ઇશ્વરને શરણે જવાથી વિધિના વિધિનું પણ ખંડન થઈ શકે છે. પોતાની કલમને પોતાને હાથે ઘડવી પડે છે. અને ભગવાન મળવાથી શું થતું હશે ? એ શિંગડાં ઝગતાં હશે ?

સદસદ્ વિચારણા આવે, જ્ઞાનચૈતન્યનો ઉદય થાય, જન્મ-મૃત્યુ ચાલ્યાં જાય. ભાવનામાં લાભ છે, બેટા. તે સિવાય કોણે વળી ભગવાનને જોયા છે ? કોની સાથે ભગવાને વાતો કરી છે ? ભાવમાં દર્શન, ભાવમાં કથાવાર્તા,—ભાવમાં જ સર્વસ્વ છે. ”

* * * *

પ્રેમભક્તિની વાત નીકળી. માએ કહ્યું: “ વૃંદાવનમાં ગોવાળોએ શું કૃષ્ણને જપ ધ્યાન દ્વારા મેળવ્યા હતા ? તેમણે તો ‘ આય, ખા, લે, ’ એમ કહીને તેમને મેળવ્યા હતા. ”

મેં: “ તેમના પ્રેમ વગર તેમને માટે પ્રાણ કેવી રીતે વ્યાકુળ બને, મા ? ”

મા: “ તેથી જ તો, તેમની કૃપાની વાત સૌથી મોટી છે. ”

* * * *

રાત્રે માની સાથે વાતો નીકળી. મેં કહ્યું: “ મા, ભગવાનની કૃપા હોય તો ગમે ત્યારે પણ થાય, સમયની અપેક્ષા રહે નહિ. ” ઉત્તરમાં માએ જણાવ્યું: “ એ તો ઠીક, પરંતુ જે આંખો જેઠ માસમાં ફળે તે જેવો મીઠો થાય, તેવો બીજા માસમાં થાય ?

મનુષ્ય હમેશાં અકાળે ઉતાવળથી પરિણામ મેળવવાનો પ્રયત્ન કરે છે. જોને અત્યારે આસો માસમાં પણ ફેરી તો થાય છે, પણ તેની મીઠાશ ને પેલીની મીઠાશ ! ઈશ્વરપ્રાપ્તિની વાતમાં પણ તેવું જ છે. આ જન્મમાં જે કંઈ સાધના કરી હોય, તેનો ભાવ બીજા જન્મમાં ધનીભૂત થાય, વળી ત્રીજામાં તેનો વિકાસ થાય, એમ ચાલ્યાં કરે... ભગવાન તો આળકના જેવા છે, કોઈ કદાચ ના માગે તોય આપી દે, અને કોઈ માગ્યાં કરે છતાં ના આપે. એ અધી એમના ખ્યાલની વાત છે.”

* * * *

કોઈ એક સાધુ કાશીમાં મણિકર્ણિકાને ઘાટે ખૂબ તપસ્યા કરતો હતો. હું કલકત્તા આવવાનો હતો તે વખતે તેણે મને કહ્યું: “ માને પૂછી જુઓ કે ફટલા દિવસો પછી મારા પર ભગવાનની કૃપા થશે ? ” મેં એ વાત માને જણાવી, એટલે ગંભીર થઈને માએ જણાવ્યું: “ તેને લખી દે કે તપસ્યા કરે છે તેથી ભગવાનની કૃપા થશે એ માનવાનું કંઈ કારણ નથી. પહેલાં તપસ્વીઓ કંઈ પગ અને નીચે માથું રાખીને અગ્નિ ધખાવીને હજારો વર્ષો તપશ્ચર્યા કરતા. તેથી ફેરીને ભાગ્યેજ કોઈના પર તેમની કૃપા થતી. અધું તેમની કૃપા પર નિર્ભર છે. ”

* * * *

મા: “ હાસ્તો, તેમની કૃપાની જરૂર છે. કૃપાને પાત્ર હોવું જોઈએ. ”

મેં: “ કૃપાને વળી પાત્રપાત્ર કેવું, મા ? કૃપા તો અઘાંય પર સમાનભાવે હોય. ”

મા: “ નદીને તટે બેસીને જે તેમના નામનો અહાલેક પોકારે તે જ પાર જાય. ”

મેં: “ જ્યારે સમયે જ બધું થવાનું હોય, ત્યારે તેમની કૃપાની વાત ક્યાં ? ”

મા: “ જો માછલીને પકડવી હોય તો દોરી ઝાલીને બેસી રહેવું પડે. ”

મેં: “ જો તેઓ પોતાના જ હોય, તો બેસી શાને રહેવું પડે ? ”

મા: “ અલબત્ત, અકાળે પણ બને છે. આજકાલ જેવી રીતે અકાળે ફળ ફળે છે તેવી રીતે. ભાદરવામાં પણ ફરીઓ આવે જ છે ના ? ”

મેં: “ તેમને મેળવી ના શકાય, ત્યારે ? ”

મા: “ જેવો ભાવ તેવો લાભ. ”

મેં: “ ભાવ તો માત્ર સ્વપ્નવત્ છે, મા ? ”

મા: “ ત્યારે તો જગત પણ સ્વપ્નવત્ નથી ? આપણી આ ભગ્નત અવસ્થા એ પણ શું સ્વપ્ન નથી ? ”

મેં: “ ના, મા, એ તો સ્વપ્ન નથી. એમ હોય તો પળમાં ભાંગી જત. આ તો જન્મ જન્મથી ચાલ્યું આવ્યું છે. ”

મા: “ ભલે, સ્વપ્ન વિના કાંઈ જ નથી. રાતે જે સ્વપ્ન જણાય છે તે અત્યારે નથી. એક ખેડુતે સ્વપ્ન જોયું કે તે રાગ થયો, આઠ છોકરાંનો બાપ થયો. સ્વપ્ન ભાંગી ગયું એટલે બિચારો કહેવા લાગ્યો, ‘ આઠ છોકરાં માટે રકું કે આ એકને માટે રકું ? ખરું શું ? ’ ”

*

*

*

*

એક વાર ભગવાનમાં શ્રદ્ધા વિષે વાત નીકળી. મા બોલ્યાં: “ બાબા, માત્ર વાંચવાથી તે કાંઈ શ્રદ્ધા પ્રગટતી હશે ? ઘણું વાંચવાથી તો ઊલટો ગોટાળો વધે. ઠાકુર કહેતા હતા કે જગત.

મિથ્યા છે, તેઓ જ માત્ર સત્ય છે. એટલું સમજીએ તોય ઘણું છે. આ જોને, મેં તને પત્ર લખ્યો હતો કે આવે ત્યારે આટઆટલી ચીજો સાથે લેતો આવજો. તો તે પત્રની જરૂર ક્યાં સુધી ? જ્યાં સુધી તેમાં શું છે તે જાણે નહિ ત્યાં સુધી. જેવું જણાઈ ગયું કે પત્રની જરૂર મટી ગઈ, નહિ ? કારણ કે તારે તો મંગાવેલી વસ્તુઓ સાથે મારું દર્શન કરવું છે. નહિ તો રાત દિવસ કાગળ વાંચ્યાં કરે, વાંચ્યાં જ કરે, તેથી વળે શું, ખેટા ? ”

મેં: “ પરંતુ, મા, આટઆટલી વારથી આવું છું ને જાઉં છું, આપની કૃપાનો લાભ પણ પામ્યો છું; છતાં જાણે કે કાંઈ જ થતું નથી ! મને તો, મા, લાગે છે કે જાણે જ્યાં હતો, ત્યાં જ ત્યાં જ છું. ”

મા: “ ખેટા, ધાર કે તું એક ખાટલામાં સૂતો છે. કોઈ આવીને તને ખાટલા સાથે ખીજે ઠેકાણે લઈ જાય છે. તો તારી ઊંઘ ઊડતાં જ શું તું તરત સમજી શકીશ કે તારું સ્થાનાંતર થયું છે ? કે પછી જ્યારે તારી ઊંઘનું આગસ જશે ત્યારે સમજી શકીશ ?.....

એક વાર ખીજી ભક્તને મેં કહ્યું હતું કે મારે જે કાંઈ કરવાનું તે મેં દીક્ષા વેળાએ કરી દીધું હોય છે. છતાં જ ને તરત શાંતિ જોઈતી હોય, તો સાધનભજન કરો; નહિ તો દેહાંતે થશે. ”

*

*

*

*

મુક્તિ અને ભક્તિ વિષે વાત નીકળી. માએ કહ્યું: “ મુક્તિ તો પ્રતિ ક્ષણે દઈ શકાય, પરંતુ ભક્તિ ભગવાન સહેજમાં દેતા નથી. ” ખોલતી વખતે મા એવા ભાવથી ખોલ્યાં કે જાણે મુક્તિ તો તેમની મુઠીમાં ના હોય ! ખોલીને તરત જ શાંતિ સમાહિત થઈ ગયાં.

*

*

*

*

મેં: “કેવી રીતે ભગવાન મળે? પૂજા, જપ, ધ્યાન વગેરેથી, મા?”

મા: “કશાથી નહિ!”

મેં: “કશાથી નહિ?”

મા: “હા, કશાયથી નહિ.”

મેં: “ત્યારે શાનાથી મળે?”

મા: “માત્ર તેમની કૃપાથી. છતાંય ધ્યાન, જપ વગેરે જરૂરી છે. તેથી કરીને મનનો મેલ જાય છે. જેવી રીતે ફૂલને મસળતાં તેમાંથી તેની ખુશબો નીકળે છે, ચંદનને ઘસતાં તેમાંથી તેની સુગંધ નીકળે છે, તેવી રીતે ભગવતતત્ત્વની આલોચના કરતાં કરતાં તત્ત્વજ્ઞાનનો ઉદય થાય છે. જે વાસના ચાલી જાય તો કશાની જરૂર નથી.”

*

*

*

*

એક વાર એક સ્ત્રી ભકતે માને પોતાના અંધુના મનોમાલિન્યની વાત જણાવી. માએ કહ્યું: “જે બેટા, માનવની સાથે પ્રેમ કરવાથી દુઃખ, ક્લેશ, વગેરે સહન કરવાં પડે છે; પરંતુ જે ભગવાનને પ્રેમ કરી શકે છે, તેજ ખરો ધન્ય છે. તેને કાંઈજ થતું નથી.”

*

*

*

*

એક સ્ત્રી ભકતે માને જણાવ્યું કે, “મા, મારી ઉંમર નાની છે. મારાં સાસુસસરા મને અહીં આવવા દેતાં નથી. તો આપની કૃપા વાંછું છું.” માએ લખી જણાવ્યું: “તારે અહીં આવવાની કાંઈજ જરૂર નથી. જે ભગવાન વિશ્વબ્રહ્માંડમાં વ્યાપી રહેલ છે, તેમનું જ ધ્યાન ધર. તેજ તારા પર કૃપા કરશે.”

*

*

*

એકે ભકતે અભિમાન સાથે પત્ર લખ્યો હતો. માએ તેનો ઉત્તર આપતાં જણાવ્યું હતું કે, “હાકુર કહેતા હતા કે શુક, વ્યાસ એ બધા તો મંકડા જેવા છે. એવા તો અનંત સૃષ્ટિમાં કેટલાય છે. તમે જો ઇશ્વરનું સ્મરણ નહિ કરો, તો તેમને શું? એ તો તમારું દુર્ભાગ્ય ! ભગવાનની માયાજ એવી છે.” મેં કહ્યું: “મા, બધા કાંઈ નથી ઇચ્છતા તેમ નથી. જો ના ઇચ્છતા હોય, તો આવા પ્રશ્નોજ કેમ ઊઠે? પરંતુ જેમને પોતાના માનીને પકડવા જઈએ છીએ, તેઓ તો પકડાતાજ નથી, તેથીજ આટલું લાગી આવે છે. બુદ્ધ, ચૈતન્ય, ખ્રિસ્ત એ બધાએ ભકતો માટે કેટકેટલું કર્યું?”

મા: “હાકુર પણ શું નથી કરી ગયા? છતાં આપણે ક્યાં પળેપળ તેમને સમર્પણ કરીએ છીએ?”

મેં: “હા, મા, મનુષ્ય કાલી, દુર્ગા, વગેરેને ઇશ્વર તરીકે માની શકે, પરંતુ મનુષ્યને ઇશ્વર માનીને તેના ઉપર શ્રદ્ધા રાખવી, એ કેમ બને?”

મા: “એ તો છે તેમની કૃપાની વાત.”

* * *

મેં: “અત્યારે જો બધા તમારી કૃપા મેળવે છે, તે બધા તો ખરેખર ભાગ્યશાળી છે. પણ તમારા ગયા પછી બીજા બધાનું શું થશે?”

મા: “એ વળી શું! ભગવાન તો સર્વત્ર સર્વકાળ રહેલ જ છે. હાકુર પણ છે. તેમની કૃપાથી બધું જ થાય. શું બીજા દેશોમાં નહિ થતું હોય?”

* * *

મેં: “મા, મને સર્વત્યાગી કરી દો, જેથી કાંઈ આકર્ષણ ના રહે.”

મા: “ સર્વત્યાગી તો છુંજ. શું બે શિંગડાં ઊગાડવાં છે ? ”

* * * *

મેં: “ મા, બ્રહ્મજ્ઞાન કેવી રીતે થાય ? શું પ્રત્યેક વિષય લાંબને પ્રથમ અભ્યાસ કરવો જરૂરી છે, કે પછી આપમેળે થાય ? ”

મા: “ એ માગ તો ઘણા કઠણ છે, બેટા. ઠાકુરનું સ્મરણ કરવાથી બહુજ મળશે. ”

* * * *

મેં: “ મા, ભગવાનનું દર્શન એટલે શું જ્ઞાનચૈતન્યની પ્રાપ્તિ માત્ર ? કે બીજું કંઈક ? ”

મા: “ ત્યારે બીજું શું વળી ? શું વળી બે શિંગડાં ઊગે ? ”

મેં: “ અહીંયાં ઘણા ભકતો માને છે કે જાણે ભગવાનનું દર્શન થાય એટલે તેમને નજરે જોવા તે, તેમની સાથે વાતચીત કરવી તે. ”

મા: “ ‘ બાબાને બતાવો, બાબાને બતાવો, ’ એમ કહે છે. પરંતુ એ તો કાઠના બાબા નથી, બેટા. ‘ ગુરુ, કર્તા, બાબા, ’ એ ત્રણેય એમને શરીરે કાંટા ભોંકતા. ફટફટલાય મુનિઓએ યુગયુગાંતર તપસ્યા કરી છતાં મળ્યા નહિ. તો વળી સાધના વિના, તપસ્યા વિના, માત્ર બોલ્યાં કે અમને બતાવો ! ”

મેં: “ અચ્છા મા, પરંતુ ફટલાક માગે છે ને પામતા નથી, ફટલાક માગતા નથી, છતાં પામે છે,—એ શું ? ”

મા: “ ઈશ્વર તો બાળકના જેવા સ્વભાવવાળા છે ને ! કાંઈ માગે તેને દે નહિ, ના માગે તેને દે દે. કદાચ પૂર્વ જન્મમાં ઘણું કર્યું હોય, તો તેના પર કૃપા થાય. ”

મેં: “ ત્યારે તો કૃપામાં પણ વિવેક ખરો ? ”

મા: “હારતો, જેવું જેવું કર્મ. કર્મ શેષ થાય એટલે એમનાં દર્શન. તે છેલ્લો જન્મ.”

મેં: “મા, જ્ઞાનચૈતન્યના ઉદય માટે તો સાધના, કર્મક્ષય, સમય એ બધાં ખરાં. પરંતુ જો તેઓ પોતાના જ હોય તો તેમની ઇચ્છાથી જ દર્શન થઈ શકે નહિ?”

મા: “ખરી વાત છે, પણ આ સૂક્ષ્મ વાત જેવી રીતે તું સમજે છે, તેવી રીતે બીજા કેટલા સમજે છે? બધાં તો માત્ર કરવા ખાતર ક્યેં જાય છે. ઇશ્વરને ખરેખર કાણ માગે છે?”

મેં: “મેં આપને એકવાર કહ્યું હતું કે બાળક જો પોતાની માને પણ રનેહપૂર્વક ચત્નપૂર્વક ના પામે તો પોતાની માને મા તરીકે પણ જાણી શકે નહિ.”

મા: “હારતો, દર્શન વિના પ્રેમ ક્યાંથી સંભવે? આ જોને તારી સાથેના દર્શનથી,—હું તારી મા છું, તું મારે બાળક છે.”

*

*

*

*

હાકુર જ્યારે કામારપુકુરમાં રહેતા હતા, ત્યારની એક વાત માએ જણાવી: “જેઠ મહિનો હતો. ખૂબ વરસાદ પડ્યો. પાણીથી ખેતર બધાં ભરાઈ ગયેલાં. હાકુર તે વખતે દિશાએ ગયા. ત્યાં ઘણા મગરમચ્છો જોઈને હાકુર તેમને લાઈથી મારતા હતા. તેમાંનું એક માછલું હાકુરના પગની આસપાસ ફરતું હતું. તે જોઈને તેઓ બોલ્યા: ‘એને મારીશ નહિ, અલ્યા, એ જોને મારે શરણે આવીને કેવું ધૂમી રહ્યું છે. આહા, જ્યારે કોઈ આ પ્રમાણે શરણાગત થાય, ત્યારે જ તે આ મહામાયાના કંદામાંથી બચી જાય છે.’”

મૂર્તિપૂજા

એક વાર માની પાસે કાલીઘાટના શિવનારાયણ પરમહંસની બે શિષ્યાઓ આવી. તેમણે ભગવાં ધારણ કર્યા હતાં. તેમને ત્યાં તે વખતે રાતદિવસ યજ્ઞ ચાલતો હતો. થોડીવાર પછી મા આવ્યાં એટલે તેમાંના એકે પૂછ્યું: “આપને એક વાત પૂછવી છે.” માએ કહ્યું, ભલે. ત્યારે ભગવાંવાળી શિષ્યાએ પૂછ્યું: “મૂર્તિપૂજામાં કાંઈ સત્ય છે કે નહિ? અમારા ગુરુ કહે છે કે મૂર્તિપૂજામાં કાંઈ જ નથી. પૂજા કરવી હોય તો સૂર્યની કે અગ્નિની પૂજા કરો.”

મા: “જ્યારે તમારા ગુરુ તેમ કહે છે, ત્યારે મને તે વિષે શા માટે પૂછો છો? ગુરુવાક્યમાં શ્રદ્ધા રાખવી જોઈએ.”

તે શિષ્યાએ કહ્યું: “ના, આપનો મત તો અમારે જાણવા જ છે.” માએ તે વિષે કાંઈ પણ કહેવાની ના કહી, પણ તેમણે માન્યું નહિ. પછી માએ કહ્યું: “જુઓ ત્યારે,—આ બધું તમારી જીદનું ફળ છે, વાતમાં વાત નીકળી ત્યારે કહું છું—તમારા ગુરુ સર્વજ્ઞ હોત તો તે પ્રમાણે ના બોલત. આદિકાળથી માંડીને કેટકેટલા મનુષ્યો મૂર્તિની ઉપાસના કરીને મુક્તિ પામ્યા છે, તેમનું શું? કાકુરની તેવી સાંકડી બુદ્ધિ નહોતી. બ્રહ્મ બધે છે. સાધુ પુરુષો ખીજીને માર્ગ જણાવે છે. માર્ગ અનેક છે, તેથી તે બધાયની વાતો ખરી છે. જેવી રીતે એક ઝાડ ઉપર ઘોળું, કાળું કે રાતું એમ અનેક રંગ રંગનાં પંખી બેસે અને જત જતની બોલી બોલે; સાંભળવામાં તે બધી જૂદી ગણાય, પરંતુ તે બધાંને અંતે પંખીના બોલ ગણીએ છીએ.” આ પ્રમાણે માએ બધાંને સમજાવ્યું. પછી ઘણી ચર્ચાને અંતે પેલાં બંને જણ ખુશ થઈને ગયાં. તેમના ગયા પછી માએ મને કહ્યું: “સ્ત્રીજાતિ ને વળી તર્ક! જ્ઞાની પુરુષો જ તર્ક દ્વારા તેની જૂહતા કળી શકે! બ્રહ્મ તે શું માત્ર તર્કની વસ્તુ છે?”

મેં: “ જખીમાં શું ઠાકુર છે, મા ? ”

મા: “ ત્યારે શું નથી ? જાયા :અને કાયા સમાન છે. જખી તો તેમની જાયા છે. ”

મેં: “ બધી જખીઓમાં પોતે છે ? ”

મા: “ હા, બોલાવતાં બોલાવતાં તેમાં આવર્લાવ થાય છે. સ્થાન એક પીઠ બની જાય છે. ઘારો કે આ સ્થાનમાં કોઈએ તેમની પૂજા કરી, તો તે તેમનું સ્થાનક બની ગયું. ”

મેં: “ ત્યારે તો બધાં સ્થાનકોમાં તેમની સ્મૃતિઓ જડિત હોય ? ”

મા: “ ના, એ સ્થાનમાં તેમની દષ્ટિ હોય. ”

મેં: “ ત્યારે ઠાકુરને જે ભોગ ધરવામાં આવે છે, તે શું ઠાકુર ખાય છે ? ”

મા: “ હા, ચોક્કસ. ”

મેં: “ ત્યારે તેની નિશાની તો જણાતી નથી ? ”

મા: “ તેમની આંખમાંથી પ્રકાશનું કિરણ નીકળીને બધા પદાર્થો ચૂસે છે. તેમના અમૃતમય સ્પર્શથી તે પરિપૂર્ણ બને છે. ”

*

*

*

*

મેં: “ મા, સાચે જ ઠાકુર ખાય છે ? ”

મા: “ હા, શું હું જોતી નથી ? ઠાકુર ખાવા બેસે છે, ખાય છે. ”

મેં: “ તમે તે જોઈ શકો છો ? ”

મા: “ હા, કોઈનું પોતે ખાય છે, કોઈના ઉપર માત્ર નજર જ ફેરવે છે. આપણને શું બધી વસ્તુઓ બધો વખત ખાવી ગમે છે ? બધુંય કાંઈ ખાઈ શકાય છે ? જેમની જેવી લાવલકિત. ”

“ જ્યારે જ્યારે ખાવું, ત્યારે ત્યારે તે ભગવાનને નૈવેદ્ય રૂપે

ધરીને પ્રસાદી તરીકે ખાવું. તેમ કરવાથી રક્ત શુદ્ધ થાય છે, અને પરિણામે મન પણ શુદ્ધ થાય છે. ”

*

*

*

*

મેં: “ જગન્નાથની કેવી મૂર્તિ છે, મા ? ”

મા: “ મેં તો બેટા, સ્વપ્નમાં શિવમૂર્તિ જોઈ હતી. ”

મેં: “ જગન્નાથમાં પણ શિવમૂર્તિ જોઈ ? ”

મા: “ હા. શિવલિંગ જોયું. જાણે કે લાખો શાલિગ્રામોની વેદી, અને તેના ઉપર જગન્નાથ શિવ. કાંઈ હોય નહિ, તો આટઆટલાં લોક આવે ? વિમલા દેવી છે. વિમલા તો દુર્ગાજી ને ! તેથીજ તો શિવ ? ”

મેં: “ કેટલાક કહે છે કે એ તો બૌદ્ધ મંદિર છે, મૂર્તિ પણ શુદ્ધની છે. પછી જ્યારે શંકરાચાર્યે બૌદ્ધોને દૂર કર્યા, ત્યાર પછી એજ મૂર્તિ શિવમૂર્તિ થઈ ગઈ. વળી પાછા વૈષ્ણવ ધર્મના પ્રચાર પછી તેની તે મૂર્તિ વિષ્ણુની ગણાઈ. ”

મા: “ કેાણ જાણે, પણ મેં તો શિવ જોયા. ”

મેં: “ મુસલમાનોએ કેટકેટલાં મંદિરો તોડી નાંખ્યાં, મા ? ”

મા: “ દુષ્ટલોકના લયથી લગવાન પણ ભાગે છે. એ તો તેમની ઇચ્છા હોય તો બધુંજ કરી શકે. છતાં એ પણ એમની લીલા છે. ”

*

*

*

*

મેં: “ મા, કાશીમાં મરવાથી મુક્તિ મળે એ વાત ખરી ? ”

મા: “ શાસ્ત્રોમાં છે અને ઘણાય લોક જાય છે. મુક્તિ તો ખરી. જે તેમને શરણે જાય તેમની મુક્તિ ના હોય, તો કેાની હોઈ શકે ? ”

મેં: “ શરણાગતની તો મુક્તિ ખરી, પરંતુ જે શરણાગત નથી, જે ભક્ત નથી, જે વિધર્મી છે, તેમની મુક્તિ પણ ખરી ? ”

મા: “ તેમની પણ થાય. કાશી ચૈતન્યમય સ્થાન છે. ”

મેં: “ ખરેખર, મા ? ”

મા: “ ત્યારે શું ? નહિ તો સ્થાનમાહાત્મ્યનો શો અર્થ ? ”

*

*

*

*

સૃષ્ટિપ્રકરણ

એક વાર સૃષ્ટિની ઉત્પત્તિની વાત નીકળી. માએ કહ્યું: “ સાંભળ બેટા, જ્યારે વિધાતાએ પ્રથમ મનુષ્યને ઉત્પન્ન કર્યો, ત્યારે તેને સત્વગુણી બનાવ્યો. પરિણામે તે જ્ઞાન લઈને જન્મ્યો અને સંસાર અનિત્ય છે તે સમજતાં તેને વાર લાગી નહિ. આથી બધાં જ ભગવાનનું નામ લેતાં તપસ્યા કરવા નીકળી પડ્યાં અને તેમનો મુક્તિપદમાં લય થઈ ગયો. પછી વિધાતાએ જોયું કે આ તો ઠીક ના થયું, સંસારની લીલાનો ખેલ ખરાબર જામ્યો નહિ. તેથી પારણામે સત્યની સાથે રજસ અને તમસનું મિશ્રણ કર્યું. પછી ખરેખરી લીલા જામી ! ”

*

*

*

*

જયરામવાટીમાં માને ઘેર એક રાતે વાતો નીકળી. મા સૂતાં સૂતાં સાંભળતાં હતાં. વેદાંતની વાત આવી. મેં કહ્યું: “ નામરૂપ વિના બીજું કંઈ નથી, અંતે ઈશ્વરબીશ્વર કાંઈજ નથી. ”

સાંભળીને મા તરત જ મારા મનનો ભાવ જાણે કે કળી ગયાં. તરત જ બોલ્યાં: “ નરેન્દ્ર કહેતો હતો કે મા, જે જ્ઞાન ગુરુપાદપદ્મને ઉડાવી દે તે તો અજ્ઞાન ગણાય, કારણ કે ગુરુપાદપદ્મ વિના જ્ઞાન પ્રતિષ્ઠિત ક્યાં રહે ? માટે, બેટા, જ્ઞાનચર્યા છોડી દે. ”

તેમને કાણુ પામી શક્યું છે ? શુક, વ્યાસ, શિવ અથા માત્ર મંકોડા જેવા છે. ”

મેં: “ મા, જાણવાની ઇચ્છા છે, કાંઈક સંમગ્નય છે, પણ વિચારને કેવી રીતે શેકી શકાય ? ”

મા: “ પૂર્ણ જ્ઞાન પ્રગટયા વિના વિચાર જન્ય નહિ. ”

પછી સૃષ્ટિની વાત નીકળી.

મેં: “ ત્યારે શું, મા, આ અથાં અસંખ્ય નાનાંમોટાં ગ્રાણી એક જ સાથે ઉત્પન્ન થયાં હશે ? ”

મા: “ ચિત્રકાર જેવી રીતે પીંછીથી આંખ, મુખ, નાક એમ એક પછી એક ચીતરતાં મૂર્તિ ખડી કરે છે, તેમ શું ભગવાન પણ કરતા હશે ? ના, ખેટા, તેમની એક પ્રકારની શક્તિ છે. તેમની ‘હા’ થી જગતનું અધું થાય છે, ‘ના’ થી અધું લોપાય છે. અધું એક સાથે થાય છે. ”

વાત કરતાં હતાં તે વખતે ઝોરડામાં ખાવાની ગંધથી મંકોડા ચારે બાજુ ઉભરાયા હતા. તેમને જોઈને મેં પૂછ્યું: “ ત્યારે આ અથા મંકોડા આટલા પાછળ કેમ પડ્યા ? તેમને તો માણસ થવાને ઘણી વાર છે. ” માએ કહ્યું: “ હાસ્તો. ઘણી વાર લાગવાની. કલ્પાંતે અધુંજ જાણું કે ગંધમાંથી ગરે છે. ”

*

*

*

*

મેં: “ તમે, મા, જયરામલાટીમાં એકવાર કહ્યું હતું કે અધું એક જ વખતે ઉત્પન્ન થયું છે ? ”

મા: “ ત્યારે શું એક પછી એક ? આ તો જાણે તેમનું યંત્ર ચાલે છે. તેમની સૃષ્ટિ અનંત છે, પ્રતિક્ષણે તેમને ધ્યાન રાખવું પડે છે. ”

સ્વપ્નરહસ્ય

મેં માને એક સ્વપ્નની વાત કહી: “મા, એકવાર સ્વપ્નમાં મેં જોયું તો જાણે સ્વામીની સાથે ક્યાંક જઈ રહી છું. જતાં જતાં રસ્તામાં એક નદી આવી, તેને ન મળે કિનારો. એક ઝાડ નીચે થઈને નદીની પાસે ગઈ, ત્યાં જઈને જોયું તો પેલી પારથી એક કાળો છોકરો એક નૌકા લઈને આવી રહ્યો છે. તેણે કહ્યું: હાથની લતા કાઢી નાખ, પછી તને પેલી પાર લઈ જઈશ. પછી મેં તેના ઘણો ભાગ કાઢી નાખ્યો, પણ થોડો ભાગ કેમે કર્યો ગય નહિ. એટલામાં મારા સ્વામી કાણ જાણે ક્યાંય ચાલ્યા ગયા, અને પછી જણાયા જ નહિ. પછી મેં કહ્યું: આટલો ભાગ તો નીકળતો નથી, પણ મને લઈ જવી જ પડશે. એમ કહેતી નૌકામાં એસી ગઈ. એસતાં વેંત નૌકા તો ચાલી, અને મારું સ્વપ્ન પણ ભાંગી ગયું.”

મા: “જે તેં જોયું તેમાં તેમનું રૂપ લઈને મહામાયા તને પાર લઈ ગઈ. સ્વામી કહ્યો, પુત્ર કહ્યો, દેહ કહ્યો, અધું જ અંતે તો માયા જ. આ અધાં માયાનાં અંધન તોડ્યા વિના પેલી પાર જઈ શકાતું નથી.

દેહમાં માયા તે દેહાત્મબુદ્ધિ છે, તે પણ તોડવી જ રહી. શાનો દેહ, બેટા, અંતે તો એક શેર રાખ કે કાંઈ બીજું? એનો વળી ગર્વ શો! ગમે તેટલો મોટો હોય, મોહક હોય, તેના ઉપર વળી આસક્તિ! હરિ બોલ, હરિ બોલ, જય મા, જગદંબા.....”

મૃત્યુ

પ્રેમાનંદ સ્વામીની વાત નીકળતાં માએ કહ્યું: “બેટા, ગમે તેવો મહાપુરુષ ભલે ને હોય, પરંતુ દેહ ધારણ કરીને આવ્યા એટલે દેહના ભોગ ભોગવવા જ રહ્યા. જતાં તકાવત એ કે સાધારણ લોક રડાકૂટ કરે, જ્યારે સમજુ માણસ ખુશીથી તે સ્વીકારે, જાણે મૃત્યુ તો એક ખેલ છે એમ માનીને.”

લક્ષ્મી: “મા, જેઓ મૃત્યુ પહેલાં અજ્ઞાન રહીને દેહત્યાગ કરે છે, તેમની શી રીતે સદ્ગતિ થાય?”

મા: “અજ્ઞાન હોવા પહેલાં જે વિચાર આવ્યો હોય, જે દ્વારા તેનું અજ્ઞાન હોય, તે વિચાર પ્રમાણે તેની ગતિ થાય.”

શ્રીરામકૃષ્ણ પરમહંસ અને શ્રીમાને વિષે

મા: “જ્યારે ઠાકુર ચાલ્યા ગયા, ત્યાર પછી એકવાર બેઠી બેઠી વિચારતી હતી. તે વખતે કામારપુકુરમાં હતી. મારે હવે કોઈ નથી, મારું શું થશે? એકવાર ઠાકુરે દર્શન દીધાં અને મને કહ્યું: ‘શા વિચાર કરે છે? તારે તો અનેક રત્નો છે, તે તને સોંપતો જાઉં છું. વખત આવતાં કેટલાંય લોક તને ‘મા’ ‘મા’ કહેતાં આવશે.’”

* * * *

મેં: “મા, બધાં ઠાકુરને પૂર્ણબ્રહ્મ સનાતન કહે છે તે શું ખરું છે?”

મા: “હા, તે મારા પૂણ બ્રહ્મ સનાતન છે.”

‘મારા’ એમ સાંભળીને મેં કહ્યું: “એમ તો પ્રત્યેક સ્ત્રીને માટે તેના સ્વામી પૂર્ણબ્રહ્મ સનાતન છે. પરંતુ હું તે ભાવે પૂછતો નથી.”

મા: “હા, તેઓ મારા સ્વામીભાવે પણ, અને બીજી બધી રીતે પણ.”

આ સાંભળીને મેં વિચાર્યું કે જે ઠાકુર પૂર્ણ બ્રહ્મ સનાતન હોય, તો મા સ્વયં જગદંબા, હોવાં જોઈએ,—જેમ સીતારામ, રાધાકૃષ્ણ, પરસ્પર અભિન્ન હતાં તેમ. હું પણ તે જ વિશ્વાસથી માને દર્શન ગયો હતો. તેથી મેં પૂછ્યું: “ત્યારે તમે તો જાણે એક સામાન્ય સ્ત્રીની માફક બેઠાં બેઠાં અત્યારે રોટલી વણી રહ્યાં છો, એ બધું શું? માયા કે બીજું કંઈ?”

મા: “ માયા વિના મારી આ દશા શાની હોય ? વૈકુંઠમાં નારાયણની પાસે લક્ષ્મી બનીને રહેતી. પણ ભગવાનને નરલીલા કરવાનું ગમે છે. શ્રી કૃષ્ણ જોવાળ બન્યા, રામ દશરથને ત્યાં અવતર્યા.”

મેં: “ તમને તમારું સ્વરૂપ મનમાં આવતું નથી, મા ? ”

મા: “ કોઈ કોઈવાર આવે છે, ત્યારે મનમાં થાય છે કે આ શું કરી રહી છું ? વળી આ બધું ઘરસંસાર, છોકરાંછૈયાં મનમાં આવે છે ને તે ભૂલી જઈ છું. ”

*

*

*

*

મા: “ એક જાતનો સુમેળ જામે, તો દર્શન થાય. ”

મેં: “ મા, બધા તમને ‘ આપ ’ કહે છે, પરંતુ હું તો તે પ્રમાણે બોલી શકતો નથી, મારે મોઢેથી તેમ નીકળતું જ નથી. ”

મા: “ તે જ ઠીક છે. એજ ખરો સહજ ભાવ છે. ”

પછી વાતવાતમાં મેં માને જણાવ્યું: “ મા, તમે તેમને મંત્ર દીધો છે, તો તેમની જવાબદારી તમે લીધી છે. છતાં અમારી વાત નીકળતાં ‘ ઠાકુરને જણાવીશ, ’ એમ કેમ કહો છો ? અમારી જવાબદારી તમે લઈ શકતાં નથી ? ”

મા: “ તમારી જવાબદારી તો લીધી છે. ”

મેં: “ મા, આશીર્વાદ કરો, જેથી મન શુદ્ધ થાય, અને અનુરાગ ઉત્પન્ન થાય. હું એક છોકરાની સાથે ભણતો, તેને ખૂબજ આહતો. તેનો થોડો ભાવ પણ જો ઠાકુર તરફ વળત, તો સંતુષ્ટ થાત. ”

મા: “ આહા એજ તો. અચ્છા, ઠાકુરને જણાવીશ. ”

મેં: “ એમ વળી કેમ કહો છો ? તમે અને ઠાકુર શું જૂદાં છો ? તમે આશીર્વાદ કરશો એટલે જ બસ. ”

મા: “બાબા, જો માત્ર મારા આશીર્વાદથી જ બનતું હોત તો મારાં હાડકાં તોડીને પણ તેમ કરું. મનુષ્યની તે શી તાકાત છે કે તે માયાના પંજામાંથી છૂટી શકે? તેથી તો ઠાકુરે આટઆટલી સાધના કરી અને તેનું બધું ફળ જીવોના ઉદ્ધાર માટે દઇ ગયા!”

મેં: “તેમનાં દર્શન વિના પ્રેમ કેમ ઉપજે?”

મા: “હારતો, હવાની સાથે કાણ બાથ ભીડી શકે?”

મેં: “મા, ઠાકુરને ક્યારે દેખીશ?”

મા: “થશે, સમય આવશે એટલે બધું જ થશે.”

*

*

*

*

મેં: “મા, ઠાકુરની સમાધિની અવસ્થામાં તેમનું મુખ તમે કદાપિ મ્લાન જોયું છે?”

મા: “ના, મેં તો જોયું નથી. તે વખતે મેં તો પ્રસન્ન જોયા છે.”

મેં: “ભાવસમાધિમાં પ્રસન્ન હોઈ શકે. પરંતુ બેઠેલી જખી વિષે ઠાકુર કહેતા કે તે અતિ ઉચ્ચ અવસ્થાની જખી છે. તેમાં પણ શું હાસ્ય હોય?”

મા: “મેં તો બધી સમાધિમાં તેવા જોયા છે.”

મેં: “રંગ કેવો હતો?”

મા: “તેમના શરીરનો રંગ જાણે હિમાલયના જોવો હતો, સોનાના ધટ કવચની સાથે તેનો રંગ મળી જતો હતો. જ્યારે ભેલ ચોળતી, ત્યારે આખા શરીરમાંથી જાણે જ્યોતિ નીકળતી.”

*

*

*

*

એક વાર મા પૂજના ઓરડામાં બેઠાં હતાં. પૂજન પૂરી થઇ ગઈ હતી. એક ગુરુભાઈએ માને પૂછ્યું: “મા, આપ ઠાકુરને કેવી દૃષ્ટિથી જુઓ છો?”

થોડો વખત નિસ્તબ્ધ બનીને ગંભીર ભાવે માએ કહ્યું:
“ સંતાનની માફક.”

* * * *

મેં: “ મા, તમે એકવાર કહ્યું હતું કે ઠાકુર શ્વેતકાય ભક્તો દ્વારા પણ કાર્ય કરશે એ વાત ખરી ? ”

મા: “ ના, તેમના અનેક શ્વેતકાય ભક્તો આવશે એમ કહ્યું હતું. જોને, ઘણા આવેજ છે ના ? ઠાકુર કહેતા હતા કે એકસો વરસ પછી પોતે વળી પાછા આવશે.....ઠાકુરનો ત્યાગ એજ તેમનું ઐશ્વર્ય હતું. તેમના તે ત્યાગથી જ આપણે જે ળીએ તે છીએ.”

“ ઠાકુરના આવીર્ભાવથી સત્યયુગનો આરંભ થયો. વિશેષ વિશેષ લોક તેમના સાથે જન્મ્યા હતા. નરેન્દ્ર સપ્તર્ષિમાનો એક હતો.”

* * * *

“ કાશીપુર ખાગ તેમની અનંતલીલાનું સ્થાન છે. કેટકેટલી તપસ્યા, ધ્યાન, સમાધિ ! તેમનું તે મહાસમાધિસ્થાન છે, સિદ્ધસ્થાન છે; ત્યાં ધ્યાન કરવાથી સિદ્ધ થવાય.”

૨

વિવિધ વાર્તાલાપ

સ્વભાવ મા એકવાર કામને વિષે વાતો કરતાં હતાં:-

“ સ્વભાવ છાડિતે નારે શુવેર દાય, દાય ।

સ્વભાવ છાડિયે, ભજે, ભજિ તાર પાય ॥ ”

મેં: “ એટલે શું, મા ? ”

મા: “ મનુષ્ય સ્વભાવને છોડી શકતો નથી. તેથી ચૈતન્યદેવ કહે છે કે સ્વભાવને છોડીને જે મારું ભજન કરે છે, તેને હું ભજું છું.”

મેં: “ તમે જયરામખાટીમાં કહેતાં હતાં કે સ્વભાવ બદલાય તો બધું થાય, એવું જ કે ? ”

મા: “ હા, એમજ. સ્વભાવ બદલવો એ મોટી વાત છે, બેટા. ”

*

*

*

*

“ આ પાણી જેનો સ્વભાવ નીચે વહેવાનો છે, તેને પણ સૂર્યનાં કિરણ આકાશમાં લઈ જાય છે, તેવી રીતે મનનો સ્વભાવ પણ નીચે જવાનો છે, ભોગ વિલાસમાં રચ્યાપચ્યા રહેવાનો છે. પરંતુ તેને પણ ભગવાનની કૃપા ઉદ્ધૃગામી કરે છે. ”...

એકવાર સાસરે જતી વખતે માએ મને કહ્યું: “ બેટા, કાષ્ઠની સાથે વધારે હળવું મળવું નહિ, કાષ્ઠનાથી ભોળવાવું નહિ. પોતાનામાં પોતે રચ્યાં રહેવું. કાષ્ઠનાં ઘર ગણવાં નહિ. ”

*

*

*

*

“ જો મા, પુરુષ જાતનો કદાપિ વિશ્વાસ કરવો નહિ. ખીજની તો વાત શી, પણ પોતાના આપનો કે ભાઈનો સરખાય નહિ. સ્વયં ભગવાન જો પુરુષનો વેષ લઈને આવે તો તેમનો પણ વિશ્વાસ કરાય નહિ. ”

“ સ્ત્રી જાતને આટલો ક્રોધ કરવો ઉચિત નથી. સહન કરવું એ ઘણું જરૂરી છે. બાળપણમાં માઆપનો ખોળો, જીવાનીમાં સ્વામીનો આશરો, તે સિવાય સ્ત્રીને માટે ખીજ કાઈ મોટી વાત નથી. સ્ત્રી જાત ઘણી વિચિત્ર છે. કદાચ ઋ દષ્ટને કાંઈનું કાંઈ કરી બેસે. ”

*

*

*

*

“ જુઓ મા, સ્વામી અને સ્ત્રીનો એક મત થાય ત્યારે ધર્મનો સહમત ઉદય થાય. ”

* * * * *

એક વાર શુચિ-અશુચિની વાત નીકળી. માએ કહ્યું: “ જુઓ, બેટા, ઠાકુરને પેટનું દરદ હતું. જ્યારે હું શુચિ-અશુચિ ટકારખાનામાં રહેતી, ત્યારે તેમને જે ગમે તે રાંધી આપતી. પણ મહિનામાં જે ત્રણ દિવસ થાય નહિ, તે દિવસોએ મા કાલીનો પ્રસાદ આવતો, તે ખાઈને ઠાકુરના પેટનો રોગ વધતો. એકવાર ઠાકુરે મને બોલાવીને કહ્યું: ‘ જો, આ ત્રણ દિવસ તેં ખાવાનું ના કર્યું, તો મારું શરીર વધારે ખરાબ થઈ ગયું. તેં કેમ ના રાંધ્યું? ’ મેં કહ્યું: ‘ સ્ત્રીઓ મહિનાના ત્રણ દિવસોમાં કોઈને રાંધી આપી શકે નહિ! ’ ત્યારે ઠાકુરે કહ્યું: ‘ કોણે કહ્યું? તું તારે મને રાંધી આપજે, મને વાંધો નથી. કહે તો ખરી, તારા શરીરની કયા વસ્તુ અશુચિ છે? તારી ચામડી, માંસ, હાડકાં, મજ્જાતંતુ, શું અશુચિ છે? જો, મન જ શુચિ કે અશુચિ છે. બહારની અશુચિ તો કાંઈજ નથી? ’ ત્યાર પછી હું હંમેશાં રાંધી આપતી. તે પ્રમાણે એક વાર પૂજન ન થવાથી મારા મનમાં ગોઠયું નહિ. તેથી ઠાકુરે મને કહ્યું: “ જો પૂજન ના કરવાથી મનમાં દુઃખ લાગે તો કરવી, નહિ તો તેમાં કાંઈ નથી. ”

* * * * *

મેં: “ મા, અશુચિ અવસ્થામાં સ્ત્રીઓ ઠાકુરની પૂજન કરી શકે કે નહિ? ”

મા: “ હા, કરી શકે, જો ઠાકુર તરફ પ્રેમ હોય તો. પરંતુ જો મનમાં સંશય ઉત્પન્ન થાય તો ના કરવી. ”

પરંતુ મા બધાંને આજ પ્રમાણે કહેતાં નહોતાં. થોડા દિવસ પછી તેજ અવસ્થામાં કાંઈ બીજી સ્ત્રીએ પૂછ્યું, ત્યારે માએ કહ્યું:

“આવી અવસ્થામાં તે વળી ઠાકુરની પૂજા થઈ શકે ? ના કરાય.”
લોકની માનસિક અવસ્થા જોઈને મા કહેતાં, તેથી કરીને તેઓ શું
કહેશે તે વિશે પ્રથમથી અટકળ કરવી ભારે પડતું.

*

*

*

*

સંસારની વિવિધતા સત્રે વાળુ કરતી વખતે માએ મને પૂછ્યું:
“તું હવે ઘેર જ રહે છે ને?”

મેં: “હા, મા, ઘેર જ રહું છું. મારે મોટી એક મુશ્કેલી
છે. ખૂબ ખીમારી આવી ગઈ, પછી વિવાહ થયો.”

મા: “વિવાહ પલુ થઈ ગયો?”

મેં: “હા, મા.”

મા: “છોકરીની ઉંમર કેટલી છે?”

મેં: “લગભગ તેર વર્ષની.”

મા: “જે થયું છે તે સારાને માટે થયું છે. હવે શું કરીશ?”

મેં: “માસ્તર મહાશયે વિવાહ કરવાની ના પાડી હતી.”

મા: “આહા ! પોતે ઘણી મુશ્કેલીઓ વેડી હતી ને ? તેથીજ
કહે છે કે કોઈ વિવાહ કરશો નહિ રે!”

મેં: “સંસારમાં ઘણા આઘાત લાગે છે, માણસ પોતાની
માણસાઈ જ ગૂમાવી બેસે છે.”

મા: “ખરેખર. માત્ર પૈસા, પૈસા, પૈસા, કાંઈ જ નહિ !”

મેં: “ઘણી વિષમ યંત્રણા !”

મા: “ઠાકુરને સંસારી ભકતો ઘણા છે. ગભરાવું શાને ?”

હું નિસ્તબ્ધ રહ્યો.

મા: “મારા ભાઈઓએ વિવાહ કર્યો છે.”

મેં: “આપના કહેવા પ્રમાણે ?”

મા: “શું કરું? ઠાકુર કહેતા, ‘વિજ્ઞાનો જીવ વિજ્ઞામાંજ સારો, ભાતની હાંડીમાં તેને રાખીએ તો મરી જાય.’”

મેં: “ક્રમશઃ બધું ઠીક થઈ જશે ?”

મા: “તે તો કાણ જાણે? જુઓ. પહેલાં તો કીડી મારતાંય ખીતી, હવે તો ખીલાડીને પણ સીધી કરી દઈ છું. ઠાકુર કહેતા, ‘આ પણ કરો, તે પણ કરો.’ ‘તું હું, તું હું.’ જીવ બધાં દુઃખ-કષ્ટ ભોગવે, ત્યારે બોલે છે, ‘તું હું, તું હું.’”

ભય શાનો? વિવાહ કર્યો છે તો તે પણ ઠાકુરની ઈચ્છાથી સારું થઈ જશે. કદાચ તેમાં કંઈ સુકૃતિ પણ હોય. ઠાકુર કહેતા કે વિદ્યાના કરતાં અવિદ્યાનું જોર વધારે છે, એટલે કે અવિદ્યામાયા સંસારને મુગ્ધ કરી રહી છે.”

*

*

*

*

એક સ્ત્રીલોકતે માને જણાવ્યું: “મારે પાંચ દીકરીઓ છે, મા. તેમનો વિવાહ કરવો છે. બધી ચિંતામાં પડી છું.” માએ કહ્યું: “વિવાહ ના થાય, તો તેમાં ચિંતા શી? નિવેદિતાસ્કૂલમાં તેમને મુકી દેવી. ત્યાં ભણશે, ગણશે, સંસ્કારી થશે.” એ સાંભળીને ખીજ દાદા બાઈએ કહ્યું: “જો માની વાતમાં તારો વિશ્વાસ હોય તો તેમજ કરવું ઉચિત છે. માતા પોતે જ જ્યારે આમ કહે છે ત્યારે તે વિષે ચિંતા શી?” પરંતુ તે બાઈના મનમાં તે વાત ગળે ઊતરી હોય તેમ લાગ્યું નહિ. દાદાએ કહ્યું: “અત્યારે છોકરા મેળવવા મુશ્કેલી ભર્યું છે. બધા તો પરણ્યા જ માગતા નથી.”

માએ કહ્યું: “અત્યારે છોકરાઓને જણાય છે કે સંસાર અનિત્ય છે, તેમાં જેટલા લિપ્ત ના થવાય તેટલું સારું.”

*

*

*

*

એક વાર એક ભક્તની પૂછપરછ કરી. તેના છોકરાના વિવાહ વિષે વાત નીકળી. તે ભક્તે કહ્યું: “ના, મા, વિવાહ કર્યો નથી.” માએ કહ્યું: “એક છોકરો, છતાં, વિવાહ કર્યો નથી?”

ભક્ત: “વિવાહ કરવાની ઇચ્છા તેની નથી, મા.”

મા: “અત્યારે તો છોકરાઓની એ જ વાત છે. શું વિવાહ કરવાથી સાચા થઈ ના શકાય? અધ્યાય મનનાં ભૂત છે. શું ઠાકુરે મારી સાથે વિવાહ કર્યો ન હોતો? તેણે દીક્ષા લીધી છે?”

ભક્ત: “હા, મા. તેથી તે આપનો જ છે.”

મા: “એમ, ત્યારે વિવાહ કેમ ના કરે? હું કહીશ. મને લાગે છે કે દુઃખકષ્ટનો માર્યો વિવાહ કરવા માગતો નહિ હોય. તારી શી ઇચ્છા છે?”

ભક્ત: “મા, તેનું જેમાં મંગળ હોય તે તો તમે જાણી શકો. તમારી ઇચ્છા પ્રમાણે કરીશું.”

મા: “જો, બેટા, કેટલાક સાધુ અને જઈને સર્વ અધનોથી મુક્ત અને છે, કેટલાકને સંસારનો આસ્વાદ ભોગવવાને જન્મ લેવો પડે છે. મને લાગે છે કે ભોગ પૂરો થઈ જાય તે જ સારું. ઠાકુરનાં સાંગોપાંગની વાત જૂદી છે.”

ભક્ત: “મા, એ તો જેવી તમારી ઇચ્છા.”

મા: “હું કહીશ કે તે વિવાહ કરે. તેના ભોગ પૂરા થાઓ. ઠાકુરનો સિદ્ધમંત્ર તેનું રક્ષણ કરશે.”

*

*

*

*

માએ એકવાર રસ્તામાં પડતા વરંડામાં જઈને હસતાં હસતાં મને બોલાવીને કહ્યું: “અહીં આવ તો, બેટા, અહીં તો આવ, જો તો મજા!” હું પાસે ગઈ એટલે કહ્યું: “જો તો, પેલી વેશ્યાના ઘરની સામેની બારીની પાસે પેલો કોઈ માણસ એકવાર આ બારી

તો બીજી બારી, એમ આંટા મારી રહ્યો છે. બિચારો અંદર દૂકી શકતો નથી. જોયો કેવો મોહ, કેવી પ્રવૃત્તિ ! અંદરથી ગાનના અવાજ આવે છે, છતાં પેલો અંદર જઈ શકતો નથી ! આહા ! કેવો તનમનાટ ! ” પછી અમે બન્ને હસવા લાગ્યાં.

* * * *

એક સ્ત્રીની વાત નીકળી. માએ કહ્યું : “ કાણુ જાણે તેને પોતાના સ્વામીને માટે કેવો મોહ લાગ્યો છે ! ખાતાં, પીતાં, સૂતાં કાંઈ એન નહિ ! ખાતાં પીતાં ઊઠે ને વળી સ્વામીને જોઈ આવે ! રાત દિવસ બિચારાને ઘરમાં જ બંદી રાખે. જોને તેનું શરીર કેવું થઈ ગયું છે ! એકાદ છોકરું થાય ને તેનો સ્વભાવ કાંઈક બદલાય તો સારું ! ”

* * * *

માએ કહ્યું : “ કાલે એક વહુ આવી હતી. ખૂબ નાની ઉંમરની. તેના ખોળામાં, પીઠ પર બેઠો છોકરો. બધાંને બરાબર સાચવી પણ શક્તી ન હોતી, અને વળી કહેતી હતી કે, ‘મા, સંસાર સારો લાગતો નથી.’ મેં કહ્યું : ‘કેમ ! તારે તો નાનાં બાળબચ્ચાં છે ને ?’ ત્યારે કહે કે બસ, હવે થવાનાં નહિ. મેં કહ્યું : ‘એમ થાય તો તો ઘણું સારું.’ ”

* * * *

“ એક જ દેહ દ્વારા વીસ પચીસ છોકરાં જન્મે, એ તે શું મનુષ્યત્વ ! નહિ સંયમ, નહિ કાંઈ, —કેવળ પશુતા ! ”

* * * *

એક સ્ત્રી ઘણી દુઃખિત થઈને માને પૂછવા આવી : “ મા, મારું શું થશે ? ” માએ સહેજ ઉદાસીન થઈને જણાવ્યું : “ તારે તો વર્ષે વર્ષે છોકરાં થાય, સહેજ પણ સંયમ ના મળે અને મને કહે છે કે મારું શું થશે ? એમ કહે શું વળવાનું હતું ? ”

* * * *

એક વાર હરિહર મહારાજ ઠાકુરને ભોગ ધરવા આવ્યા હતા. તેમને જોઈને માએ કહ્યું: “આ જોયો એક ત્યાગી છોકરો, ઠાકુરને નામે આવ્યો છે. સંસારી લોક વારંવાર બાળકને જન્મ આપે છે. બાળે એ જ તેમનું કાર્ય ના હોય ! ઠાકુર કહેતા કે એક બે છોકરાં થઈ ગયાં એટલે બસ ! આ બાબતમાં અંજોને કાંઈક સમજતા લાગે છે. અને આપણે !”

*

*

*

આજે સંધ્યા પછી માને ત્યાં ગઈ હતી. મા સાદડી ઉપર સૂઈ રહ્યાં હતાં. પ્રશ્નુમ કરીને વાતવાતમાં મેં માને પૂછ્યું: “મા, અનેક દિવસો આવી, તો હવે મારા કાલીઘાટના ઘરમાં જવું ઉચિત છે ?” મા: “હજી થોડા દિવસ રહી જા, ખેટા. ત્યાં ગયા પછી અહીં વારંવાર આવી જઈ શકાશે નહિ. કદાચ એકાદ દિવસ ના આવે તો મનમાં થાય છે કે કેમ ના આવી. કાલે નહોતી આવી, તેથી મનમાં થયું કે શરીર તો નહિ બગડ્યું હોય ? જો આજે ના આવી હોત તો તપાસ કરાવવાની હતી. પરંતુ જો તારા સ્વામીનું શરીર બગડે, અથવા તો તને તેમના મનનો ભાવ કળાય કે તારે તેમની પાસે રહેવું જોઈએ, તો ચોક્કસ જવું.”

મેં: “સ્વામી પ્રસન્ન હોય, છતાં, મા, લોકો તો કહેવાનાં જ કે ઘરસંસાર છોડીને આટલા દિવસ બહારને ત્યાં રહી. સ્વામીની સેવા, ઘરસંસાર, બધું જ સંભાળવું રહ્યું.”

મા: “ઘણા દિવસ સંસાર ભોગવ્યો. લોકોની વાતો જવા દે. એ તો બોલવાના જ. પૂછને વખતે તો ત્યાં જવું જ પડશે.”

મેં: “સંસારને માટે ચિંતા તો મા, કાંઈ વેળા થતી નથી. આપની પાસે આવી શકાય નહિ, એજ મોટી ચિંતા છે, મા.”

મા: “કાંઈ નહિ, આ મહિનો રહી જા.”

*

*

*

*

મેં: “ અચ્છા, મા, સંસારમાં તો સ્ત્રીઓને માટે તેનો સ્વામી જ પૂન્ય અને ગુરુ ગણાય. તેમની જ સેવાથી સાલોક્ષ્ય, સાયુન્ય પ્રાપ્ત થાય છે, એમ શાસ્ત્ર જણાવે છે. તેના સ્વામીના મનથી સહેજ વિરુદ્ધ જઈને જો કોઈ સ્ત્રી અનુનય, વિનય કે ન સદાલાપ દ્વારા સંયમી થવાનો પ્રયત્ન કરે, તો તેથી શું થાય ? ”

મા: “ ભગવાનને માટે જે કાંઈ હોય તેમાં પાપ નથી, એટા. ઇન્દ્રિયનો સંયમ, જ્ઞાનપૂર્વકનો, જરૂરી છે. વિધવાઓને માટે આપણી જે બધી વ્યવસ્થા છે, તે સઘળી આ નિયમને વર્તીનેજ છે, એટા. ”

*

*

*

x

એક વાર કોઈ કારણસર વૈકુંઠબાણુ અને તેમના ભાઈ વચ્ચે કલહ થયો. આથી વૈકુંઠબાણુ પોતાનું ઘર છોડીને બીજે રહેવા માટે શ્રીમાને જણાવવા ગયા. બધું સાંભળીને માએ ગોલાપમાને કહ્યું: “ નેયું, ગોલાપ, વૈકુંઠને ભાઈએ તમારો માર્યો, એટલે ભાઈ અહીં દોડી આવ્યા ! ઘર હોય એટલે કાંઈકે તો થવાનુંજ, તેને માટે આટલી ધમાલ શી ? ” પછી વૈકુંઠને કહ્યું: “ જા, બાબા, ઘેર જા. સંસાર માંજો એટલે કલ્યાણકંડાસ તો થવાનાં જ. ”

*

*

*

*

ભગિની નિવેદિતાની શાળાની કેટલીક છોકરીઓને લઈને સુધીરાદેવી રાત્રે માનાં દર્શને ગયાં હતાં. રાત્રે મોકું થતું જોઈને માએ કહ્યું: “ રાત તો પડી ગઈ, ઘેર વઢશે નહિ ? ”

સુધીરા: “ આજે વળી જરા ચોપડાશે. તેમનાં ઘરનાં માણસો જરા વિચિત્ર છે. જો જણાશે કે બધાં અહીં આવ્યાં હતાં, તો તો આવીજ અન્યું ! ”

મા: “ બિચારાં ! કેટલી કેટલી જાતનાં માણસો હોય છે ? જેઓ સમાજને વશવર્તીને ચાલે છે, તેમને કેટલો બધો ભય ! જાઓ, બધાં નાહ તો ઘેર વઢશે. ”

સુધીરા: “એ તો ઠીક, મા ! એટલું સહન નહિ કરે, તો કરશે શું ? આપના આશીર્વાદથી બધું ઠીક થઈ જશે.”

મા: “ઠાકુરની કૃપાથી બધું સારું થઈ જશે. જો કોઈ કાંઈ બોલે તો તેનો ઉત્તર આપશે નહિ. સંસારમાં ભાતભાતનાં માણસો છે. ખૂબ સહન કરતાં શીખવું જોઈશે, બેટા.”

*

*

*

*

શાંતાનંદ સ્વામીએ માની પાસે દેશનાં દુઃખ તેમજ દુર્દશાની વાત કાઢી. વાતવાતમાં તેમણે કહ્યું: “ઈન્ડિયન-ગ્રાના તાવમાં સાઠ લાખ જણ મરી ગયાં ! ધાનખાન મોંઘું થઈ ગયું છે. લોકોને બહુ દુઃખ છે, મા.”

મા: “હા, બાબા. લોકોને ખાવાનું મળતું નથી. અને જેમને ઘેર ઈયાંછોકરાં હશે તેમને તો ઘણી મુશ્કેલી. હજી તો શરૂઆત છે. વરસાદ આવે ને કાંઈક ધાન થાય તો ઠીક.”

મણીન્દ્ર: “તેને માટે પ્રયત્ન તો થઈ રહ્યાં છે, મા.”

શાંતાનંદ: “લોકોનાં કષ્ટ તો વધતાં જાય છે. આટઆટલાં કષ્ટ, શાનાં કર્મફળ હશે, મા ?”

મા: “આટલાં બધાંનાં કર્મફળ કેવાં ! કાણ જાણે બેટા, બધી હવા જ બદલાઈ ગઈ છે !”

શાંતાનંદ: “યુદ્ધ તો પૂરું થઈ ગયું, છતાં જણસપત્ર સસ્તાં થતાં નથી !”

મા: “કોઈ કહે છે ને કે યુદ્ધ તો ચાલુ છે ?”

શાંતાનંદ: “એ તો કાણુલમાં. આટઆટલાં દુઃખ, કષ્ટ, યુદ્ધ ! શું, મા, કોઈ યુગપરિવર્તન થશે ?”

મા: (હસીને) “કેમ કરીને કહેવાય ? તેમની ઈચ્છા શી હશે એ તો કાણુ જાણે ? રાજને પાપે રાજ્ય નષ્ટ થાય છે. હિંસા, કપટ,

બલહત્યા, વગેરે પાપો રાજને પાપે પ્રજને કષ્ટ આપે છે, અને દૈવનો ઉત્પાત મચે છે, -જેવાં કે યુદ્ધ, ભૂકંપ, દુકાળ વગેરે. ”

* * * *

પ્રબોધબાણુ: “ આજે ગામમાં ગયો હતો. લોકોને ધણું દુઃખ છે. પહેરવાનું કાપડ નથી, ઢોરને નીરવાનું ખડ પણ નથી ! ”

મા: “ તેમને ચાવલ આપવામાં આવ્યા કે નહિ ? ”

પ્રબોધ: “ કાલે આપવામાં આવ્યા હતા. ”

મા: “ કાપડ અપાય છે ? ”

પ્રબોધબાણુ: “ સમાક્ષીને અપાય છે.....મા, મેં સાંભળ્યું છે કે આપે એક સ્વપ્ન જોયું હતું. એક સ્ત્રી કળશી અને ઝાડુ લઇને ઊભી હતી. ”

મા: “ હા, જોયું હતું. પછી મેં તેને પૂછ્યું: ‘ તું કાણુ ? ’ તો કહે કે હું ઝાડુ વાળવા આવી છું. મેં કહ્યું: ‘ ત્યારે શું ? ’ ત્યારે કહે, ‘ અમૃતની છાંટ નાંખી જઈશ. ’ હવે તેજ થઈ રહ્યું છે. મારી માતાને મુખે સાંભળ્યું હતું કે જ્યારે આવશે ત્યારે ઉપરાછપરી ત્રણ વર્ષ દુકાળ આવશે. બે વર્ષો તો થયાં કે નહિ ? ”

મણીન્દ્ર: “ યુદ્ધ તો ક્યારનું થઈ રહ્યું છે. ”

મા: “ યુદ્ધ તો થઈ રહ્યું. દુકાળને બે વર્ષ થયાં કે નહિ ? હજી એક વર્ષ ચાલશે. ”

પછી ધાનની વાત નીકળી. માએ કહ્યું: “ આટલી બધી મોંઘવારી ! જેમની પાસે છે તેમને પણ ચિંતા થતી હશે. હવે તો ‘ તારું ચામડું હું ખાઉં, મારું તું ખા ! ’ બધું સહન કર્યું જ છૂટકા છે, ભગવાન કરે તેમ ખરું ! ”

* * * *

“ જો, ખેટા, બધાંય કહે છે કે આ દુઃખ ને પેલું દુઃખ, ભગવાનને કેટલી અરજ કરી છતાં દુઃખ તો ગયું નહિ ! પરંતુ દુઃખ તો ભગવાનનું દાન છે. અને સંસારમાં દુઃખ તો કેને નથી પડ્યાં ? વૃંદા શ્રીકૃષ્ણને કહેતી હતી કે કાણુ કહે છે તમે દયામય છો ? રામ અવતારમાં સીતાને રડાવી, કૃષ્ણ અવતારમાં રાધાને રડાવી અને કંસના કારાગૃહમાં દુઃખથી કલેશ પામતાં કૃષ્ણનાં માતાપિતા રાત-દિવસ કૃષ્ણ કૃષ્ણ કરીને રડતાં હતાં ! ”

*

*

*

*

લલિતઆણુ: “ મા, ખાવાપીવામાં ક્યા નિયમો પાળવા ? ”

મા: “ આઘ શ્રાદ્ધનું ખાવું નહિ. તેથી ભક્તિમાં હાનિ થાય છે. ખીજાં શ્રાદ્ધોનું ખાઈ શકાય. જે કાંઈ ખાવું તે ભગવાનને અર્પણ કરીને ખાવું. અપ્રસાદી અન્ન ખાવું નહિ. જેવું અન્ન તેવું લોહી, શુદ્ધ અન્ન તો શુદ્ધ લોહી. શુદ્ધ મનમાં શુદ્ધ ભક્તિ જન્મે. ”

લલિતઆણુ: “ મા, અમે તો ગૃહી રહ્યા, આત્મીય વ્યવર્તનનાં શ્રાદ્ધ વખતે શું કરવું ? ”

મા: “ શ્રાદ્ધમાં જઈને કામકાજ કરવું. તેમને ખોટું ના લાગે તેવું બધું કરવું. પરંતુ તે દિવસે બની શકે ત્યાં સુધી બધા પ્રયત્નો કરીને ખાવાનું ચૂકવી દેવું. જો તેમ ના થઈ શકે તો, જે દેવતાને નિવેદન થયું હોય તે ગ્રહણ કરવું. પ્રસાદી હોય તો આઘ શ્રાદ્ધનું પણ ભક્તગણ ખાઈ શકે. ”

લલિતઆણુ: “ ઘણીવાર શ્રાદ્ધને માટે બનાવેલી વસ્તુઓ વધે છે તે ખવાય ? ”

મા: “ હા, તેમાં દોષ નથી. ગૃહી ખીજું શું કરી શકે ”

શ્રાદ્ધાન્ન ખાવાને માટે ઠાકુર પણ ના કહેતા હતા .

*

*

*

*

એક નાનકડી ટોપલીમાં સીતાફળ હતાં. કાંઈએ સાધુઓને જઈને પૂછ્યું કે તમારે આ ટોપલીની શી જરૂર છે, નકામી છે, નાખી દોને ! એટલે સાધુઓએ તે બહાર નાખી દીધી. માએ આ બધું જોયું. તેથી પોતે ઝડપી અને રસ્તાના વરંડા ઉપર જઈને મને બોલાવીને કહ્યું: “જોયું ! કેવી સરસ ટોપલી ફેંકી દીધી છે ! એમને શું ? બધા સાધુઓ, એમને કાંઈ માયા છે ! પણ આપણને તો સામાન્ય પદાર્થોનો પણ બગાડ સહન ના થાય. એટલી ટોપલી છેવટે શાકનાં છોતરાં રાખવાને તો કામમાં લાગે ?” એમ કહીને તે ટોપલી મંગાવી લીધી.

*

*

*

*

એક વાર એક સ્ત્રી દીક્ષા લેવા માંડે આવી. માએ કહ્યું: “તને જોઈને મનમાં થાય છે કે તારે ખોળે એક છોકરું હશે. તેને ક્યાં મૂકીને આવી છું ?” તે સ્ત્રીએ કહ્યું: “અહીં લાવું તો બધું બગાડી મૂકે, મા, તે વિચારથી નથી લાવી.” બાળક માત્ર ત્રણ માસનું હતું તે જાણીને માએ કહ્યું: “શું, આવડાં બાળકનાં મળ-મૂતથી ઘર અપવિત્ર થઈ જાય ? એ તો બધાં નારાયણ સ્વરૂપ છે. ઘેર જ, જલદીથી, બાળક રડતું હશે. ચાર દિવસ પછી આવજે.”

*

*

*

*

રાધુને મિશનરી શાળામાં જવાનું હતું. ગોલાપમાએ કહ્યું: “હવે તો છોકરી મોટી થઈ છે. હવે નિશાળબિશાળ કેવી ?” એમ કહીને રાધુને જવાની ના પાડી. રાધુ રડવા લાગી. માએ કહ્યું: “શાંતી વળી મોટી ? જવા દે એને. લખવું વાંચવું, શિલ્પકળા અને ખીજી વિદ્યાઓ શીખવી એ બધું ઘણું ઉપકારક છે. જે ગામમાં તેનો વિવાહ થયો છે, ત્યાં આ બધું જાણવાથી તેને તેમજ ખીજાં બધાંને ઉપકાર થશે.”

*

*

*

*

એકવાર સંધ્યા થઈ ગઈ હતી. જોયું તો નિવેદિતા-સ્કૂલમાંથી કેટલીક કન્યાઓ આવી હતી. તેમાં એ મદ્રાસી છોકરીઓ હતી. તેમને મા તેમનાં ભણતર વિષે પૂછતાં હતાં. તે છોકરીઓ અંગ્રેજી જાણતી હતી તે સાંભળીને માએ કહ્યું: “અચ્છા, ત્યારે, અમે ઘેર જઈશું તેનું અંગ્રેજી બોલો તો?” બધાને એમ અંગ્રેજી કરવાનું પૂછ્યું. સાંભળીને મા ખડખડાટ હસી પડ્યાં. પછી ગાન વિષે પૂછ્યું. મદ્રાસી છોકરીએ ગાન ગાયું. તેનું ગાન સાંભળીને માને ઘણો આનંદ થયો.

*

*

*

કોઈ એક વિધવા કોઈની પાસેથી ભક્તિરસ વિષેનું ગાન શીખતી હતી. તે સાંભળીને માએ કહ્યું: “આહા, ઠાકુર કેવું સરસ ગાતા હતા! જાણે કે ગાન ઉપર વહેતા હતા! તે ગાનથી મારા કાન ભરેલા છે. હવે તો જે ગાન છે તે તો માત્ર સાંભળવા પૂરતાં જ. અને નરેન્દ્રનો કેવો પંચમ સૂર!”

*

*

*

*

એક વાર વૈકુંઠબાબુએ કામારપુકુરમાં માને પૂછ્યું: “મા, માછલી ખાવામાં દોષ ખરો?” માએ કહ્યું: “આ દેશ જ માછલીનો દેશ છે, તેથી તે ખાવામાં કોઈ દોષ નથી.”

*

*

*

*

મેં: “મા, નાની નાની વિધવાઓને માછલી ખાતાં જોઈને મને તો આશ્ચર્ય થયું. અમારી તરફ તો સામાજિક નિયમો પ્રમાણે તે ખાવાનો નિષેધ છે.”

મા: “એ બધી તો, બેટા, દેશાચાર અને લોકાચારની વાતો છે. અહીંયાં તો નાની વિધવાઓને પણ માછલી ખાવાની ને ઘરેણાં પહેરવાની છૂટ છે. તેમના મનમાં તો તેની વાંછના હોય જ ને? નહિ તો ચોરી છૂપીથી કરે. જ્યારે સમજે કે તે સમાજવિરુદ્ધ છે, ત્યારે તે છોડે.”

મેં: “ મા, ભોગની આકાંક્ષા જાય ? ”

મા: “ ના, બેટા, તે ઘણું મુશ્કેલ છે. ”

* * * *

કાવાલપાડામાં માના મંદવાડને વખતે તેમને માટે શરખત બનાવ્યું હતું. તે ઠીક થયું છે કે નહિ તે જોવા માટે મેં તે આખી જોયું. પરંતુ માને તેની ખબર નહોતી. બે ત્રણ દિવસ પછી માએ સ્વયં કહ્યું: “ જો, બેટા, સ્નેહીજનને કાંઈ આપતાં પહેલાં તે આખી જોવું, અને પછી તે આપવું. ” ત્યારે મેં કહ્યું: “ મેં તો આપતું શરખત આખીને જ આપ્યું હતું. ” માએ કહ્યું: “ સારું કર્યું, બેટા. પ્રેમના પાત્રને તેમજ કરવું. શું ગોવાળિયા શ્રી કૃષ્ણને ક્ષણ આપતાં પહેલાં નહોતા આખતા ? ”

* * * *

મેં: “ મા, રસ્તે જતાં જતાં કોઈને જોતાં માત્ર મનમાં થાય છે કે જાણે તે આપણો ખાસ પરિચિત ના હોય ! પાછળથી ખબર પડે કે તે ઠાકુરના કે આપના ભક્ત છે. આમ કેમ થતું હશે, મા ? ”

મા: “ એ તો બધાં એક જ વૃક્ષની શાખા પ્રશાખા ને, એટલે. ”

* * * *

“ દોષ તો મનુષ્ય કરવાનો જ. એ જોવા નહિ. તેથી પોતાની જ ક્ષતિ થાય છે. દોષ જોતાં જોતાં છેવટે માત્ર દોષ જ દેખાય છે. ”

* * * *

“ જે મહાન હોય છે, તે એક જ હોય છે. તેની સાથે બીજા કોઈની તુલના થઈ શકે નહિ. ”

* * * *

એક વાર બધાં વાતોએ ચલ્યાં. વાતવાતમાં ‘ કપિલાનંદ ’ શબ્દની વાત નીકળી. માએ પૂછ્યું: “ કપિલ એટલે શું ? ” સરલાએ

કહ્યું: “ મને લાગે છે કે વાનર. ” મેં કહ્યું: “ અરે, સરલા, કપિ એટલે વાનર, કપિલ એટલે નહિ. ” અધાં હસી પડ્યાં. માએ કહ્યું: “ આપનું નામ વળી ભૂમાનંદ છે. તેનો શો અર્થ ? ” મેં કહ્યું: “ મા, તે તો તમે જ કહી શકો. ” મા: “ ના, બેટા, તું જ કહે. ” મેં કહ્યું: “ ભૂમા એટલે અનંત સર્વવ્યાપી પુરુષ, એમ સાંભળ્યું છે. ” સાંભળતાં જ માને ઘણો આનંદ થયો. કાંઈ કાંઈ વાર મા જાણે કે બાળકના કરતાં જ અજ્ઞાન જણાય છે, જાણે કાંઈ જ જાણતાં થી! કાંઈ કાંઈ વાર વળી કહ્યું આધ્યાત્મિક તત્ત્વની એવી સરળ વ્યાખ્યા કરે છે કે જે વિષે પોથીમાં કાંઈ જ મળી આવે નહિ.

* * * * *
 “ ભાંગી તો અધાં શકે, પણ ફેટલાં ઘડી શકે છે ? નિંદા કે કદા મસ્કરી તો અધાં જ કરી શકે, પરંતુ કેવી રીતે કાંઈનું શ્રેય તાકવું તે વિષે કાણુ વિચારે છે ? દુર્બળતા તો મનુષ્યમાં રહેલી જ છે. ”

શ્રીશ્રીમાની છેલ્લી બીમારી વખતે સવારના પહોરમાં એક વાર માનાં દર્શન કરવા ગયો. તે વખતે ઓરડામાં કાંઈ નહોતું. મા તે વખતે દક્ષિણ તરફના ઓરડામાં હતાં. આ સમય દરમિયાન તેમનું શરીર જરા ઠીક હતું. દિવસે માનો બીજાનો ત્યાં જ રહેતો. ચૈત્ર માસનું પ્રથમ અઠવાડીયું હતું. માનાં દર્શન કર્યા કે તરત જ તેમણે મારા ઘરની વાત કાઢી. માનું શરીર રોગીલું જોઈને મેં કહ્યું: “ મા, તમારું શરીર વળી પાછું ખરાબ થઈ ગયું. આવું દુર્બળ મેં કદાપિ જોયું નથી. ” માએ કહ્યું: “ હા, બાબા, દુર્બળ તો થઈ જાયું છે. મનમાં થાય છે કે આ શરીર દ્વારા ઠાકુરને જે કાંઈ કરવું હતું તે પૂરું થયું છે, હવે મન માત્ર તેમને જ વાંછે છે, બીજું કાંઈ જ ગમતું નથી. જો તે રાધુને ફેટલી આહતી, તેના સુખને માટે ફેટકેટકું કરતી, હવે તેને વિષે પણ લાવ રહ્યો નથી.

હવે જો રાધુ સામી આવીને ઊભી રહે તોપણ ના ગમે. મનમાં થાય કે શા માટે સામે આવીને મનને નીચે તાણી રહી છે ! ઠાકુરે પોતાના કાર્યને માટે આટલો વખત મનને નીચે રાખ્યું, નહિ તો તેમના ગયા પછી શું હું રહી શકું ? ”

મેં કહ્યું: “ મા, તમે આમ બોલો છો તેથી અમને ઘણું દુઃખ થાય છે. તમે જો જતાં રહો તો અમારું શું થાય ? ”

ત્યાગ અને તપસ્યાનો અમારામાં ઘણો અભાવ છે. વૈરાગ્ય તો છે જ નહિ. તમે નહિ હો તો આ મહામાયાના રાજ્યમાં કોને જોરે ટકીશું ? મનમાં કોઈ વાર દુર્ગ્ગતા આવે તો તમારી પાસે આવીને ઘણી વાર આશ્વાસન અને બળ મેળવીએ છીએ. તમારા ગયા પછી ક્યાં જઈશું, મા ? ” માએ દૃઢતાપૂર્વક કહ્યું: “ શું તમે નિરાશ્રય છો ? શું ઠાકુર તમારું બધું જોતા નથી એમ તમે માનો છો ? તમારે વળી ચિંતા શી ? તમને મેં તેમને સોંપી દીધા છે. તમારે તે મર્યાદામાં રહેવું પડશે. બીજે ક્યાંય જઈ શકાશે નહિ. તેઓ હંમેશાં તમારું રક્ષણ કરી રહ્યા છે. ”

મેં કહ્યું: “ તેમની વાત મનમાં તો ઘણી વાર આવે છે, પરંતુ તે સમજતી નથી. કેટલીક વાર મનમાં શ્રદ્ધા બેસે છે, કેટલીક વાર સંદેહ ઉપજે છે. તમને પ્રત્યક્ષ જોઈ શકીએ છીએ, તમારી આગળ અમારા મનની સારીનરસી બે વાતો કહી શકીએ છીએ, અને તમે પણ અમને માર્ગ બતાવો છો. તો અમે તમારી પાસે આશ્રય પામ્યાં છીએ. આથી તમારામાં શ્રદ્ધા છે. ”

મા: “ ઠાકુર એક માત્ર રક્ષણકર્તા છે, એ વાત હંમેશાં ધ્યાનમાં રાખો. એ જો ભૂલ્યા તો બધું જ ભૂલ્યા. આજે મેં તારા ઘરની, તારી માની વાત પૂછી, તેનું શું કારણ તે સમજાયું ? પહેલાં ગણેનને મોઢે તારા પિતાના મૃત્યુની વાત સાંભળી. મેં એને પૂછ્યું કે તારા ઘરમાં કાણ કાણ છે, ખાવાની પૂરતી જોગવાઈ છે કે

નહિ, અને તારા સિવાય તારી માને ચાલી શકે કે નહિ. જ્યારે સાંભળ્યું કે તારા વિના ચાલી શકે તેમ છે, ત્યારે મનમાં થયું કે બાળકની બુદ્ધિ સદ્માર્ગે વળી છે, તો ઠાકુરની કૃપાથી તેને સત્યને માર્ગે જતાં અડચણ નહિ આવે.

માતાની સેવા ચાકરી કરવી બધાંને ઉચિત છે, ખાસ કરીને જ્યારે તમે બધાંની સેવા કરવા અહીં આવ્યાં છો ત્યારે. જો તારા પિતા પૈસા મૂકી ગયા ના હોત, તો તને ધધોરોજગાર કરીને માની સેવા કરવાનું કહેત. ઠાકુરની કૃપાથી તારે માથે તે મુશ્કેલી નથી. માત્ર સ્ત્રીઓના હાથમાં ગેરવ્યવસ્થા ના થઈ જાય તેનો બદોબસ્ત કરવો અને પૂરતી દેખરેખ રાખવી. આ કાંઈ ઓછી સંરળતા છે ?

મનુષ્ય ધધોરોજગાર પણ સદ્ભાવે કરી શકતો નથી, તેનું મન મલિન થઈ જાય છે. તેથીજ તને કહું છું કે પૈસાટકાની વાત બંને તેટલી પતાવી દેવી. એમાં જો બહુ લપટાયા તો તેનું આકર્ષણ વધી જવાનું, પૈસો એવી ચીજ છે, ખેટા ! તું કદાચ ધારતો હોઈશ કે મારા મનમાં તેનું આકર્ષણ નથી, જ્યારે એકવાર તેને છોડી શક્યો છું ત્યારે હવે તેમાં ફસાઈશ નહિ, ઇચ્છા થશે કે ચાલ્યો આવીશ. તો એવી ધારણા કદાપિ બાંધીશ નહિ. કોઈ છિદ્ર વાટે તે એવી ઘૂસી જશે, કે તને છટકવા પણ નહિ દે.

વળી, તમે રણાં કલકત્તામાં ઉછરેલાં. પૈસાટકાની સાથે રમવાનું પણ તમે જાણો. બની શકે તેટલો જલદીથી માને માટે પૂરતો બદોબસ્ત કરીને કલકત્તાથી દૂરો થઈ જા. જો માતાને કોઈ તીર્થસ્થળે લઈ જઈ શકાય તો વધારે સારું. આ શોકના વખતમાં માને ઘણું દુઃખ થતું હશે. તેમની ઉંમર પણ થઈ હશે. તેમને સમજવજો.

માનો પથસંચય કરી શકે તો જ ખરો પુત્ર. તેની છાતીના રક્તથી તું આવડો મોટો થયો, કેટલાં કષ્ટ વેડીને તને મોટો કર્યો; તો તેમની સેવા કરવી એ સૌથી મોટો ધર્મ છે. છતાં જો તને તેઓ

લગવાને માર્ગે જતાં અટકાવે તો જૂદી વાત છે. તેમને એક વાર અહીં લઈ આવજો. જો ઠીક લાગશે તો એક બે વાતો કરી જોઈશ.

પરંતુ સાવધાન રહીને બધું કરજો. માની સેવા કરું છું એવા ભાવથી તેમાં આસક્ત થઈશ નહિ. ઠાકુર તો પૈસાને અડી પણ શકતા નહિ. તમે તેમના નામે નીકળ્યા છો, તો હંમેશાં તેમનો દષ્ટાંત ખ્યાલમાં રાખજો, જગતમાં બધા અનર્થનું મૂળ પૈસો છે. હજુ તારી ઊંમર નાની છે, હાથમાં પૈસા આવ્યા કે લોભ વળગશે. સાવધાન, બેટા ! ”

મેં કહ્યું : “ મનમાં ક્યારનું થાય છે કે માને એક વાર તમારી પાસે લઈ આવું, પરંતુ આ શરીર જોઈને તે ઇચ્છા પડતી મૂકું છું. ”

મા : “ ના, ના, લઈ આવજો. કેટલાય જાણુ આવે છે. અને શરીર તો દિવસે દિવસે ખરાબ જ થતું જવાનું. જલદી લઈ આવજો. સવારે ઠીક રહે છે. મોટું કરીશ નહિ. ”

મેં : “ મા, તમારી વાત સાંભળીને ઘણું દુઃખ થાય છે. વારંવાર શરીરની વાત કાઢો છો, તે પરથી થાય છે કે જાણે હવે શરીરને ધારણુ કરી રાખવાની તમારી ઇચ્છા નથી. ”

મા : “ શરીર રહે કે ન રહે તે મારી ઇચ્છા ઉપર નિર્ભર નથી, બેટા. જેવી તેમની ઇચ્છા. પણ તમે શા માટે ગભરાઓ છો ? તમે મારી પાસે ફટલું રહો છો ? કોઈ વાર મઠમાં તો કોઈ વાર મઠની બહાર. મારી સાથે વાતચીત કરવાની કે પાસે રહેવાની કેટલાંને સગવડ છે, બેટા ? ”

મેં : “ એ તો ઠીક છે, મા, પરંતુ તમે છો એ વિશ્વાસ હોવાથી મનની ઘણી દુર્બળતાઓ આપમેળે ચાલી જાય છે. ”

મા : “ તમે શું એમ ધારો છો કે ઠાકુર કદાચ આ શરીર ના રાખે, છતાંય મેં જેમની જવાબદારી લીધી છે, તેમાંનો એક પણ રહે ત્યાં સુધી મને છૂટી છે ? તેમની સાથે રહેવું જ જોઈશે, તેમનાં સારાં-નરસાંના આગીદાર બનવું જ પડશે. મંત્ર આપવો એ શું ખેલ

છે ? કેટલો બોને ઉપાડવો પડે છે, કેટલી ચિંતા રાખવી પડે છે. આ જોને, તારા પિતા મરી ગયા, તેથી તારું મન પણ કેવું થઈ ગયું ? મનમાં થયું કે બાળકને હાકુરે વળી પાછો કસોટી પર ચડાવ્યો. કેવી રીતે તેમથી પાર ઊતરાય, તે વિષે વિચારું છું. તેથીજ તને આટઆટલી વાતો સમજતું છું. સમજ્યું ? જો તું સમજે તો મારો ક્ષણો બાર હળવો થઈ જાય. હાકુર અતેક ભાવે અતેકને રમાડે છે, પણ મારે બધાની હાલ થવું પડે છે ! જેમને પોતાનાં ગણ્યાં તેમને કેમ કાઢી શકાય, બેટા ?”

મેં : “મા, તમે નહિ હો ત્યારે કોની પાસે જઈશું ? એ બધું વિચારતાં બહુ દુઃખ થાય છે.”

મા : “કેમ, રાખાલ, શરદ વગેરે છે જ ને ? એ શું જેવા તેવા છે ? તું તો રાખાલને પણ ખૂબ ચાહે છે. તેને પૂછવું. પણ પૂછતું ન શું બેટા ? બહુ પૂછપરછ કરવી પણ સારી નહિ. એક વાતને પૂરી હજમ ન કરી હોય, ત્યાં પાંચ દશ બીજી આડીઅવળી વાતો આવવાથી ગડમથલ ઊભી થાય છે. જે કોઈ પામ્યો છું, તેમાં જ મમ્મ રહેવું. જપ કરવો, ધ્યાન ધરવું, સત્સંગ કરવો, અત અલંકારને સહેજ પણ ડોકિયું ઓચું કરવા દેવા નહિ. જો ને, રાખાલનો કેવો બાળકના જેવો સ્વભાવ છે ? શરદને જોયો ? કેટકેટલું કામ કરે છે, કેટકેટલી ધમાલ મચાવે છે ? એ બધા ખરા સાધુ છે, એમને વળી આટઆટલી ધમાલ શી ? એમની જો ઇચ્છા થાય તો રાતદિવસ ભગવાનમાં મન જોડીને લાગ્યા રહે. પરંતુ માત્ર તારા જેવા ઘણાના મંગળને માટે તેમને ઊતરવું પડે છે. એમનું ચરિત્ર નજર આગળ રાખવું, એમની સેવા કરવી. હંમેશાં વિચારવું કે હું કાણ ? ન્યારે ન્યારે મનમાં કોઈ ખરાબ ભાવ ઘૂસી જાય ત્યારે ત્યારે મનને કહેવું કે હું તેમનો બાળક છું, મારાથી એવું કામ કદાપિ નહિ થાય. જોજો, એમ કરવાથી તારા મનને બળ મળશે, શાંત મળશે.”

સ્થળ: ઉદ્દમોદન, કાકુરનો ઓરડો.

સમય: ૨૫-૯-૧૯૧૦

સવારે માની સાથે વાત નીકળી. મેં પૂછ્યું: “મા, જો ઈશ્વર નામે જગતમાં કોઈ હોય તો દુઃખ શાને? શું તેઓ આ બધું જોતા નથી? તેમની શું આ બધાં દુઃખ દૂર કરવાની શક્તિ નથી?” માએ કહ્યું: “આખી સૃષ્ટિ દુઃખમય છે. દુઃખ ના હોય તો સુખ શું જાણી શકાય? અને બધાંયને સુખ જ હોય એ પણ કેવી રીતે સંભવે? એકવાર સીતાએ રામને કહ્યું: ‘તમે બધાંનાં દુઃખ દૂર કેમ કરતા નથી? રાન્યમાં જેટલી પ્રગ્ન છે, તેમને સુખે રાખી શકો તેમ છે.’ રામે કહ્યું: ‘બધાંયનું એક સાથે તે સુખ થતું હશે વળી?’ ‘પણ તમે ઇચ્છો તો થાય. જેમને જેનો અભાવ હોય તેમને તે રાજભંડારમાંથી આપી શકો છો.’ ‘ભલે, તારા કલ્પા પ્રમાણે થશે.’ પછી રામે લક્ષ્મણને બોલાવીને કહ્યું: ‘જા, રાન્યમાં જઈને બધાંમને જણાવ કે જેમને જેનો અભાવ હશે તેમને તે રાજકાષમાંથી મળી શકશે.’ પછી બધાંયે જઈને રામની આગળ પોતપોતાનાં દુઃખ જણાવ્યાં. રાજભંડાર ખુલ્લો મૂકવામાં આવ્યો. બધાંયનાં દુઃખ દૂર થયાં. રામની એવી માયા થઈ કે જે કેકાણે રામ અને સીતા રહેતાં હતાં ત્યાં જાપરું તૂટવાથી પાણી ટપકવા લાગ્યું. તેને સમરાવવા માટે માણસોને તેડાવ્યાં, પરંતુ કોઈ આવે નહિ! હવે કડિયા મજૂર ક્યાંથી મળે? રાન્યમાંથી પણ ઘણાયની ફરિયાદ આવવા લાગી. કોઈ કોઈનું કામ જ કરે નહિ. ત્યારે સંસાર બ્યવહાર ચાલે શી રીતે? ક્યેવટે સીતાએ નિરુપાય બનીને રામને કહ્યું: ‘હવે તો કાંઈક કરવું જ પડશે. જેમ હતું તેમ ફરીથી પાછું બનાવી દો.’ રામે કહ્યું, ‘ભલે.’

ત્યારે સમજવું કે આખો જન્મારો કાંઈના દુઃખમાં જાય નહિ. જેવાં કર્મ તેવું ફળ, તેવું બધું આવી મળે.”

મેં કહ્યું: “ત્યારે શું બધું જ કર્મમાંથી થાય છે, મા?” માએ જવાબ આપ્યો, “ત્યારે શેમાંથી? જ્ઞેને પેલો ભગ્ની વિષ્ણુનો ટોપલો ઉપાડીને જાય છે!” મેં કહ્યું: “ત્યારે આવી સારીનરસી કર્મની પ્રવૃત્તિ શરૂઆતમાં ક્યાંથી આવી હશે? આ જન્મનું મૂળ, તેનો પૂર્વ જન્મ; તેનું મૂળ, વળી તેનો પૂર્વ જન્મ,—એમ કરતાં કરતાં સર્વનો આદિ ક્યાં?”

મા: “ધૃત્વરેચ્છા વિના કાંઈ થઈ શકે નહિ, તરણું પણ હાલે નહિ. ત્યારે જીવને શુભ સમય આવે ત્યારે તેને ધ્યાન વગેરે સૂઝે છે; ખરાબ સમયમાં બીજી બધી પ્રવૃત્તિઓ ગમે છે. તેમની ઇચ્છા પ્રમાણે કાળમાં બધું જ થાય છે. પોતે જ તે દ્વારા કાર્ય કરે છે. નરેન્દ્રની શી તાકાત હતી? તેમણે જ તેના દ્વારા ઘણું કર્યું.

હાકુર જે કાંઈ કરવાના છે, તે તેમણે ઠીક કરી રાખેલું છે. છતાં જો કોઈ તેમના ઉપર ખરાબર જવાબદારી નાંખે તો તેઓ બધું જ કરી દે. બધું જ સહી લેવું રહ્યું. કારણ કે કર્મ પ્રમાણે આવી મળે છે. વળી કર્મ દ્વારા કર્મનું ખંડન પણ થાય છે!” મેં કહ્યું: “શું કર્મ દ્વારા કર્મનું ખંડન પણ થાય?” મા: “શું ના થાય? કોઈ સત્કાર્યથી અસત્યકાર્ય ક્ષીણ થાય છે.”.....

એક વાર મીરગપુર સ્ટ્રીટમાં કોઈ એક બાળકમાં મૃતાત્માનો આવેશ થયો. ઉદ્વેગોધનમાંથી કેટલા સાધુ તે જોવા ગયા. તે વિષે વાત નીકળી. મેં માને પૂછ્યું: “મા, પ્રેતદેહમાં કેટલું રહેવું પડે છે?” મા: “ઉન્નત પુરુષ સિવાય બધાંયને એક વર્ષ પ્રેતયોનિમાં ગાળવું પડે. ત્યાર પછી ગયામાં પિંડદાન, મહોત્સવ, વગેરે કરવાથી પ્રેતયોનિમાંથી મુક્ત થવાય. પછી વાસના પ્રમાણે જન્મ થાય. કોઈને વળી ત્યાંથી પણ મુક્તિ મળે. છતાં આ જન્મમાં કાંઈ સુકૃત કર્યા હોય, તો પ્રેતદેહમાં પણ બધું જ ચૈતન્ય જતું રહેતું નથી.” મેં કહ્યું: “ગયામાં પિંડદાન દેવાથી શું ભગવાનની પાસે જવાય?”

મા: “જવાય.” “તો પછી સાધનભજનની શી જરૂર ?”
“કારણ કે વાસના અને કર્મ પ્રમાણે વળી પૃથ્વીમાં જન્મવું પડે છે. કોઈ મુક્તિ મેળવે છે, કોઈ નીચે યોનિમાં જાય છે. બધી સૃષ્ટિની ક્રિયા ચક્રની માફક થાય છે. જે જન્મમાં મન વાસનાશય થાય, તે છેલ્લો જન્મ ગણવો.”

મેં: “તમે કહ્યું કે ભગવાનની પાસે જાય, તો તેને કોઈ લઈ જાય કે પોતે જ જાય ?”

મા: “પોતે જ જાય, કારણ કે સૂક્ષ્મ શરીર હવાના દેહ જેવું છે.” મેં: “ત્યારે જેમને મારે ગયામાં પિંડ ના દેવાય, તેમની શી ગતિ થતી હશે ?”

મા: “જ્યાં સુધી વંશમાં કોઈ ભાગ્યશાળી જન્મીને ગયામાં પિંડ દે નહિ, કે ઔદ્ધર્વદૈહિક ક્રિયા કરે નહિ, ત્યાં સુધી પ્રેતદેહમાં રહેવું પડે.”

મેં: “આ બધાં ભૂતપ્રેત, એ શું શિવના ચેલા હશે કે પછી બીજા કોઈ ?”

મા: “જે મરી ગયા છે તેઓ. શિવના ચેલા જૂદા. ખુબ સાવધાનીથી ચાલવું પડે છે. પ્રત્યેક કર્મનું ફળ મળે છે. કોઈને કષ્ટ દેવું, કોઈને કડવું કહેવું હીક નહિ.”

મેં: “મા, ત્યારે લીંબડામાંથી આંખો ફળે નહિ, આંખામાંથી લીંબડો ફળે નહિ. જેને જે થવાનું તેને તે થાય, એમ ને ?”

મા: “બરાબર છે, અને ખેટા અંતે તો ઇશ્વરબીશ્વર કાંઈજ રહે નહિ. જ્ઞાનચૈતન્યનો ઉદય થાય એટલે આપોઆપ કાકુરબાકુર બધુંજ માયા લાગે,—માત્ર કાળની ગતિમાં બધું આવે, જાય, આવે ને જાય, બસ !”

એક ભક્તની સળંગ નોંધપોથી

અ. સં. ૧૩૧૫ના જોડ માસમાં એક દિવસે સવારે મેં સાંભળ્યું કે બપોરે ચાર વાગે શ્રીશ્રીમા, પૂ. શરદ મહારાજ, યોગેન મા, ગોલાપ મા વગેરેની સાથે કલકત્તાને માર્ગે કાવાલવાડા જવાનાં છે. સંધ્યાની વેળા થવા આવી છતાં કોઈ જણાયું નહિ. પછી સમાચાર આવ્યા કે તેમની ગાડી નદીની પાસે કાદવમાં ખૂંપી ગઈ છે. તરતજ બધાં ત્યાં પહોંચી ગયાં. રાતે દશ વાગે બધાં ગામમાં પહોંચ્યાં.

ગાડીમાંથી ઊતરીને મા ધીરે ધીરે કંદારબાણુની માની સાથે ઠાકુરઘરમાં ગયાં. માએ ઠાકુરને પ્રણામ કર્યા અને પછી આસન ઉપર બેઠાં. પછી બીજાં સ્ત્રી પુરુષો પણ તેમને પ્રણામ કરીને બેઠાં. મેં પણ તેમ કર્યું. કંદારબાણુની મા કાને થોડું સાંભળતાં હતાં, તેથી મા મારા દ્વારા પુરુષ ભક્તગણુની સાથે વાતચીત કરતાં હતાં. રાતે વખત ધણો વીતી ગયો છે તેવા સમાચાર શરદ મહારાજે કહેવરાવ્યા, એટલે માએ એકદમ ઝડવાની તૈયારી કરી. તેથી માએ થાળીમાંથી એકાદ સંદેશ ચાખ્યો. બધાંની સાથે મેં પણ માને પ્રણામ કર્યા, અને પિતાએ જે પ્રણામી આપી હતી તે માના હાથમાં મૂકી. સરનેહે માએ મને ચૂંબન કર્યું અને કહ્યું: “બાબા, જે કાંઈ આપવાનું હોય, તે પગમાં મૂકવું જોઈયે.” પછી બીરે ધીરે ગાડીમાં બેઠાં.

આવી થોડી સામાન્ય વાતો દ્વારા તેમના સ્નેહનો જે આસ્વાદ મેં મેળવ્યો તેની સરખામણીમાં પિતામાતાનો પ્રેમ પણ તે વખતે તુચ્છ જણાયો !

એકવાર જગદ્દાત્રીની પૂજને વખતે મા કલકત્તાથી જયરામ-

વાટી જવાને રસ્તે જતાં સવારે કાવાલપાડાના આશ્રમમાં પહોંચ્યાં. બપોરે રવાના થવાને વખતે આશ્રમના ઉત્સાહી કર્મચારીઓને માએ કહ્યું: “અહીંયાં હવે તમે બધાંજ પોતાનાં છે. હવે તમારી શ્રદ્ધા ઉપરજ ઠાકુર અહીં છે.”

જગદ્દાત્રીની પૂજનને દિવસે અમે ત્રણ જણ અમારા ખેતર-માંથી થોડું શાક લઈને જયરામવાટી ગયાં. અમને જોઈને માને શ્રણે આનંદ થયો, અને કહ્યું: “અહીંયાં શાકભાજી બધો વખત મળતાં નથી. ઘણીવાર મુશ્કેલી નડે છે. તમે લાવ્યા તે ફીકે કર્યું.” ત્યાર પછી જ્યારે જ્યારે અમે જયરામવાટી જતા ત્યારેત્યારે માને માટે શાકભાજી લઈ જતા. કોઈ કોઈવાર જઈને જોતા તો મા સૂઈ રહ્યાં હોય. અમે પ્રણામ કરીએ એટલે મા તરતજ કહેતાં, “ચૈતન્ય થાઓ, લક્ષ્મિ થાઓ.” પછી પ્રસાદ લઈને ઘેર પાછા ફરતા. કોઈ વાર રાતના બાર પાણી વાગી જતા.

એકવાર શીતકાળમાં કેટલીક શાકભાજી અને ગાયનું ઘી વગેરે વસ્તુઓ માથે લઈને થાક્યોપાક્યો જયરામવાટી સંધ્યાને સમયે પહોંચ્યો. મારી અવસ્થા જોઈને મામીઓમાંથી એકે કહ્યું: “જોયું ભક્ત થવામાં કેટલી મુશ્કેલી! બોલો ઉપાડીને બિચારાનું માથું રહી ગયું!” શ્રીમાએ એ વાત સાંભળીને કહ્યું: “એમને વળી માથું ક્યાં છે! જેમનું માથું તેમને તેમણે તો બોલે સોંપી દીધો છે!” ત્યાર પછી અતિ સ્નેહે માથા ઉપર હાથ ફેરવીને આશીર્વાદ આપ્યા. પાછળથી મને આશ્રમમાં નીચે પ્રમાણે કહેવરાવ્યું હતું: “એક સાથે આટલી બધી ચીજો ના લાવવી, નહિ તો મૂકાઈ જશે.”

જગદ્દાત્રીની પૂજન પછી જ્યારે મા કાવાલપાડાના આશ્રમમાં થઈને કલકતા જવાનાં હતાં, ત્યારે આશ્રમમાં ગરમાગરમ સ્વદેશી ચર્યાઓ થતી હતી અને ધ્યાન, જપ, પૂજાપાઠ વગેરેના કરતાં ચરખો, સ્વદેશી વસ્તુઓ વગેરેના ઉપર બધાનો એક વધ્યો હતો.

આ સાંભળીને કેદારબાબુ માનાં દર્શન કરવાને જયરામબાટી ગયા. માએ તેમને કહ્યું: “જુઓ, બેટા, જ્યારે તમે બધાએ ઠાકુરને માટે જૂદો ઓરડો અને અમારા માર્ગના વિશ્રામને માટે એક સ્થાન કર્યું છે, ત્યારે આ વખતે જતી વેળા ત્યાં ઠાકુરની પ્રતિષ્ઠા કરતી જઈશ. તો બધી તૈયારી કરી રાખજો. પૂજા, અન્નભોગ, આરતી વગેરે નિયમિત કરવું. માત્ર સ્વદેશીથી કાંઈ નહિ વળે. આપણું જે કાંઈ છે, તે ઠાકુરને લીધે છે. તેજ આપણા આદર્શ છે. ગમે તે કરો, પરંતુ તેમને સ્વીકારવાથી કાંઈ અડચણ નહિ આવે.”

આ સાંભળીને કેદારબાબુએ કહ્યું: “સ્વામીજીએ તો દેશને માટે કેટકેટલું કરવા માટે કહ્યું છે, મા. જે તેઓ અત્યારે જીવતા હોત, તો દેશને માટે કેટકેટલું કરત.” તરત જ માએ કહ્યું: “અરે બાબા, મારો નરેન્દ્ર જે હોત તો કંપની સરકાર શું તેને બહાર રાખત? જેલમાં પૂરી દેત. પણ હું તો તે જોઈ શકત નહિ, બેટા. નરેન્દ્ર તો જાણે ઉઘાડી તલવાર! વિલાયતથી પાછા ફર્યો ત્યારે મને કહે, ‘મા, આપના આશીર્વાદથી એ મુલકમાં જઈ આવ્યો. ત્યાંય જોયું તો ઠાકુરનો શો મહિમા! કેટકેટલા સજ્જનોએ મારી પાસેથી તેમની વાણી મંત્રમુગ્ધ થઈને સાંભળી અને એ ભાવમાં તરબોળ થવા લાગ્યા.’ એ બધાંય અંતે તો મારાં જ સંતાન ને, બેટા, ક્રમ નહિ?”

પ્રસંગના ક્રમમાં એક ઘટના મનમાં આવે છે. એક વાર પૂજનને વખતે માની લત્રીજીએ માટે કાપડ ખરીદવાનો ભાર માએ મારા ઉપર નાંખ્યો. મેં બધુંજ કાપડ દેશી ખરીદ્યું. છોકરીઓએ તેમના લાગેલા નાપસંદ કર્યો અને તેમને જે જાતનું ગમતું હતું તે લાવવા જણાવ્યું. મેં ઉત્તેજિત થઈને માને કહ્યું: “મા, એમને ગમે છે એ તો બધું વિલાયતી છે, એ કંવી રીતે લવાય?” તે વખતે શ્રીમા એક ખૂણામાં બેઠાં હતાં. સહેજ હસતાં હસતાં મા

બેઠાં, ત્યાંના લોક પણ મારાં છોકરાંજ છે. મારે તો બધાને લાઇને ઘર માંડવાનું. મારે શું એકલપેટા થયે ચાલે ? એમને ગમતું હોય તેવું લાવી દેજે. ” ત્યાર પછી મેં જોયું તો કાઠને માટે વિલાયતી કાપડ મંગાવવાનું હોય, તો બીજાને કહેતાં. કાઠની ભાવનાને આઘાત લાગે એવું વર્તન માને માટે સ્વભાવ વિરુદ્ધ હતું !

પરંતુ જ્યારે સમાચાર આવ્યા કે કાઠ સ્વદેશી હિલચાલને અંગે યુથવિહાર ગામના દેવેનબાબુની સ્ત્રી અને તેમની બહેન સિન્ધુબાલાને ગર્ભાવસ્થામાં આકુડાના પોલિસે અટકમાં લીધાં છે, તે વખતે માની અસ્મિમયી મૂર્તિ જોઇને બધાં થંભીજ ગયાં ! “ શું કહે છે ? ” એમ કહેતાંકે ને મા તો ધ્રૂજવા લાગ્યાં. પછી કહ્યું : “ આ શું કંપનીનો આદેશ છે કે પોલિસોની કરામત છે ? નિરપરાધ સ્ત્રીઓ ઉપર આવો અત્યાચાર તો મહારાણી વિક્ટોરિયાના સમયમાં સાંભળ્યો નથી ? જો આ કંપનીનોજ આદેશ હોય, તો તેને બહુ વાર નથી. કાઠ એવો માઇનો જાયો ત્યાં શું નહોતો કે બે થપડાક મારીને બે સ્ત્રીઓને બચાવી શકે ? ” પછી થોડી વારે જ્યારે સાંભળ્યું કે તેમને છોડી દેવામાં આવ્યાં છે, ત્યારે શાંત પડીને કહેવા લાગ્યાં : “ જો આ સમાચાર આજે ના મળ્યા હોત તો રાત્રે ઊંઘ ના આવત. ”

મા કાવાલપાડામાં હતાં. પૂજનીય શરદ મહારાજે રાસબિહારી મહારાજને થોડી કેરીઓ લઇને મોકલ્યા હતા. આખ્યા પછી થોડી વારે માને તે પ્રણામ કરવા ગયા. કુશળ સમાચાર પૂછ્યા પછી માએ કહ્યું : “ હેં, યુદ્ધના શા સમાચાર છે ? કેટલા લોકોનો વિનાશ ! કેટલાં માનવઘાતી યત્રો ! આજકાલ કોણ જાણે યંત્રોનીજ વાતો ! જુઓને, રાસબિહારી કાલે કલકત્તાથી નીકળ્યો અને આજે તો અહીં આવી પણ ગયો. અમારા વખતમાં કેટલું ચાલતાં, કષ્ટ ભોગવતાં, ત્યારે દક્ષિણેશ્વર પહોંચતાં. ” પ્ર...બાબુએ સહેજ ઉત્સાહપૂર્વક પાશ્ચાત્ય

શિક્ષણ અને વિજ્ઞાનની પ્રશંસા કરતાં જણાવ્યું: “મા, અગ્રેજ લોકોએ આપણા દેશનાં અનેક સુખ અને સ્વચ્છંદતામાં વધારો કર્યો છે.” માએ બધી વાતોમાં ટેકા આપ્યો, પણ છેવટે કહ્યું: “પરંતુ, આખા, એ બધી વાતો હોવા છતાંય આપણા દેશમાં અન્નવસ્ત્રનો અભાવ વધવા લાગ્યો છે. પહેલાં આટલી અન્નને માટે હાડમારી ન હોતી.”

કલકત્તા જવાને રસ્તે કાવાલપાડાના આશ્રમમાં માએ ઠાકુરની પ્રતિષ્ઠા કરી. પોતે ઠાકુરનો અને પોતાનો ફેટો રાખ્યો અને તે અન્નની સ્વહસ્તે પૂજા કરી અને કિશોરદાદા દ્વારા હોમ તેમજ ખીન્ને વિધિ કરાવ્યો. મધ્યાહને પગે ચાલીને કેદારબાણુની માની સાથે મા તેમના ઘર તરફ ફરવા ગયાં. ત્યાંથી પાછા ફરતાં વચમાં માને પ્ર...બાણુ મળ્યા. તેમણે માને પાલખીમાં બેસીને જવાનું સૂચવ્યું. એટલે સહેજ વિરક્ત બનીને માએ તેમ કહ્યું. આશ્રમમાં જમીને માએ ખૂબ ધમકાવીને કહ્યું: “આ તો આપણું ગામડું છે. કાવાલપાડા તો આપણી બેઠક છે. આ બધાં પણ મારાં સંતાન જેવાં છે. અહીં આવીને જરા સ્વાધીન ભાવે હરીફરી શકાય તેથી આવું છું. કલકત્તાથી અહીં આવીને શ્વાસ નીચે મૂકું છું. ત્યાં તો તમે બધાં મને પાંજરામાં પૂરી રાખો છો. તેથી કરીને મારે ત્યાં સંકુચિત જીવન ગુજારવું પડે છે. અહીં આવીને પણ જે તમારી પ્રમાણે મારે કરવાનું રહે, તો તે મારાથી નહિ થઈ શકે. શરદને લખી નાખો.” આ સાંભળીને પ્ર...મહારાજે ક્ષમા માગી અને કહ્યું: “મને શરદ મહારાજે આપને ખૂબ સાવધાનીથી લઈ જવાનું કહ્યું હતું. હું સમજ્યો કે મારી બેકાળજીને પરિણામે આપને પગે ચાલીને જવું પડ્યું. તો મા, આપની જેવી ઇચ્છા હશે તે પ્રમાણે થશે.”

પ્ર...મહારાજના કહેવા પ્રમાણે નક્કી થયું કે સંધ્યાકાળે જ વાગ્યા પહેલાં અમારે ખાવાનું તૈયાર કરી દેવું. પરંતુ ઘણો પ્રયત્ન

કર્યા છતાં અમે વખતસર પહોંચી વળી શક્યાં નહિ. તે જોઈને પ્ર...મહારાજ અમારા ઉપર ચીડાઈ ગયા. રાજેનદાદાએ તેથી કહ્યું: “લલે, આપના વખત પ્રમાણે એમને બધાને લઈને આપ રવાના થાઓ, અને અમે ખાવાનું તૈયાર કરીને તમે ગમે તેટલે દૂર હશે તોય પહોંચાડીશું.” મા આ બધું સાંભળી ગયાં. તેથી તેમણે પ્ર...મહારાજને બોલાવીને કહ્યું: “આટલો બધો તપી જઈને તેમને દબડાવે છે શાનો? આ તો ગામડું કહેવાય, ઓછું કલકત્તા છે કે ત્રિડિયાળના કાંટાની માફક ચાલી શકાય? જો તો ખરો, બિચારા છોકરા કેટકેટલી ધમાલ કરી રહ્યા છે. અહીંયાં ખાધા વિના નીકળવાનું નથી.” છેવટે રાતે આઠ વાગે બળદગાડીમાં વિષ્ણુપુર તરફ બધાં ગયાં.

રામેશ્વરની યાત્રા કરીને મા કલકત્તા પાછાં ફર્યા હતાં. અમે ત્રણ જણ ઉદ્દેશોધનમાં તેમના દર્શનાર્થે ગયા. અમારા પ્રણામ કરી રહ્યા પછી કૌવાલપાડાના આશ્રમની તેમજ જયરામબાટીની વાતો પૂછી અને પછી કેદારબાબુને માએ કહ્યું: “તારા આશ્રમને માટે રામેશ્વરના બે ફેટા લાવી છું. જતી વખતે લઈ જજો. પૂજન કરજો.” કેદારબાબુએ કહ્યું: “આપે તો હાકુરને બેસાડ્યા છે, અને તેમનેજ દેવદેવી ગણીને પૂજવાનું કહ્યું છે, વળી પાછા આ દેવ આપો છો? કેટલા હાકુરની પૂજન કરવી? અમે બીજા હાકુરની પૂજન નહિ કરી શકીએ.” માએ કહ્યું: “અચ્છા, તો આ બધાને બરાબર બાંધીને ટાંગી રાખજો.” કેદારબાબુએ કહ્યું: “રામેશ્વરમાં શું શું જોયું, મા?” માએ કહ્યું: “બાપા, જેવું રાખીને આવી હતી, બરાબર, તેવુંજ.” તે વખતે ગોલાપમા ત્યાં થઈને જતાં હતાં. માની આ વાત સાંભળીને તે તરતજ અંદર આવ્યાં અને કહ્યું: “શું કહ્યું, મા?” માએ ચમકીને જણાવ્યું: “શું? એ તો તમારે મોંએ જેમ સાંભળ્યું હતું તેવુંજ બરાબર જોયું.” ગોલાપમાએ કહ્યું: “ના, મા, તમે વાત બદલી

નાખી; કેમ, ખરું ને કેદાર ?” એટલામાં તો મા ત્યાંથી બહાર સરકી ગયાં.

પછી માએ કહ્યું: “અહા, શશીએ (સ્વામી રામકૃષ્ણાનંદ) તો મારી પાસે સોનાનાં ૧૦૮ બીલીથી રામેશ્વરની પૂજા કરાવી. હું ત્યાં છું તે સાંભળીને રામનાદના રાગએ તેના દિવાનને મને બધું બતાવવાનો હુકમ કર્યો અને મને જો કોઈ વસ્તુ ગમે તો તે ભેટ તરીકે આપવાનું જણાવ્યું. હું તો શું માગું ? મેં તો કહ્યું, ‘મારે કંઈ જરૂર નથી, મારે માટે તો શશીએ બધી વ્યવસ્થા કરી છે.’ પછી મેં જોયું કે તેમની ખૂબજ તીવ્ર ઈચ્છા છે, તેથી મેં કહ્યું, ‘હાલે, રાધુને કંઈ ગમે તો માગી લેશે.’ ત્યાર પછી અમને ખજાનામાં લઈ ગયા. ત્યાં તો હીરામાણેકનું અવેરાત ભર્યું હતું. કદાચ રાધુ આમાંનું કંઈક માગે એ વિચારથી મારી છાતીમાં કંઈ કંઈ થવા લાગ્યું. ઠાકુરની પાસે મનમાં પ્રાર્થના કરવા લાગી કે હું ઠાકુર, રાધુના મનમાં કંઈ વાસના ના જાગે તેમ કરજો. રાધુએ પણ મારી લાજ રાખી અને માત્ર એક પેન્સીલ જ માગી.” આ બધું કહીને મા ઠાકુરને ભોગ ધરવા ગયાં.

જન્માષ્ટમીથી એક બે દિવસ પહેલાં હું માની પાસે તે દિવસે દીક્ષા લેવાની ઈચ્છા જણાવવા ગયો હતો. એ વિષે સાંભળીને ગોલાપમાએ મને કહ્યું: “આવડો નાનો તેર વરસનો છોકરો, એક બે દિવસમાં મંત્ર પણ ભૂલી જશે, અત્યારે તેને વળી દીક્ષા કેવી !” સાંભળીને માએ મને કહ્યું: “ગોલાપની વાત સાંભળીશ નહિ. બાળકકાળમાં જે બરાબર શીખે તે કદાપિ ભૂલી શકાય ? અત્યારથી હાલે કરે.” જન્માષ્ટમીને દિવસે નક્કી કરેલે સમયે માએ મને દીક્ષા દીધી અને મને તેમના સૂચવ્યા પ્રમાણે જપ કરતો જોઈને કહ્યું: “જોયું ને, બરાબર કરે છે. પાછળથી જરૂર પ્રમાણે બતાવીશ.” ત્યાર પછી માથા પર અને છાતી પર હાથ ફેરવીને મને આશીર્વાદ આપ્યા અને પછી પ્રસાદ ખવરાવ્યો.....

એક વાર કેદારબાળુએ માને વાતવાતમાં પૂછ્યું: “મા, આપનાં બધાંજ બાળકો વિદ્વાન છે, માત્ર અમેજ થોડાં મૂર્ખા છીએ. શરદ મહારાજે ઠાકુર વિષે પુસ્તક લખ્યું. બીજા કેટલાક ભાષણો કરે છે, બીજાં ઘણાં કાર્યો પણ કરે છે.” માએ કહ્યું: “એ વળી શું? ઠાકુર તો કાંઈ જાણતા નહોતા. ભગવાનમાં મતિ હોવી એજ ખરું છે. તમારા દ્વારા આ દેશનાં ઘણાં કામ થવાનાં છે. ઠાકુર ધની કે નિર્ધન, પંડિત કે મૂર્ખ, એ બધાંયના ઉદ્ધારને માટે આવ્યા હતા. મલયનો પવન જોરથી વાય છે, જે સદ ચઢાવશે, શરણાગત થશે, તે ધન્ય થશે. આ સમયે વાંસ અને ઘાસ સિવાય જેમનામાં કાંઈકે સાર હશે તે બધાં ચંદન થશે. તમારે ચિંતા શી? તમે તો પોતાનાં છો. વિદ્વાન તો કેવા, ખબર છે, જાણે હાથીના દાંતને સોનાથી બાંધેલા!”

જગદ્દાત્રી પૂજનો દિવસ હતો. ગ્રંધ્યાકાળની આરતી પછી સાધુ ભક્તગણ મળીને ભજન કરવા લાગ્યા. ભજન હતું: “મોકે દેખાએ બોલે ભાવના કંઈ કરે ના જો આર: શે જે તોમાર આમાર મા શુધુ નય, જગતેર મા સખાકાર (માને જોઈશું એમ માનીને કાઈ ચિંતા કરશે નહિ, કારણ કે તે માત્ર તમારી કે મારી મા નથી, પરંતુ આખા જગતની મા છે).” મા એક ઓરડામાં બેસીને તે સાંભળતાં હતાં. રાત્રે મને માએ કહ્યું: “ગાન સરસ જામ્યું હતું. ભક્તની વળી જાતબાત શી? બધાંય એક. મારી ઇચ્છા થાય છે કે બધાંને એક પાત્રમાં ખવરાવું. પણ આ પતિત દેશમાં જાતની બડાઈ હજી ટકી છે. ગમે તેમ હો, પણ મમરા જલેખીમાં વાંધો નથી. જા, જઈને તે લઈ આવ.” પછી બધાંને એક સાથે ખાતાં દેખીને માને ઘણો આનંદ થયો.

એકવાર એમાસુ બેઠું હતું. જયરાવાટીમાં તે વખતે મેલેરિયા અને આમાશયનો પ્રકાપ થયો હતો. માને પણ લોહી પડતું હતું.

પણ ડૉ. કાન્નિલાલની ચિકિત્સાથી ઠીક થઈ ગયું હતું. વારંવાર કાઢવ ખૂંદીને આવવા જવાથી આશ્રમમાં પણ બધાને થોડો ધણો તાવ આવતો હતો. આ પ્રમાણે પરિણામે દશ પંદર દિવસ સુધી કોઈ જયરામવાટી જઈ શક્યું નહિ. તેથી માને ચિંતા થવા લાગી, અને એક બાઈને મોકલીને સમાચાર જાણ્યા. બીજે દિવસે રાધુની પાસે કાગળ લખાવ્યો: “શ્રી. કેદાર, ત્યાંના આશ્રમમાં મેં ઠાકુરને પધરાવ્યા છે. પોતે સિદ્ધ આવલનો ભાત ખાતા, અને માછલી પણ ખાતા. માટે હું જણાવું છું કે ઠાકુરને તે પ્રમાણે તમારે દરરોજ ધરાવવું. છેવટે શનિવારે ને મંગળવારે માછલીનો ભોગ ધરાવવો જ. રવિવારે નહિ. આટલી કઠોરતા વેઠશો તો આ પ્રદેશના મેલેરિયાની સામે જૂઝશો શી રીતે?”

કલકત્તાથી માએ એકવાર કેદારબાબુ પર પત્ર લખ્યો, “ને તમે કોવાલપાડામાં મારે માટે એક આશ્રયસ્થાન બનાવી શકો, તો દેશમાં જતાં વારે વારે ત્યાં રહી શકું.” એ પત્ર ઉપરથી અમે પ્રયત્ન કરીને માને માટે એક ઘર બનાવ્યું. તેનું જ નામ ‘જગદંબા આશ્રમ.’ મા ત્યાં શરૂમાં એક પખવાડિયું રહ્યું.

પછી એક વાર આવવાનો સમય નક્કી થયો. અમે પાલખી તૈયાર કરી રાખી. પણ તે દિવસે સવારથી મૂષળધાર વરસાદ પડવા લાગ્યો. નદીમાં ઘણું પાણી ચઢી ગયું. છતાંય કેદારબાબુએ કહ્યું: “તમારે તેમના કહ્યા પ્રમાણે યથાસમયે ઉપસ્થિત થવું. પછી મા જેમ કહે તેમ કરજો.” નદીમાં જઈને જોયું તો ખૂબ પાણી. રાત્રેન મહારાજ તરીને પેલી પાર ગયા અને હોડકી લઈ આવ્યા, અને અમે પાલખી સાથે પેલી પાર પહોંચીને લગભગ ત્રણ વાગે જયરામવાટી પહોંચ્યા.

કાલીમામા અમને વદવા લાગ્યા: “આવી પરિસ્થિતિમાં તમે શું જોઈને બહેનને લેવા આવ્યા હશો?” સાંભળીને મા હસવા લાગ્યાં.

રાજેન મહારાજે કહ્યું: “ અમારી તો શી તાકાત છે કે માની કૃપા સિવાય કાંઈ કરી શકીએ? પાલખી લાવવાનું કહ્યું હતું, એટલે અમે તો આવ્યા. ” માએ કહ્યું: “ તમે આવ્યા તો શું હું પણ તે પ્રમાણે નહિ કરું? એકલી પાલખીમાં જઈશ. ચાલો. ” પછી અમે માને ખૂબ સમજાવ્યાં ત્યારે માન્યાં અને અમે પાછા ફર્યા.

એક વાર લગભગ અગિયાર વાગ્યાને સુમારે જગદંબા આશ્રમમાં જઈને જોયું તો બધાં ચંચળ બની રહ્યાં હતાં. કેદારબાણુની માએ જણાવ્યું કે માને ભાવસમાધિ થઈ છે. ‘ ઠાકુર ’ શબ્દ બોલતાં વેત જ અચૈતન્ય થઈને પડ્યાં હતાં. બધી સ્ત્રીઓ માથે અને આંખે પાણી લગાડવા લાગી. થોડી વાર પછી જ્યારે મા સુસ્થ થયાં, ત્યારે નલિનીએ પૂછ્યું: “ ફધા, એમ કેમ બન્યું? ” માએ કહ્યું: “ કેમ, શું? એ તો કાંઈ નહિ, બેટા. ”.....

રાસબિહારી મહારાજ અને હું એક વાર તેમના બીજાનાની પાસે બેઠા હતા. મા અમારી છાતી ઉપર, પીઠ ઉપર હાથ ફેરવતાં ફેરવતાં બોલતાં હતાં: “ આ:, આટઆટલી છોકરીઓ, તેમાંથી કાઢનાં શરીર કંડાં નથી. અને આ બધા છોકરાઓ, કંવાં કંડાં છે તેમનાં શરીર? ” તાવમાં શરદ મહારાજને ખૂબ યાદ કરતાં. તેમને ખબર મળ્યા કે તરત જ ડૉ. કાંજિલાલને લઈને આવી પહોંચ્યા, અને માની પથારી પાસે જ બેઠા. માનું તે વખતે શરીર ધીખતું હતું. તેથી હાથ પછાડતાં હતાં. તે જોઈને શરદ મહારાજે પહેરણુ બોલી નાખ્યું અને માની ખૂબ નિકટમાં ગયા. માએ તેમની પીઠ ઉપર હાથ ફેરવીને કહ્યું: “ આ:, મારો દેહ ઠંડો પડી ગયો. શરદનું શરીર જાણે પત્થર. ” શરદ મહારાજે કહ્યું: “ મા, હવે અમે આવી પહોંચ્યા છીએ, સારાં થઈ જાઓ. ” માએ કહ્યું: “ હા, બાબા, કાંજિલાલની દવાથી જ બરાબર થઈ જશે. ” સાંભળીને શરદ મહારાજનું મુખ પ્રકુલિત થયું. થોડા દિવસોમાં માનો તાવ આલ્યો ગયો અને

અન ખાવા લાગ્યાં. શરદ મહારાજને કહ્યું: “મા, આ વખતે આપને છોરીને જવાના નથી. મારી સાથે જ કલકત્તા લઈ જવાનાં છે.”

માની અસ્વસ્થ અવસ્થામાં જ ઉદ્બોધનમાં સ્વામી પ્રજ્ઞાનંદને દેહત્યાગ થયો. તેમનાં બહેન અને નિવેદિતારૂલનાં પરિચાલિકા શ્રીમતી સુધીરાદેવી તે વખતે સ્થિરભાવે તેમની પાસે જ બેઠાં હતાં. તે જાણીને માએ કહ્યું: “અહા, સહેજ મુક્ત મને રડવાથી શોક કાંઈક હલકો થાત. જો તો, એને વળી કાંઈક થાય નહિ. એને પણ હૃદયનો રોગ છે.”

એક પ્રસંગ યાદ આવે છે. હું તે વખતે માની પાસે જયરામ-બાટીમાં હતો. એક વાર કોવાલપાડામાંથી કેટલીક વસ્તુઓ લઈને એક વૃદ્ધ મજૂરણુ સાથે લગભગ દશ વાગે જયરામવાટી પહોંચ્યો. તે વૃદ્ધએ ભાર ઊતારીને માને પ્રણામ કર્યા. માએ કહ્યું: “કેમ હમણાંથી તો જણાતી જ નથી?” સાંભળીને તે વૃદ્ધ કરુણ સ્વરે કહેવા લાગી: “મા, આજ કાલ ઘણું દુઃખ થાય છે. અનેક દેકાણે અન્નને માટે ભટકું છું. અહીં કાંઈક લાવવું હોય ત્યારે ખાખુલોકને ઘણી વાર મારો મેળાપ થતો નથી. થોડા દિવસો પહેલાં મારો જુવાન પહાડ જેવા રાજગારી છોકરો મરી ગયો, મા!” તે સાંભળીને માએ કહ્યું: “એમ, બેટા!” કહેતાં કહેતાં માની આંખોમાં પાણી આવ્યાં. માની સહાનુભૂતિ પામીને પેલી વૃદ્ધ તો પોક મૂકીને રડવા લાગી. મા પણ રડવા લાગ્યાં. પછી માએ તે વૃદ્ધને માથે કાપરેલ ચોળ્યું અને તેને થોડું લાવી આપ્યું. તેને વિદાય દેતી વખતે આંખમાં આંસુ સાથે કહ્યું: “વળી આવજે, બેટા.”

સહેજ તાકાત આવી એટલે નિર્દિષ્ટ દિવસે શરદ મહારાજને લઈને મા જયરામવાટીમાં પહોંચ્યાં. ગામનાં બધાં સ્ત્રીપુરુષો માને જોવા આવ્યાં. કોઈ કોઈ બોલવા લાગ્યાં: “મા, અમે તમને જોઈ શકીશું એની આશા અમે છોડી દીધી હતી.” માએ કહ્યું: “હા,

ધણું ભોગવ્યું. શરદ, ડૉ. કાંજિલાલ બધા આવી પહોંચ્યા, અને મા સિંહવાહિનીની કૃપાથી આ યાત્રા પૂરતી તો બચી ગઈ. શરદની ઇચ્છા મને કલકત્તા લઈ જવાની છે. જો તમે સંમત થાઓ તો જઈને જરા ફેરબદલો કરી આવું.” બધાએ આનંદ સાથે સંમતિ દીધી.....

કેટલાક મહિના પછી ખેલુડ મકામાં ગયો. ઉદ્દ્યોધનમાં રાધુ માંદગી ભોગવી રહી હતી. શબ્દ પણ સંભળ કરી શકે નહિ. તેથી તેને લઈને મા પણ નિવેદિતાસ્કૂલની ઓર્ડિંગમાં રહેતાં હતાં. લગભગ દરરોજ ત્યાં જતો. માને ઘણી ચિંતા થતી. કહેતાં, “આને મૂકીને ક્યાં જવાય ? દેશમાં નિર્જનતા હોય, પણ ત્રાકતગર્વેષ ત્યાં મળે નહિ ને ?”

સ્વામીજીના ઉત્સવને દિવસે બપોરે સાંભળ્યું કે મા કાલે સવારે દેશમાં જવાનાં છે. પૂ. શરદ મહારાજના આદેશથી ઉતાવળે માની સાથે જવાને માટે સંધ્યા વેળાએ ઉદ્દ્યોધન ગયો. ઉપર જઈને જોયું તો મા ખીસ્તરા બાંધી રહ્યાં છે. મને જોઈને કહ્યું: “આ અગાધ દરિયો લઈને દેશમાં જઈ છું. તારે મારી સાથે આવવાનું શું થશે ? તમે બધાંજ મારાં છો ત્યાં.” મેં પ્રજ્ઞામપૂર્વક કહ્યું: “આપના હુકમ પ્રમાણે થશે. આપની સાથે જઈશિ.” માને સંતોષ થયો. રાતના અગિયાર વાગી ગયા. બીજે દિવસે પરાદિયે નીકળ્યાં.

વિજયપુરમાં બે દિવસ વિસામો કરીને અમે પરાદિયે છ બળદની ગાડી કરીને રવાના થયાં. આઠ માઈલ દૂર જયપુર ગામમાં એક ચટ્ટીમાં રાંધવાની વ્યવસ્થા થઈ. ચૂલા ઉપરથી ગંતારતી વખતે હાંડી અકસ્માત ભાંગી ગઈ અને તેથી ભાત ચારે બાજુ ફેલાઈ ગયો. અમે બધાં તો ગભરાઈ ગયાં. પરંતુ માએ ગભરાયા વગર બચ્ચી બધું શીણ કાઢી નાખ્યું. ત્યાર પછી હાથ ધોઈને ડાકુરની બપ્પી પેટી-

માંથી બહાર કાઢીને તેની આગળ શાલપાત્રમાં થોડો ભાત ધરાવ્યો અને શાક વગેરે રાખીને હાથ જોડીને પ્રાર્થના કરી, “ હાકુર, આજે આવું જ મળશે. માટે ગરમ ગરમ બે ફાળિયા ખાઈ લો. ” અમે માની સમતા જોઈને આશ્ચર્ય પામ્યા. માએ અમને કહ્યું: “ ત્યારે જેવું મળે ત્યારે તેનાથી ચલાવી લેવું જોઈએ. હવે તમે બધા બેસી જાઓ. ” અમે બધા બેસી ગયા. લાકડી વતી માએ બધાને પીરસ્યું અને પછી પોતે પણ બેઠાં અને કહેવા લાગ્યાં: “ વાહ, સરસ થયું છે નહિ ? ” પછી રાત્રે અગિયાર વાગે કાવાલપાડા પહોંચ્યાં.

અહીંયાં એક રમુજ પ્રસંગ યાદ આવે છે. એક વાર પૂ. ગૌરીમા માનાં દર્શનાર્થે જયરામવાડી જતાં હતાં. કાવાલપાડામાંથી મને સાથે લઈને સાંજે નીકળ્યાં. જયરામવાડી પાસે નદીના કાંઠે થોડી વાર રોકાઈને પછી આગળ વધ્યાં. સંધ્યાકાળ પછી માના સદર દરવાજા આગળ મને મૂકીને પોતે અંદર ગયાં અને ભિખારીના જેવો અવાજ કરીને બોલ્યાં: “ મા, થોડી ભિક્ષા આપો, મા. ” તે સાંભળીને નાના મામી બહાર આવીને કહેવા લાગ્યાં, “ અત્યારે વળી કાણુ છે ? ” ગૌરીમા વળી પાછાં તે પ્રમાણે બોલ્યાં. તેથી નાનાં મામી ભય પામીને અંદર માના પાસે દોડી ગયાં. માએ ચીત્કાર સાંભળીને ધીરે બહાર આવીને દૃઢ સ્વરે કહ્યું: “ કાણુ છે ? ” ગૌરીમા ફરીથી તે પ્રમાણે બોલ્યાં. અંધકારમાં માએ ગૌરીમાનો અવાજ પારખી કાઢ્યો. પછી બધાં હસી પડ્યાં.

કાવાલપાડામાં એકબે દિવસ રહ્યા પછી રાધુને માટે તે સ્થાન નિર્જન તરફ પસંદ થયું. મા તેથી ત્યાં જ માસ રહી ગયાં. જગદંબા આશ્રમથી થોડે દૂર કોઈ એક નિર્જન સ્થળમાં રાધુને રહેવાનું ઠરાવવામાં આવ્યું. તેની ત્રણ બાજુ કાંટાળાં વૃક્ષોનું જંગલ હતું. માએ એક દિવસ મને કહ્યું: “ આજકાલ મનમાં કાણુ જાણે શું થયું છે કે મનમાં જે કોઈ વિચાર થાય તે ઉપસ્થિત થાય છે,

પછી તે સારો વિચાર હોય કે ખરાબ. રાધુને તો આ જંગલ જ પસંદ છે, નિર્જન છે ને તેથી. થોડા દિવસથી મને મનમાં થાય છે કે આખો દિવસ ભલે કામકાજ માટે બહાર આવો જાઓ, પરંતુ સંધ્યાકાળ પછી અહીંજ આવી જવું. ખૂબ ભય લાગે છે, આખા. રાજેનને પણ જણાવ્યું છે. તે વળી રાતે દશ કે અગિયાર પછી આવશે.” તે દિવસથી માંડીને દરરોજ સંધ્યાથી માંડીને રાત્રે અગિયાર વાગ્યા સુધી અમે ચોકી રાખતા. માએ એક દિવસ કહ્યું: “કેવું જંગલ ! કાણુ જાણે કોઈ દિવસ રીંછ ના આવી ચડે !” મેં કહ્યું: “ના, મા, આ બાબુ તો કદાપિ રીંછ હોય જ નહિ.” પરંતુ ખરેખર એક બે દિવસ પછી એક બાઈને રીંછ મારી નાખી એ વાત સાંભળીને માએ કહ્યું: “જોયું, તું ના કહેતો હતો ને ?”

સંધ્યાકાળે મા સહેજ મીઠાઈ ખાઈને પાણી પી લેતાં. હું તેમની પાસે ગયો, એટલે તેમણે મને પણ ખાવા આપ્યું. મને કહ્યું: “આખા દિવસના પરિશ્રમ પછી સંધ્યાને વખતે કાંઈકે મોંઢામાં નાખીને પાણી પીવાથી શરીર સ્વિગ્ધ રહે છે. ત્યાર પછી જપ તપ કે કોઈ પણ કાર્યમાં મન ઠીક સ્થિર રહે છે.”

એકવાર વળી કહેવા લાગ્યાં: “ઠાકુરની સેવા માટે જ્યારે નહોતપાનામાં રહેતી ત્યારે કટકટલાં કષ્ટ વેઠીને ત્યાં રહેતી, ખેટા ! અને એવડા નાનકડા ઘરમાં કટકટલી વસ્તુઓનો સંઘરો ! ઠાકુરને માટે હાંડીમાં માછલી રાખી મૂકતી. તેમની સેવાથી શરીરે કાંઈ થતું નહિ. કાણુ જાણે ક્યાંય દિવસ વહી જતો. અને અહીંયાં, રાધુની સાથે મુશ્કેલીમાં પડી છું. આવા નિર્જન જંગલમાં તમારી સાથે દિવસો ગુગ્ગરું છું. ધર્મ કર્મ, જપ તપ, બધું જ નેવે મૂક્યું છે. હવે તો માત્ર તેમની કૃપાથી રાધુને ઠીક થઈ જાય એટલે ગંગા નાહ્યાં !”

સહેજવાર પછી નવાસનનાં વહુએ આવીને જણાવ્યું: “સાંભળ્યું કે, દાદા ! બપોરે મા અને હું બેઠાં હતાં. નિર્જન સ્થળ હતું. મા

કહે કે પેલા એ કાગડા આ વખતે આવીને આ વૃક્ષ ઉપર બેસીને ચીતકાર કરતા. રાધુ પણ કંટાળી જતી. પણ આજે કેટલાક દિવસોથી કાણુ જાણે કેમ તે જણાતા નથી ? ક્યાં ગયા હશે એ, કહે તો ? મા એવું બોલ્યાં ના બોલ્યાં એટલામાં તો કાગડા આવ્યા અને કાકા કરવા મંડી પડ્યા. માને પણ આનંદ થયો અને “હા, આપા, હા, ” કહેનાં હસવા લાગ્યાં.

અષાઢતી શરૂઆતમાં મા અને અમે કેટલાંક જણ ઝાડની નજે બેઠાં હતાં. રાતના દશ વાગ્યા હશે. મા કહે : “પેલો પાગલ તો આવ્યો જ નહિ પછી ? ગાન સરસ ગાય છે. પણ મને ભય થાય છે કે કદાચ આવીને ધમાલ મચાવે.” નવાસનનાં વહુએ કહ્યું : “જવાહોને, મા ? કદાચ અત્યારે આવી પડે તો !” માએ કહ્યું : “કાણુ જાણે, બેટા ?” અમે વાતો કરતાં હતાં એટલામાં તો તરત જ તે પાગલ આવી જ લાગ્યો ને ! આવીને તરત જ માને કહ્યું : “તમારે માટે શાક લેતો આવ્યો છું, મા.” નવાસનનાં વહુ તો ખીતે અંદર જતાં રહ્યાં. માએ કહ્યું : “બ, બ, બેટા, આટલી રાતે ધમાલ કરીશ નહિ, હોં !” તેણે કહ્યું : “પણ નદીમાં તો પૂર આવ્યું છે ને, મા ?” મેં કહ્યું : “ત્યારે આવ્યો શી રીતે ?” તેણે કહ્યું : “તરીને આવ્યો.” માએ પછી કહ્યું : “તોફાની છોકરા, ધમાલ કરીશ નહિ.” તે પાગલ કાંઈ પણ બોલ્યા વિના ચાલ્યો ગયો. આ જાતનો ભાવ લગભગ બે માસ માને રહ્યો.

એકવાર રાધુના ઓરડાના વરંડામાં માની પાસે બેસીને અગ્નર-માંથી શું શું લાવવાનું તેની યાદી લખતો હતો. તે વખતે પાસેથી પસાર થતી વખતે એક સ્ત્રી લક્તનું કપડું મારી પીક ઉપર અડ્યું. તે જોઈને માએ ખૂબ જોરપૂર્વક તે સ્ત્રીને કહ્યું : “કેમ, તને સમગ્નનું નથી કે આ છોકરાને અડકીને મૃત્યુ છે ? આ બધા પ્રહારચારી છે, તમે સ્ત્રીઓ છો. તેમને સમાજીને ચાલવું જોઈએ. પ્રભુભ કર.”

વળી એક દિવસ કાવાલપાડામાં એક છોકરો પોલિસની નજર-અંદામાંથી મુક્ત થઈને માની પાસે આવ્યો. તેની ઈચ્છા માની પાસેથી દીક્ષા લેવાની હતી. તે વખતે આશ્રમ ઉપર પોલિસ ખાતાની તીક્ષ્ણ નજર રહેતી હોવાથી આશ્રમના અધ્યક્ષે તેને ચાલ્યા જવાનું કહ્યું. માએ એ વાત સાંભળીને મને જણાવ્યું: “ખિચારો કેટલી મુશ્કેલીથી આવ્યો છે? જો તું તેને માટે ગામમાં કાઢીને ત્યાં રહેવાની વ્યવસ્થા કરી શકે તો કાલે સવારે તેને દીક્ષા આપીને રવાના કરી દઈશ.” તેમની સૂચના મુજબ મેં તેને માટે વ્યવસ્થા કરી દીધી. બીજે દિવસે સવારે માની સાથે રાધુની પાસે જતો હતો. પેલો છોકરો તે વખતે સ્નાન કરીને માર્ગમાં આવી ચડ્યો. માએ મને તે વખતે પુકુરમાંથી પાણી લાવવાનું જણાવ્યું. માએ તરત જ ત્યાં ને ત્યાં તેને દીક્ષા દીધી!

સંધ્યાને ટાણે મા એક વાર કહેવા લાગ્યાં: “આખા, હું તો કાઢના દોષ જોઈને સાંભળી શકતી નથી. જેનાં જેવાં પ્રારબ્ધ કર્મ. જ્યાંથી કાંટ પેસી ગય, ત્યાં બકરે તો જવાનું જ! મારી પાસે ...ના દોષની વાત કહી. તે વેળા અઘાં ક્યાં હતાં? તેણે મારી કેટકેટલી સેવા કરી છે. હું તો તે વખતે બાઈઓને ઘેર રાંધતી. વહુરો નાની હતી. તે ખિચારો શીત કે વપાની દરકાર કર્યા વગર સવારથી માંડીને શરીર કાળું થાય તોય મારી સાથે હાંડીઓ ઊતારતો. અત્યારે તો થણાય બકતો બનીને આવે છે. તે વખતે મારે કાળુ હતું? શું હું એ બધું બૂલી ગઈ, એમ? અને લોકોનો પણ શો દોષ? પહેલાં મારી નજરે પણ લોકોના કેટલાય દોષો ચડતા! ત્યાર પછી કંટાળીને હાકુરની પાસે રડી રડીને પ્રાર્થના કરવા લાગી કે, હે હાકુર, હવે તો દોષ જોઈ શકાતા નથી. ત્યાર પછી તેમાંથી છૂટી છું. મનુષ્યના હજારો ઉપકારો કરીને એક દોષ કરો, તો મોં તરતજ ફાટી જશે. લોકો તો માત્ર દોષ જ જુએ છે. ગુણ જોવાની જરૂર છે, બેટા!”

જયરામવાદીમાં એક વાર મહાપુરુષોના સેવકગણોની દુર્બુદ્ધિ વિષે વાત નીકળી. માએ જણાવ્યું: “જુઓ, સેવાપરાધ પણ ઘણા છે, તેનાં કેટલાંક દર્શાવો સાંભળો. સેવા કરતાં કરતાં અધિકાર વધી જવાથી અહંબુદ્ધિ પણ વધી જાય છે. અને તે વખતે સેવક બીજાને પૂતળાંની માફક નચાવવા ઇચ્છે છે. ઊઠતાં, બેસતાં, ખાતાં, પીતાં બધાંયમાં તેનો કક્કો ખરે. એમાં પછી સેવાનો ભાવ તો રહે જ નહિ, જે લોકો પોતાના દેહનું સુખ ભૂલી જાય છે, તેઓ બીજાનાં સુખ-દુઃખને પોતાનાં ગણીને તેમની સેવા કરે છે. તેમને તો કર્તાપણું કેમ કરીને વળગે ? અને તમે પતનની વાતો જણાવો છો. અનેક મહાપુરુષોની ચારે બાજુ ઐશ્વર્યનો ભાવ હોય છે. તે જોઈને ઘણાય તેમની સેવાને નામે આવે છે, અને તેમાંજ મત્ત રહે છે. અને તેમાં જ ડૂબી મરે છે. તેમની ખરી સેવા, કહો તો, કેટલા જણ કરે છે ?” ત્યાર પછી માએ એક વાત કહી. “જુઓ, વાત છે કે તળાવમાં ચંદ્રનું પ્રતિબિંબ પડતું જોઈને નાની માછલીઓ ત્યાં કૂદાકૂદી કરવા લાગી, અને વિચારવા લાગી કે જાણે આપણામાંનું જ કોઈક હશે ! પરંતુ જોવો તે ચંદ્ર અસ્ત થયો, કે તરત જ તેમની તે અવસ્થા ! કૂદાકૂદી પછી વિમાસણ ઉભી થઈ, કાંઈજ સમજાયું નહિ !” મેં કહ્યું: “કદાર મહારાજ કહે છે કે ગુરુની પાસે બહુ રહેવું ઠીક નથી. ગુરુનું લૌકિક આચરણ જોઈને ઘણીવાર શિષ્યની શ્રદ્ધા ઓછી થઈ જાય છે.” માએ હસતાં હસતાં કહ્યું: “તમે બધા એવી વાતોથી મનને ખરાબ કરો નહિ. ત્યારે મારું કામ કેવી રીતે ચાલે ? ભગવાન માનવબુદ્ધિમાં એવી બુદ્ધિ ના કરે. હું જે કહું તે પ્રમાણે કર્યું જાઓ. તમારે કોઈ જાતનો ભય નથી.”

એક વાર ભકતોના ઘણા પત્રો આવ્યા હતા. સંખ્યા પછી માને બધા વાંચી સંભળાવ્યા. પત્રો સાંભળીને માએ જણાવ્યું: “કેટલાય છોકરાઓએ કેટકેટલી ઇચ્છા દર્શાવી છે, જોયું ! કોઈ કહે

છે, આટઆટલી પ્રાર્થના, જપ, ધ્યાન કરું છું, છતાં કાંઈ જ થતું નથી; કોઈ વળી સંસારમાં અનેક અશાંતિ, રોગ, શોક વગેરે વિષે લખે છે. હવે તો એ બધું સાંભળવું ગમતું નથી. ઠાકુરને કહું છું: ‘હે ઠાકુર, તમે આ બધાંના છલકાલ અને પરકાલ વિષે જોજો.’ હું માથાને શું કહું? કેટલા તેમને સત્ય રીતે ચાહે છે? તે વ્યાકુળતા ક્યાં છે? તેમની ભક્તિ, તેમનો આગ્રહ કેટલો? સહેજ ભોગ્ય વસ્તુ મળી આવી કે સંતુષ્ટ, બસ! વળી કહે કે, ‘ઓહો, તેમની દયા?’ વળી કહે, ‘રાધુને કેમ છે?’ મારા મનને આર્દ્ર કરવા માટે રાધુની ભાળ પહેલી લે. મને ખબર છે કે મારી આંખો બંધ થઈ ગઈ કે રાધુની ભાળ કોઈ લેવાનું નથી.”

નવાસનનાં વહુએ કહ્યું: “મા, આપને તો બધાંજ આળકા સરખાં. જે લગ્ન કરવા માટે આપનો મત જાણવા ઇચ્છે છે તેને આપ અનુમતિ આપો છો; અને જે સંસારનો ત્યાગ કરવા ઇચ્છે છે, તેને પણ તેના ત્યાગની પ્રશંસા કરીને ત્યાગ કરવાનો ઉપદેશ આપો છો. તો આપને માટે તો ઉચિત એ છે કે જે સારો માર્ગ હોય તે માર્ગે જ બધાંને લઈ જવાં.” માએ કહ્યું: “જેની ભોગ-વાસના પ્રબળ હોય, તેને ગમે તેટલું કહું તોય શું તે સાંભળે? અને જે ઘણાં સુકૃત્યોને બળે આ બધો માયાનો ખેલ સમજી શક્યો છે, અને જે માત્ર એક તેમને જ સારરૂપ માને છે, તેને મારે સલાયતા આપવી નહિ? અને સંસારમાં દુઃખનો તો ક્યાં અંત છે?”

કેટલીક ચર્ચા કરીને નલિનીએ માને પૂછ્યું: “ફધ્યા, કહો તો, કયો અપવાદ સારો?” માએ કહ્યું: “અપવાદમાં વળી સારા-નરસી!” પછી માએ કહ્યું: “છતાંય ધનનો અપવાદ સારો. ધારો કે કોઈને કહીએ કે તું તો મોટા ધનિક છે, તો તે સાંભળીને તે બલે ચહેરા પર દીનતા કે અસંતોષ જણાવે, પણ તેના અંતરમાં તે ખુશ થાય છે. તો કહે જો, ભગવાનની પાસે કયી પ્રાર્થના સૌથી સારી?” નલિનીએ કહ્યું: “કેમ વળી? જ્ઞાન કે ભક્તિ, જેથી કરીને

સંસારમાં મુખી રહીએ, તેવી પ્રાર્થના!” માએ કહ્યું: “ત્યારે સાંભળ. એક જ વાતમાં કહીએ તો વાસનારહિત થવાની પ્રાર્થના સૌથી ઉત્તમ, કારણ કે વાસના જ અધાય દુઃખનું મૂળ છે, વારંવાર જન્મમૃત્યુનું કારણ છે, અને મુક્તિમાર્ગનો મોટો અંતરાય છે.”

શ્રાવણ માસમાં મા રાધુને લઇને કોવાલપાડાથી જયરામવાડી આવ્યાં હતાં. તે વખતે અધાં થઇને અમે પંદર વીસ જણ હોઇશું. અધાંયની ખાવાપીવાની વ્યવસ્થા મા પોતે કરતાં. એક વાર વાન નીકળતાં માએ મને કહ્યું: “આયા, તે દિવસે મને કેવી વાત કહી! હું તો જાણતી હતી કે તેમનું મન ઘણું ઉદાર છે. તેમના જેવા માણસને વિષે એવું બોલવું ઠીક નહિ. તેમના મનનો ભાવ કળીને આશ્રમના અર્ચને માટે હું ધાન લેતી આવી. તે વળી પાછા લેવા માગે નહિ, પોતાની ભૂલ સમજીને મારી પાસે ક્ષમા માગવા આવ્યો.

“તે દિવસે સવારે પ્રણામ કરતી વખતે મને કહે કે, ‘મા, આ અધા પહેલાં મારું કહ્યું માનતા. પણ હવે તો મારી વાત અધી વખતે માનવા તૈયાર નથી. અને જો શરદ મહારાજ કે આપની પાસે આવે તો ખૂબ આદરપૂર્વક પાસે રાખો છો, એથી કરીને સારી ખાવાની પણ વ્યવસ્થા થાય છે. તેથી જો આપ તેમને સ્થાન ના આપો અને સમજવીને મારી પાસે મોકલો તો વળી પાછા મારું માનતા થઇ જાય.’ મેં કહ્યું: ‘એ વળી શું? શું બોલે છે? પ્રેમ એ તો આપણી અસલ વસ્તુ છે. પ્રેમથી તો તેમનો સંસાર રચાયો છે. હું તો અધાંયની મા છું, તો મારી પાસે આવેલાંને વિષે ખાવા-પહેરવાની વાતમાં કાંઈ ના કહેવું.’

“ઝોહો, આને માટે ઠાકુરની પાસે કટલી રડી રડીને પ્રાર્થના કરી છે. તેથીજ તો તેમની કૃપાથી આજે મહત્ત્વ અધું થયું. ઠાકુરના દેહ છોડ્યા પછી તેમનાં અધાંય બાળકો સંસારનો ત્યાગ કરીને એક આશ્રમમાં આવી મળ્યાં. ત્યાર પછી અધા એક પછી એક

સ્વાધીનભાવે બહાર નીકળી પડીને અહીંતહીં ફરવા લાગ્યા. તે વખતે મારા મનમાં ત્રણું દુઃખ થતું. ઠાકુરની પાસે પ્રાર્થના કરવા લાગી: ‘ઠાકુર, તમે આવ્યા અને આ કેટલાંકની સાથે લીલા કરીને ચાલ્યા ગયા. અને શું એમજ પૂરું થઈ ગયું! ત્યારે આટઆટલાં કષ્ટ વેડીને ચાલવાની શી જરૂર હતી? કાશીવંદાવનમાં અનેક સાધુસંન્યાસી ભિક્ષા માગીને ખાય છે અને ઝાડ નીચે બેસીને ફરતા ફરે છે. એવી જાતના સાધુઓનો તો અભાવ ક્યાં છે? તમારે નામે બધાનો ત્યાગ કરીને મારાં બીચારાં બાળકાં બે કાળિયા અન્નને માટે ગમે ત્યાં ભટકે તે મારાથી જોયું જતું નથી. તો મારી તમને આ પ્રાર્થના છે કે જેઓ તમારે નામે નીકળી પડે તેમને માટે સામાન્ય ખાવાની તેમજ પહેરવાની કશી ખોટ ના પડે. એ બધા તમારી અને તમારા ભાવ ઉપદેશની વાતો ગ્રહણ કરીને એકઠા પડ્યા રહેશે. અને સંસારના તાપથી દગ્ધ થયેલા લોકો તમની પાસે આવીને તમારી વાતમાંથી શાંતિ મેળવશે. એટલા માટે તો તમે આવ્યા હતા, ઠાકુર! તમારાં સંતાનોને ભટકતાં જોઈને મારે પ્રાણ આકુળ આકુળ થઈ જાય છે!’ ત્યાર પછી આવ્યો નરેન્દ્ર અને એણે ધીરે ધીરે બધું કરી દીધું.”...

અમારા બે જાણું ધોળી કિનારવાળું કપડું જોઈને માએ કહ્યું: “આ શું? ધોળી કિનારવાળું કમ પહેરે છે? તમે તો આળક છો, રંગીન કિનારીવાળું પહેરવું જોઈયે. નહિ તો મન ખુદું થઈ જશે. મનમાં હમેશાં ઉત્સાહ રાખવો જોઈયે.” એમ કહીને પેટીમાંથી બે કપડાં બહાર કાઢી આપ્યાં.

સંધ્યાકાળ પછી સંધિપૂજનો સમય હતો. માના ચરણમાં પદ્મફૂલ મૂકીને ઘણા પુષ્પાંજલિ દેવા આવ્યા હતા. તે વખતે માએ કહ્યું: “બીજાં ફૂલ પણ લાવો; રાખાલ, શરદ, તારક, ખોડા, ચોગેન, ગોલાપ, —એ બધાંયનાં નામ બોલીને ફૂલ આપો. મારાં

નળ્યાં અનળ્યાં બધાંય સંતાનોને માટે ફૂલ આપો.” મેં તે પ્રમાણે કહ્યું. એટલે મા હાથ જોડીને ઠાકુરની પાસે ઘણા સમય સુધી સ્થિરભાવે ઊભાં રહ્યાં અને પછી કહ્યું: “બધાંયના ઇલકાલ અને પરકાલનું મંગળ થાઓ.”

કદાર મહારાજ એકવાર સવારે જયરામવાટીમાં માની પાસે બેસીને કહેવા લાગ્યા: “મા, આપણા ચિકિત્સાલયમાં જેમની સ્થિતિ સારી હોય છે એવા લોક પણ દવા લેવાને માટે આવે છે. આપણે તો માત્ર ગરીબ લોક માટે કહ્યું છે. તો એ બધાંને દવા આપવી શું ઉચિત છે?” માએ કહ્યું: “આ દેશનાં બધાંજ ગરીબ છે. છતાંય બધું નળણીસાંભળીને પણ ને એવાં બધાં માગણી કરતાં આવે, તો આપણી શક્તિ પ્રમાણે દેવું. જે પ્રાર્થી છે, તે જ ગરીબ છે, બેટા.”

કદારઆશુએ જિજ્ઞાસાપૂર્વક પૂછ્યું: “મા, ઠાકુર મને લાગે છે કે એક નવી વસ્તુ દેવાને માટે આવ્યા હતા. તેથી તેઓ સર્વધર્મ-સમન્વય કરી ગયા.” માએ કહ્યું: “જુઓ, બાબા, તેમણે સમન્વય-ભાવના પ્રચાર માટે બધાય ધર્મોની અલગ સાધના કરી હતી, એ વાત મારે ગળે ઊતરતી નથી. પોતે તો ભાગવતભાવમાં મસ્ત રહેતા. ખ્રિસ્તીઓ, મુસલમાનો, વૈષ્ણવો, જે જે ભાવે ભગવાનને ભજને વસ્તુની પ્રાપ્તિ કરતા, તે તે ભાવે સાધના કરીને અનેક પ્રકારની લીલાનો અનુભવ કરતા, અને રાતદિવસ ક્યાંય પસાર થઈ જતા તેની ખબર પણ પડતી નહિ. છતાંય આ યુગમાં તેમનો જે ત્યાગ, તે જ મને તો તેમનું વિશેષત્વ લાગે છે. એ જાતનો સ્વાભાવિક સહજ ત્યાગ કદાપિ કોઈએ જોયો છે? તે જે સર્વધર્મસમન્વયની વાત કહી, એ પણ ફીક છે. જૂદે જૂદે વખતે એકજ ભાવને મોટો ગણવાથી બીજા બધા ભાવ દબાઈ જતા.”

અનેક ભકતોના કાગળો આવેલા તે માને જઈને સંધ્યાકાળ પછી વંચાવ્યા. એક સ્ત્રી ભકત વારંવાર પત્ર લખતી અને તેમાં

અનેક ગુણગાન ગાતી. તેના કાગળનો મર્મ પણ માને જણાવ્યો. એ બધું સાંભળીને માએ કહ્યું: “જો, બેટા, અનેક વાર મનમાં વિચાર આવે છે કે હું તો હજી તે રામ મુકરજીની દીકરી છું; મારી સરખી ઉમરની કેટલીય જયરામવાટીમાં હશે. તો તેમની સાથે મારો તફાવત શો? ભકતો ક્યાં ક્યાંથી આવીને મને પ્રણામ કરે છે. તેમને વિષે પૂછતાં જણાય છે કે તેમાંના કેટલાક દાકતર, તો કેટલાક વકીલ હોય છે. એ બધા પણ કેમ આવતા હશે?” આમ બોલીને મા ચૂપ થઇ ગયાં. ત્યાર પછી મેં કહ્યું: “અચ્છા, મા, આપને બધો વખત આપનું સ્વરૂપ યાદ રહે છે?” માએ કહ્યું: “બધો વખત તો કેવી રીતે રહે? અને પછી આ બધું કામકાજ કેવી રીતે ચાલે? છતાંય બધાં કામોની વચ્ચે જ્યારે મનમાં ઇચ્છા પ્રગટે, ત્યારે જોતજોતામાં ઉદીપના જાગે, અને આ મહામાયાનો ખેલ તરત સમજાઈ જાય.” એક જાણે કહ્યું: “અમે તો, મા, આટ-આટલા પ્રયત્નો છતાં કાંઈ જ પામ્યાં નહિ” માએ જણાવ્યું: “બધું જ પામશો. વખત આવશે એટલે બધું જ થશે.”

તે સમયે રાત્રે મોડા સુધી વાતચીત થતી. મેં કહ્યું: “મા, કેદાર મહારાજ કહે છે કે આ બધાં કામકાજમાં ભલે ને ગમે તેટલાં રમ્યાંપમ્યાં રહો, છતાંય જે થવાનું છે તે જ થશે.” માએ કહ્યું: “કામકાજ તો કરવાં જ, કારણ કે તેથી મન સારું રહે છે. છતાં જપ, ધ્યાન અને પ્રાર્થનાની પણ વિશેષ જરૂર રહે છે. આંતે સવારે અને સંધ્યાકાળે તો ચાલુ તેટલું કરવું જ જોઈયે. એ થયું જાણે નૌકાનું સુકાન. સંધ્યાકાળે શાંત સમાહિત ચિત્તે સ્થિર થવાથી સમસ્ત દિન શું કર્યું કે શું નહિ તેનો વિચાર આવે છે. ત્યાર પછી ગઈ કાલની મનની અવસ્થા સાથે આજની માનસિક અવસ્થાની તુલના કરવી જોઈયે. પછી જપ કરતાં કરતાં ઈષ્ટ મૂર્તિનું ધ્યાન ધરવું. ધ્યાનમાં પ્રથમ તો જાણે કે મુખ જ આવે છે, પરંતુ પ્રયત્નપૂર્વક પગથી માંડીને સમસ્ત અંગનું સાક્ષાત ધ્યાન કરવું. સંસારનાં કામ-

કાળની સાથે સાથે જો આ પ્રમાણે ના કરે તો શું કરે છે ને શું નહિ તેનો ખ્યાલ કેવી રીતે આવે ?”

મેં કહ્યું: “મા, કાંઈ કાંઈ વળી કહે છે કે કામકાજ કરવાથી કાંઈ વળશે નહિ, સર્વદા જપ, ધ્યાન કરી શકવાથી ઘણું થશે.” માએ જણાવ્યું: “ઐ વિચારો શું સમજો કે શું કરવું ને શું ન કરવું ? થોડા દિવસ ધ્યાન, જપ કર્યા એટલે શું પતી ગયું ? મહામાયા જ્યાં સુધી માર્ગ મોકળો ના કરે ત્યાં સુધી અર્ધાંચ ફાંફાં છે. તે દિવસે જોયું હતું ને કે એક જણ જપ, ધ્યાન વધારે પડતાં કરવા ગયો તો પરિણામે મગજ ગૂમાવી બેઠો ! અને મગજ બગડ્યું પછી રહ્યું જ શું ? સૂઝના વળની બે બાજુ હોય છે. એક વળ બગડ્યો કે ખસ આવી અન્યું, પાગલ જ બની જવાના ! નહિ તો મહામાયાના ફંદામાં પડીને પોતાની જાતને બુદ્ધિમાન માને અને મનમાં વિચારે કે હું બરાબર છું. અને બીજી દિશામાં એક વળને જો બરાબર સખત કરવામાં આવે અને યોગ્ય રીતે બેસાડવામાં આવે તો શાંતિ અને આનંદ મળે ! સર્વદા તેમનું સ્મરણ અને તેમનું મનન કરીને પ્રાર્થના કરવી કે ‘પ્રભુ, સદ્બુદ્ધિ આપો.’ બધો વખત જપ ધ્યાન તે કેટલા કરી શકે ? શરૂશરૂમાં કદાચ કરે, પરંતુ અંતે—ની માફક બેસીને નીચેની ગરમી માથે ચઢે (અહંકારી થાય). ધૂળરાખના વિચારોથી અનેક પ્રકારની અશાંતિ જન્મે છે. મનને સમમાં આણીને અળગું રાખ્યા વિના કાંઈ કરવું ઘણું સારું છે. મનને અળગું રાખ્યું કે ધમાલ મચવાની ! મારા નરેન્દ્રે એ જોઈનેજ નિષ્કામ કર્મનો પ્રચાર કર્યો.”

માએ વળી.....તે વિષે વાત કાઢી: “જોયું, બેસી બેસીને તેનું મન અશુદ્ધ બની ગયું છે ! માત્ર તેના ચોખલિયાવેડા જ વધતા જાય છે. અને પાછો જણાવે છે કે અશાંતિ ! આટઆટલી અશાંતિ શી ? આટઆટલું જોતાં સાંભળતાં છતાંય ચૈતન્ય પ્રગટ્યું નહિ ?”

બીજે દિવસે દશ અગિયાર વાગ્યાને સુમારે મા સદર બારણાની ઓસરીમાં બેઠાં હતાં. અમે તે વખતે બેઠકના ઓરડામાં હતા. અકસ્માત કાલીમામા અને વરદામામાની વચ્ચે બોલાબોલી થઈ અને તરતજ મારામારી ઉપર આવી જવાની તૈયારી ઉપર હતા. મા તરતજ તેમની પાસે ગયાં. જઈને એકને કહે કે ‘તારો અન્યાય છે,’ વળી બીજાને કહે કે ‘તારો અન્યાય છે’. ખૂબ ચીડાઈ ગયાં હતાં. અમે પણ વચ્ચે પડ્યા એટલે મામલો ઓછો થઈ ગયો અને પછી બોલતા બોલતા બધા વીખરાઈ ગયા. મા પણ ક્રોધ સાથે ઘરમા ગયાં. બેસીને હસવા લાગ્યાં અને કહેવા લાગ્યાં: “કેવો મહામાયાનો ખેલ, જોયો! અનંત પૃથ્વી પડી છે, આ પણ પડ્યું રહેશે! જીવ એટલું પણ સમજી શકતો નથી.” મા એટલું બોલતાં બોલતાં અસ્થિર બનીને હસવા લાગ્યાં, હસવાનું કેમે કર્યું અટકે નહિ!

રાધુને સુવાવડમાંથી ઊઠ્યે છ માસ થયા હતા, પરંતુ શરીરની દુર્બળતાને લીધે ચાલી શકતી નહિ. માત્ર બેઠી બેઠી હરતી ફરતી. વળી તેની અફીણ ખાવાની ટેવ પણ વધી ગઈ હતી. માનું શરીર પણ હવે પહેલાંના જેવું રહેતું નહિ. વચ્ચે વચ્ચે તાવ આવી જતો. રાધુની અફીણ ખાવાની ટેવ ધીમે ધીમે ઓછી કરવાનો પ્રયત્ન કરી રહ્યાં હતાં. પણ રાધુ તે માટે ઘણી જાતે લઈ બેસતી. એક વાર મા સવારમાં શાક સમારતાં હતાં. રાધુ અફીણ ખાવા માટે આવીને બેઠી હતી. મા સમજી ગયાં અને રાધુને કહ્યું: “હવે બસ થયું રાધુ. જા ઊઠી જા. હવે તારું સહ્યું જતું નથી. તારે માટે મારાં ધર્મકર્મ ગયાં. આટલું બધું ક્યાંથી લાવું, બેટા?” માનાં આવાં મૃદુ રોષવાક્યો સાંભળતાં જ રાધુએ ચીડાઈને પાસેની ટોપલીમાંથી એક મોટું રીંગણ લઈને માની પીઠ ઉપર જોરથી ફેંક્યું. તેનો અવાજ સાંભળીને અમે જઈને જોયું તો મા પીઠ નમાવીને બેસી

ગયાં હતાં, પણ જે કેકાણે વાગ્યું હતું તે સ્થળ સૂજી ગયું હતું. મા ઠાકુરને હાથ જોડીને પ્રાર્થના કરતાં હતાં: “ઠાકુર, તેનો અપરાધ મનમાં લાવશો નહિ, એ ખીચારી અજ્ઞાન છે.” પોતાના ચરણની રજ લઈને રાધુને માથે મૂકીને કહેવા લાગ્યાં: “રાધિ, આ શરીરને ઠાકુરે કોઈ દિવસ એક ઉંચું વેણ સરખું કહ્યું નથી, અને તું તેને આટઆટલું કષ્ટ આપે છે? તને કાંઈ ખબર છે કે મારું સ્થાન ક્યાં છે? તારે માટે છવી રહી છું એટલે તારે તેનો હિસાબ નથી?” રાધુ તરત રડી પડી.

આ ખતાવ ખતી ગયા પછી થોડે દિવસે રાધુની પાગલી માએ મનમાં મનમાં પોતાના જમાઈ મન્મથને કોઈ સ્થાને શોધવા છતાં નહિ મળવાથી નક્કી કર્યું કે તે પાણીમાં ડૂબી મર્યો છે. પછી તેને તરંગમાં આવ્યું કે એ બધું કરનાર મા છે. તેથી માની પાસે આવીને પગે પડીને રડીને કહેવા લાગી: “અરે ઓ ઠાકુરની દાસી, અલી ઓ, મારો જમાઈ તો પુકુરમાં ડૂબી ગયો છે, બાપરે! હવે મારું શું થશે, રે!” માએ તે સાંભળીને અમને કહ્યું: “જુઓ તો પાગલી શું બોલે છે,” અને પોતે પણ ગભરાઈ ગયાં. અમે તરતજ તપાસ કરવા જતા હતા એટલામાં હ—એ આવીને કહ્યું કે એ તો દુકાનમાં પત્તાં રમે છે. અમે તરતજ તેને બોલાવી લાવ્યા. પછી તે ગાંડી ભાંડતી ભાંડતી ચાલી ગઈ.

સાંજે મા એક વાર રાતના શાક સમારી રહ્યાં હતાં. એકદમ નાની મામી આવીને બોલવા લાગી: “તમેજ રાધુને અશીર્વા અવરાવીને વશ કરી દીધી છે. મારી લાડીલીને અને મારા લાડકવાયાને મારી પાસે પણ આવવા દેતાં નથી.” માએ કહ્યું: “લઈ જાને તારી લાડીલીને, એ પડી. મેં શું તેને સંતાડી રાખી છે?” આ પ્રમાણે બોલતાં બોલતાં તો મામીનું ગાંડપણ વધી ગયું. માને મારવાને માટે એક બળતું લાકડું લેવાને દોડી. માએ તે વખતે મોટા

અવાજ કરીને કહ્યું: “અરે! તમે કાણ છો? આ ગાંડી તો મને મારી નાખશે!” મેં દોડીને જોયું તો તેણે માથા સુધી તો લાવી દીધું હતું. મેં તરત જ તેને દૂર ફેંકી દીધું, અને ગાંડીને પ્યારણા ખદાર કાઢી મૂકી. મા પણ ઉત્તેજિત થઈને બોલી બોલ્યાં: “પાગલી, શું કરવા આવી હતી? તારો એ હાથ ખરી પડશે.” આટલું બોલાઈ ગયું કે તરત જ જીલ કાઢીને મા તો કંપવા લાગ્યાં. ઠાકુરની તરફ હાથ જોડીને કહેવા લાગ્યાં: “ઠાકુર, મેં શું કર્યું? હવે શું થશે? મેં તો કાંઈ દિવસ મારા મુખમાંથી આવી વાણી કાઢી નથી; અંતે એ પણ થયું! હવે શું?” માની અપાર કરુણાનો ભાવ દેખીને અમે તો સ્તંભિત થઈ ગયા!

કેટલાક મહિના પહેલાં મૅંગલોરનિવાસી શ્રી. ન—ચોડા દિવસની રજા લઈને કોવાલપાડામાં માની પાસે રહેતા હતા, અને રાત્રીને માટે માને ઘણું ખર્ચ વેઠવું પડે છે જોઈને તેમને પ્રતિ માસ ખૂબ મદદ કરતા. જતી વેળા માને પોતે કહી ગયા હતા: “મા, કાંઈ પણ જરૂર પડે કે તરત જ મને લખી જણાવજો.” આજકાલ જયરામવાડીનું ખર્ચ ઘણું વધી પડ્યું હતું. પૂ. શરદ મહારાજે લખી જણાવ્યું હતું કે પૂરતા પૈસા મોકલવાની જરા વાર થાય છે. તે પત્ર સાંભળીને માએ કહ્યું: “મને લાગે છે કે શરદની પાસે હવે વધારે પૈસા નથી, નહિ તો તે કદાપિ આમ ના લખે! ન—તે દિવસે જે જોઈએ તે મંગાવવાનું કહી ગયો, પણ તેની પાસે મારે પૈસા શી રીતે માગવા? ઠાકુર, તમારો શેષ આદેશ શું હું પાલન નહિ કરી શકું? રાધિ, તારે માટે બધું જ ગુમાવવા બેઠી છું.

“ઠાકુર કહેતા હતા કે ‘જો, કાંઈની પાસે એક પૈસાની પણ માગણી કરવી નહિ. તારે માટે ખાવાપહેરવાની સગવડ થઈ રહેશે. એક પૈસા માટે પણ કાંઈની પાસે હાથ લંબાવ્યો, તો તેની

પાસે માથું ગીરે મૂકાયું જાણવું. ભકતો તને ભલે ને પોતાનાં ધરમાં આદરપૂર્વક રાખે, પરંતુ કામારપુકરનું પોતાનું ધર કદાપિ નષ્ટ કરતી નહિ. ”

મનસા નામે એક છોકરો માની પાસે આવ્યો હતો. તેની દીક્ષા લેવાની અને ભગવાં પહેરવાની ઘણી પ્રયત્ન ઇચ્છા હતી. માએ પણ આનંદપૂર્વક તેમ કયું. મનસા પણ આનંદમાં આવી જઈને કાલીમાતાના ખેઠકના કમરામાં ગાન ગાવા લાગ્યો. માને તેથી ઘણો આનંદ થયો. માની પાસે તે વખતે રાધુ, માકુ, નક્ષત્રી, મામીમાંનાં એકાદ અને બીજાં ઘણાં ભક્તજનો ખેસાને તે સાંભળતાં હતાં. મામીઓમાંથી એકે કહ્યું: “ઠાકુરજીએ તો બીચારાને સાધુ બનાવી દીધો.” માકુએ તેમાં ટાપસી પૂરી અને કહ્યું: “એસ્તો, ક્ષમાનું તો કામ જ એ ! આવા આવા સરસ છોકરાઓને સાધુડા બનાવી દે છે. બીચારાનાં માખાપે મોટા કર્યો, કેટકેટલી આશા ! એ બધું ધૂળમાં રગદોળાઈ ગયું ! હવે ભાઈ ક્યાં તો હૃષીકેશમાં જઈને ભીખ માગી ખાશે, કે પછી યોગીની સેવા કરતાં મળમૂત્ર ચૂંથશે ! વિવાહ કરવો એ પણ એક પ્રકારનો સંસારધર્મ ખરો કે નહિ ? તમે જો બધાંને આ પ્રમાણે સાધુ મુંડી દેશો, તો મહામાયા તમારા ઉપર ચીડાઈ જશે ! સાધુ થવું હોય તો ભલેને પોતાની મેળે થાય, પણ એમાં તમે નિમિત્ત કેમ બનો છો, ક્ષમા ?” માએ કહ્યું: “માકુ, એ બધાં દેવશિશુ છે, સંસારમાં ફૂલની માફક પવિત્ર થઈને રહેશે. એના કરતાં કયું સુખ મોટું છે, કહે જો ? સંસારનાં બધાં સુખ તું નજરે તો જુએ છે. સ્વામીનું સુખ પણ જોયું. તને શરમ નથી આવતી કે વળી વળીને સ્વામીની પાસે દોડતી જાય છે ? અત્યાર સુધી મારી સાથે રહીને તે શું જોયું ? આટલું આકર્ષણ, આટલો પશુભાવ શો ? તેમાં તને શું સુખ મળે છે ? ફરીથી જો સ્વામીની પાસે જઈશ, તો કાઠી મૂકીશ. શું તારા સ્વપ્નમાં પણ પવિત્ર ભાવની કલ્પના

કરી શકતી નથી ? હજીયે શું ભાઈબહેનની માફક રહી શકતી નથી ? કેવળ પશુની માફક રહેવા ઇચ્છે છે ? તમારી સંસારી અળતરાથી તો મારાં હાઠકાં ગળી ગયાં. ” અધાં શરમનાં માર્યા માથુ નમાવીને સાંભળી રહ્યાં.

પછી માએ કહ્યું : “ ભગવાનને સ્મરે કે ના સ્મરે, પરંતુ જે વિવાહ નથી કરતો તે તો અર્ધમુક્ત જ છે. જે વખતે તેનું મન ભગવાનમાં ચોંટશે, તે વખતે એકદમ તે આગળ વધી જશે. જેમણે મહાપાપ કર્યા હશે, તેઓ જ વિવાહ કરીને સંસારમાં રચ્યાપચ્યા રહે છે. ભગવાન તરફ મન જાય છતાંય તે તેને નામે ઊઠી શકવાનો નહિ. તેના હાથપગ બાંધેલા હોય છે. ”

હમણાં હમણાં માને સહેજસાજ તાવ આવે છે. શરીર ઘણું દુર્બળ થઈ ગયું છે. પૂ. શરદ મહારાજ માને કલકતા લઈ જવાની ગોઠવણ કરી રહ્યા છે. તે વખતે માની કલકતા જવાની વાત નીકળતાં માએ કહ્યું : “ શરદ કલકતા ના હોય ત્યાં સુધી મારે ત્યાં જવાની વાત જ નહિ. કાની પાસે જઈ ? હું ત્યાં હોઉં ને કદાર શરદ મને કહે કે મા, થોડા દિવસો માટે ખીજે જઈ આવું, તે હું તરત જ કહું કે, આમા, થોડું રોકાઈ જા, મારા ગયા પછી તું જજે. શરદ વિના મારી કંઝડ કાણ ઊઠાવી શકે ? ”

શિયાળાનો વખત હતો. માનું શરીર તદ્દન ખરાબ થઈ ગયું હતું. પરંતુ પહેલાંની ટેવને લીધે સવારે ત્રણ વાગે ઊડતાં અને પ્રાતઃકાર્ય સમાપ્ત કરીને વળી પાછાં આડાં પડતાં. તે વખતે અમે તેમના ઓરડામાં જઈને બારણું બંધ કરીને ચૂપચાપ બેસી રહેતા. કોઈકોઈ વાર મા વળી કહેતાં : “ અત્યારે આ દેવતાનો મંત્ર અ પ્રમાણે જપવો જોઈએ. ” થોડી વાર પછી વાત નીકળી કે કેટલાક સાધુઓ અસ્વસ્થ થઈને ગૃહસ્થને ઘેર રહેતા. માએ કહ્યું : “ અસ્વસ્થ થયા એટલે શું ગૃહસ્થને ઘેર પડ્યા રહેવાનું ? મઠ તો છે, આશ્રમ

પણ છે. સંન્યાસી તો ત્યાગનો આદર્શ ગણાય. કદાચ લાકડાની સ્ત્રીમૂર્તિ પણ જો રસ્તામાં પડી હોય, તો સંન્યાસી કદાપિ તેના સામી નજર સરખી ન કરે. અને સંન્યાસીની પાસે પૈસો હોવો એ પણ અત્યંત ખરાબ. પૈસો શું ન કરે? અરે, પ્રાણનો પણ સંશય રહે. પુરીમાં એક સાધુ રહેતો, સમુદ્રને કિનારે. તેની પાસે કેટલાક રૂપિયા હતા. તે વાતની ગંધ આવવાથી તેના એ ચેલા લોભને સમાવી શક્યા નહિ અને પરિણામે તે સાધુનું ખૂન કરીને રૂપિયા લઇને ચાલ્યા ગયા. ”

એક વાર નવ દશ વાગ્યાના મુમારે મા બેઠાં બેઠાં તેલ માલીશ કરતાં હતાં. તે વખતે એક જણે આવીને સાવરણી ગમે ત્યાં ફેંકી દીધી. માએ તે જોઇને કહ્યું: “એ શું કરે છે, અલ્યા? કામ પતી ગયું એટલે તેના પર અશ્રદ્ધા થઈ ગઈ? જેટલી વાર તેને ફેંકી દેવામાં થાય, તેટલી જ તેને ડીક ફેંકાણે મૂકવામાં પણ થાત. નાની વસ્તુ જાણીને શું તેને તુચ્છભાવે જોવાની? જેને સાચવશો તેજ તમને સાચવશે. હજી તો તેની જરૂર પડશે. વળી આખી વિશ્વ-સૃષ્ટિનું એ પણ અંગ છે ને? તે દૃષ્ટિથી પણ તેનું સંમાન કરવું ઘટે છે. જેને જે પ્રમાણમાં સંમાન ઘટે, તેને તે પ્રમાણમાં દેવું જરૂરી છે. સાવરણીને પણ સંમાનપૂર્વક સાચવવી પડે. નાનું સરખું કાર્ય પણ શ્રદ્ધા સાથે ભગવાનની સાધનાના અંગ તરીકે કરવું ઘટે છે. ”

એક વાર રાધુની પ્રિય એક બિલાડી બેઠી છે. ના—દિદિ ગોડીને તેના માથા ઉપર પગ મૂકીને તેને રમાડે છે. મા તે જોઇને બોલી ગઇ: “અરે બેટા, એ શું કરે છે? માથું તો ગુરુનું સ્થાન ગણાય, તેના પર તે પગ દેવાતો હશે? જા, નમસ્કાર કર. ”

સવારે કલકત્તાથી કેટલાક ભક્તો આવ્યા હતા. કપડાંલત્તા ખૂબ અળકાટવાળાં પહેર્યા હતાં. માને માટે ઘણાં ફળ લાવ્યા હતા. મા

સાંજે કહેતાં હતાં: “ હું તો હવે બળી રહી છું. હવે સહેવાતું નથી. કાંઈ કાંઈ આવે છે, તેનાથી મારો સંસાર જાણે કે શાંતિપૂર્ણ બની જાય છે. કોણ જાણે ક્યાંથી શાકભાજી વગેરેની સગવડ મળી જાય છે. મારે કાંઈ ચિંતા પણ ન કરવી પડે. તેમના મુખની વાણીથી પ્રાણુ પણ શાંત બની જાય. અને જુઓને, આજે સવારથી ધમાચકડી ચાલી છે. કેટલાં બધાં ફળ લઈ આવ્યો! અડધાંપડધાં તો કાઢીને ખરાબ પણ થઈ ગયાં. એ બધાં ક્યાં નાખી દેવાં એ પણ સવાલ છે. એક બાબુથી આવાં આવાં કપડાં અને બીજી બાબુથી કહે છે કે ગામઠો ભૂલી ગયા છીએ! હું ક્યાંથી તેમને માટે ગામઠો લઈ આવું ?.....ઠાકુર, તમારો સંસારપરિવાર તમેજ જુઓ. મારાથી તો હવે થઈ શકતું નથી. એક બાબુથી આ રાધિ, અને બીજી બાબુથી આ બધું ! ”

લક્તોમાંના કેટલાક સમજ્યા વગર માને કેવાં બચ્ન કરી મૂકે છે તેના કેટલાક દૃષ્ટાંતો આપું.

મા જયરામવાટીમાં છે. સ્યામબજારમાંથી ફરીને આવીને જોયું તો મા એક સાદડી ઉપર સહેજ આડાં પડ્યાં છે. જતાંજ મને મા કહેવા લાગ્યાં: “ તમે બધાં જો, પણ કામકાજ માટે બહાર પણ જવું પડે. આજે એક વૃદ્ધ માણસ આવ્યો. તેને દૂરથી જ જોઈને હું તો ઓરડામાં પેસી ગઈ. તેણે બહારથી પ્રણામ તો કર્યા, પરંતુ ચરણજી લેવાને ઉત્સુક હતો. મેં બણી ના કહી, પણ કેમે કર્યા તેણે મને જોડી નહિ. પછી બળપૂર્વક તેણે ચરણજી લીધી. ત્યારથી પગમાં બણીજ બળતરા થઈ રહી છે અને પેટમાં પણ પીકા થાય છે. ત્રણ ચાર વાર તો પગ ઘોઈ નાખ્યા, મટતી નથી. નારા જેવા પાસે હોત તો ઇશારાથી સમજાવી શકાત. ”

એકવાર ઉદ્બોધનમાં મા પૂજા કરીને ઊઠ્યાં હતાં. તે વખતે એક લક્ત કેટલાંક ફૂલ સાથે માને પ્રણામ કરવા ગયો. અપરિચિત

ભક્તને જોઈને માએ તો સર્વાંગે ચાદર ઓઢી લીધી અને પાટ ઉપર બેઠાં. ભક્તે માનાં ચરણ આગળ ફૂલ મૂક્યાં, પ્રણામ કર્યાં અને પછી સ્થિર થઈ જઈને ન્યાસ અને દીર્ઘ પ્રાણાયામ શરૂ કરી દીધા. તે વખતે બધાં કામમાં રોકાયેલાં હતાં, તેથી માની પાસે કોઈ નહોતું. બેસી બેસીને માનું શરીર તો પરસેવાથી તરબોળ થઈ ગયું. ભક્ત પૂજા કરે છે એમ માનીને ગોલાપમા કામકાજ માટે બીજે ગયાં હતાં. ઘણીવાર પછી પણ તેને ત્યાં જ બેઠેલો જોઈને ગોલાપમા સમજી ગયાં અને તેને ઊઠાડીને કહ્યું: “આ તે શું લાકડાના દેવ છે, કે તેને ન્યાસ પ્રાણાયામ કરીને તારે જગાડવાના છે? અક્કલઅક્કલ નથી? માને કેટલો પરસેવો વળી ગયો!”

એકવાર એક ભક્તે આવીને માને પ્રણામ કરતી વખતે તેમના અંગુઠા ઉપર જોર કરીને માથું પછાડ્યું. માને પીડા થઈ અને ‘ઉહ’ કરીને ઊઠી ગયાં. પાસેનાં બધાંએ પૂછ્યું: “આ શું કર્યું, ભાઈ?” ત્યારે ભક્તે જવાબ દીધો: “માના પગમાં માથું ઠોકીને પીડા દૂર કરી દીધી. જેટલા દિવસ તેમને પીડા રહેશે, તેટલા દિવસ મને યાદ કરશે.”

પૂ. શરદ મહારાજે કાશીથી કલકત્તા આવીને તરત જ માને તેડવા માટે એક માણસને મોકલ્યો. મા તે વખતે જયરામવાટીમાં હતાં. યથાસમયે સવારના પહોરમાં બધાંને લઈને મા કલકત્તા જવાને રવાના થયાં. તે પહેલાં બધાંએ માને પ્રણામ કર્યા. માએ પણ બધાંને આશીર્વાદ આપ્યા. તે દિવસે સંધ્યાકાળે રાધુ વગેરે ગ્રામમાં બેસીને વિષ્ણુપુર તરફ ગયાં. રસ્તામાં જે સ્થળે અમે એકવાર રાધું હતું ત્યાં માએ પાલખી ઊતારવાનું કહ્યું અને પાલખી ઉચકનારાઓને ત્યાં ખવરાવ્યું.

આ પ્રમાણે ચાર માઈલનું જંગલ વટાવીને તૈતિપુરમાં પહોંચીને જોયું તો કેટલાક મનુર જેવા લોકો અહીં જમાવીને બેઠા હતા. મને થયું કે આ સ્થાન જલદીથી છોડી જવાય તો સારું. પરંતુ માએ તો

ઊલટું પાલખી ઊતારવાનું જણાવ્યું. મને પાસેની એક દુકાનમાંથી અડધા પૈસાનું તેજ આણવાનું કહ્યું. હું તો સાંભળીને ચમકી ગયો ! માકુને પણ તરસ લાગી હતી. તેણે પાણીની માગણી કરી. માએ તેને ઊતરીને પાસેના તળાવડામાંથી પાણી પી લેવાનું સૂચવ્યું. પાણી ખરાબ હોવાથી મેં ઘણી ના કહી પણ માએ કહ્યું કે ચાલશે, એ તો ઘણાંય પીએ છે, કાંઈ નહિ થાય. પછી બાર વાગે વિષ્ણુપુરમાં સુરેશ્વરને ત્યાં અમે પહોંચ્યાં. સુરેશ્વરે થોડા માસ પૂર્વે દેહ ત્યાગ કર્યો હતો. મા તેને ગિરીશખાણની સાથે સરખાવતાં. ત્યાંથી પરવારીને અમે કલકત્તા ગયાં. ઉદ્દ્યોગનમાં પહોંચતાં રાતના દશ વાગી ગયા હતા.

યોગેનમા અને ગોલાપમા માનું શરીર નોંધને જોલવા લાગ્યાં : “ તમે કેવાં માને લખ આવ્યાં ? ભૂતની માફક કાળાં ! માત્ર ખોખું હાજર કરી દીધું ! ” બીજે દિવસથી પૂ. શરદ મહારાજે માને માટે ચિકિત્સાની વ્યવસ્થા કરી દીધી.

શ્રી. શ્યામાદાસ કવિરાજની દવાથી માને કાંઈક ડીક લાગ્યું. તે વખતે એક દિવસ સાંજે કેટલીક સ્ત્રીઓ આનાં દર્શનાર્થે આવી. તેમાંનાં એકનાં અલંકાર અને વસ્ત્રાભૂષણ ઘણાં આડઅરમ્યાં હતાં. સ્ત્રી પણ વધારે ચંચલ હતી. તેમને લક્ષ્ય કરીને માએ કહ્યું : “ જુઓ, બેટા, સ્ત્રીલોકને તેમની લજ્જા એજ તેમનું ભૂષણ છે. ફૂલ દેવ-સેવામાં કામ લાગ્યું એજ તેની સાર્થકતા છે, નહિ તો ઝાડ ઉપર જ સકાઈ જાય તે જ સારું. પરંતુ મને નોંધને ઘણું દુઃખ થાય છે કે બાણલોક ઘણીવાર ફૂલના ત્રેડા કરે છે, ઘણીવાર હાથમાં લઈને સૂંઘી જુવે છે અને કહે છે કે ‘ વાહ, કેવી સરસ ગંધ ! ’ અને મા, બીજી જ પળે પાછાં તે જ ફૂલને ધૂળમાં ફેંકી દે છે. અરે, ઘણીવાર તો બેડા નીચે રગદોળી નાંખે છે ! ”

તે વખતે ઇટાલી નામના ગ્રામમાં ઉત્સવ જોવા માટે રસ્તે જતાં રામલાલ દાદા, લક્ષ્મીદિદિ અને રામલાલની કન્યા દક્ષિણેશ્વરથી

માની પાસે આવ્યાં હતાં. રામલાલ દાદા માને પ્રણામ કરીને નીચે શરદ મહારાજની પાસે ગયા. મા અને બીજાં બધાંના આગ્રહથી લક્ષ્મીદિદિએ કીર્તન ગાયાં. ત્યાર પછી વાતવાતમાં શ્રીકૃષ્ણનાં જન્મસ્થાન, મંદિર અને વિષયસંપત્તિની વાત નીકળી.

લક્ષ્મીદિદિ:-“એમ હોય તો એ બધું આપણી પાસે રહેતું જોઈએ. આપનાં (રામલાલનાં અને શિવુનાં) હૈયામાંકરાં પૂગ્ત વગેરે કરશે, અને ત્યાં રહેશે.”

મા: “એ કેવી રીતે અને? એ તો ઘણા સાધુભક્ત છે. એમને કાંઈ જાતનો વિચાર છે? દેશદેશના લોક, સાહેબ, સુખી બધા ત્યાં જાય, રહે, ખાયપીવે. આપણે તો બધા જ ભક્તો સરખા. તું તો રહી સંસારી. તારે સમાજ સાચવવાનો, છોકરાંછોકરીઓના વિવાહ કરવાના. તારે એાછું એમની સાથે બની શકે!”...

એકવાર જ્યારામવાટીમાંથી પત્ર આવ્યો કે તે પ્રદેશમાંથી એક લૂંટારો પકડાયો છે. સાંભળીને માએ કહ્યું: “જોયું તો બેટા! મને ખબર હતી કે તેની લૂંટ પાડવાની પ્રવૃત્તિ ગઈ નથી. આખા કેટકટકી કાળજીથી હું તેનો આદર કરતી, જાણપત્ર દેતી! તેની તારે વશ રહેતો. મારી પાસે તો જાણે માખી જેવો બની જતો. છતાંય, બેટા, દુર્જનને દૂરથી જ પ્રણામ કરવા.”

માનું શરીર ધીરે ધીરે ખરાબ થતું ચાલ્યું. તાવ તો માત્ર એ અઢી ડીગ્રી સુધી ચડતો, પરંતુ માના હાથપગમાં તીવ્ર બળતરા થતી. તેથી મા બોલ્યાં કરતાં: “મને ગંગાતીરે લઈ જાઓ, ત્યાં ટાલક વળશે.” પૂ. શરદ મહારાજ તો તે માટે પ્રયત્ન કરતા હતા, પણ દાકતરો તે અવસ્થામાં માને હેરફેર કરવાની ઓખળી ના પાડતા હતા.

એકવાર માએ મને કહ્યું: “તું રાધુ વગેરેને જ્યારામવાટી મૂકી આવ.” અમે વિચાર્યું કે માનો પ્રાણ તો રાધુને વળગેલો છે, તેના

વગર એક મુદ્દત પણ રહી શકતાં નથી, તો આજે આવી અવસ્થામાં તેને જયરામવાટી મોકલવાનું કેમ કહેતાં હશે. આ શું? મા કમથ: તેમનાં ઉપર એટલાં બધાં ચીડાઈ જતાં કે તેમની પાસે તે વખતે કાઈજ જઈ શકતું નહિ. પૂ. શરદ મહારાજે માને સમજાવ્યું: “આપનું આવું શરીર જોઈને એમને જતાં બળું દુઃખ થશે. હીક થઈ ગયા પછી તેમને મોકલી દઈશું.” માએ કહ્યું: “મોકલી દીધાં હોત તો હીક, બેટા. તો ભલે, મારી પાસે કાઈ આવે નહિ તે સંભાળજે. તેમનો પડછાયો સરખો જંતવાની મારી ઈચ્છા નથી.”

એક બપોરે રાધુ સૂઈ રહી હતી. તેના નાનો છોકરો ઘૂંટણીએ માની પથારીની પાસે જઈને માની છાતી ઉપર ચડવા લાગ્યો. તેને જોઈને મા બોલવા લાગ્યાં: “તમારી માયા તો હવે છોડી દીધી, બેટા. જા, ચાલ્યો જા.” પછી મને માએ બોલાવીને કહ્યું: “આને અલીથી લઈ જા. હવે તો બધું પતી ગયું, બેટા.” હું તેને રાધુની પાસે મૂકી આવ્યો.

મા તે જ દિવસે સ્વધામમાં ચાલ્યાં ગયાં.

માની એક બે વાતો યાદ આવે છે. જયરામવાટીમાં એક વાર એક જણ નાનાં મામીને જરા ખરાબ વેળુ કહેતો હતો. માએ કહ્યું: “એ શું કરે છે? મનુષ્યના મનને આઘાત લાગે તેવી વાણી બોલાતી હશે? વાત સત્ય હોવા છતાં અપ્રિય ન હોવી જોઈએ. પરિણામે એવો જ સ્વભાવ થઈ જાય છે. માણસની આંખની શરમ ચાલી ગયા પછી મોટું અટકતું નથી.”

અંતરેળાએ માનું શરીર બળું દુર્બળ બની ગયેલું હોવાથી વધારે વાર પોતે બેસી શકતાં નહિ. પરંતુ હું જોતો કે પથારીમાં પણ તેઓ જપ કરી કરતાં. રાત્રે એકબે વાગે કદાચ તેમને બોલાવવામાં આવે તોય તરત જ જવાબ આપતાં અને બ્યારે પૂછીએ

કે “કેમ, કોંઈ નથી આવતી, મા ?” ત્યારે કહેતાં: “શું કે આઆ, જ્યાં જ બાળકો મને બાકુળ થઈને પકડે છે, મારી પાસે દીક્ષા લઈ જાય છે. પણ તેમાંનું કોઈ નિયમિત રીતે, અરે કે પણ, કરતું નથી. અને મેં ત્યારે તેમની જવાબદારી સ્વીકારી, ત્યારે તો તેમને ગ્રંથાળવાં જ રહ્યાં ! તેથી આટઆટલા જપ કરું ! અને ઠાકુરને તે માટે પ્રાર્થના કરું છું: ‘હે ઠાકુર, બધાંને ચૈતન્ય દો, મુક્તિ દો. સંસારમાં ઘણાં કષ્ટ છે. બધાં ફરીથી પાછાં આવે તેમ કરો !’”

બોલતાં બોલતાં ધીરે રહીને બેસી જતાં. પછી કહેત “આટલો આગ્રહ કરીને મંત્ર તો લઈ ગયો, પણ કેમ કાંઈ કર નથી ? ભારે વળી શું છે ? થોડો થોડો અભ્યાસ કરવાથી પરિણામ ઘણું આનંદ આવે છે. આહા, યોગેન અને અમે બધાં વૃંદાવન કેવી મઝા લૂંટતાં ! ભાન પણ રહેતું નહિ !”

એક વાર માઝે કહ્યું: “આટઆટલા જપ કર્યાં કહો, કામકાજ કર્યાં કહો, પણ એ બધું કાંઈ જ નથી. મદામાયા ન સુધી માગ ન મૂકે ત્યાં સુધી કોની તાકાત છે ? હે જીવ, શરણાગત થા, માત્ર શરણાગત થા ! ત્યારે જ તેઓ દયા કરીને માગ મૂકશે.

॥ इति चैतन्यमस्तु ॥

